Văzute prin ochii lui Feyre și ai lui Rhysand, evenimentele din această carte, care au loc la câteva luni după întâmplările răvășitoare din *Regatul aripilor și al pieirii*, fac trecerea către următoarele volume din seria *Regatul spinilor și al trandafirilor*.

Feyre, Rhys și prietenii lor sunt încă ocupați cu reconstrucția Regatului Nopții și a lumii de dincolo de el, atât de schimbate de lucrurile petrecute cu câteva luni în urmă. Dar Solstițiul de Iarnă se apropie. El reprezintă promisiunea unei liniști câștigate cu greu. Totuși, atmosfera festivă nu poate să îndepărteze umbrele trecutului. Primul ei Solstițiu în postura de Mare Lady îi aduce lui Feyre emoții nebănuite. Ea descoperă că cei care îi sunt dragi au mai multe răni decât și-ar fi imaginat. În urma lor rămân cicatrici care vor avea un impact uriaș, deși greu de anticipat asupra Regatului Nopții.

DE ACEEAŞI AUTOARE

Seria *Tronul de cleştar*
Spada asasinului
Tronul de cleştar
Coroana nopţii
Moştenitoarea focului
Regina umbrelor
Imperiul furtunilor

Seria *Regatul spinilor şi al trandafirilor*
Regatul spinilor şi al trandafirilor
Regatul ceţii şi al furiei
Regatul aripilor şi al pieirii
Regatul gheţurilor şi al înstelării

Sarah J. Maas

Regatul gheţurilor şi al înstelării

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Maas, Sarah J.
Regatul gheţurilor şi al înstelării / Sarah J. Maas. — Bucureşti: RAO Distribuţie, 2020
ISBN 978–606–006–444–2
821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului nr. 9–11, sector 1, Bucureşti, România www.raobooks.com
www.rao.ro

Sarah J. Maas

A Court of Frost and Starlight
Text copyright © Sarah J. Maas 2018
Publicat prin înţelegere cu Bloomsbury Publishing Inc.
Toate drepturile rezervate

Regatul gheţurilor şi al înstelării
Traducere din limba engleză
Andra-Elena Agafiţei prin LINGUA CONNEXION

© RAO Distribuţie, 2020
pentru versiunea în limba română

2020

ISBN 978–606–006–444–2

Cuprins

Capitolul 1.....11

Capitolul 2.....22

Capitolul 3.....39

Capitolul 4.....50

Capitolul 5.....71

Capitolul 6.....87

Capitolul 7.....97

Capitolul 8.....110

Capitolul 9.....117

Capitolul 10.....122
Capitolul 11.....125
Capitolul 12.....139
Capitolul 13.....160
Capitolul 14.....168
Capitolul 15.....178
Capitolul 16.....199
Capitolul 17.....210
Capitolul 18.....219
Capitolul 19.....236
Capitolul 20.....247
Capitolul 21.....258
Capitolul 22.....267
Capitolul 23.....285
Capitolul 24.....289
Capitolul 25.....293
Capitolul 26.....296
Capitolul 27.....300
Capitolul 28.....304
Mulțumiri.....309
Regatul flăcărilor de argint.....313

Cititorilor care îşi înalţă privirea spre stele şi îşi pun dorinţe

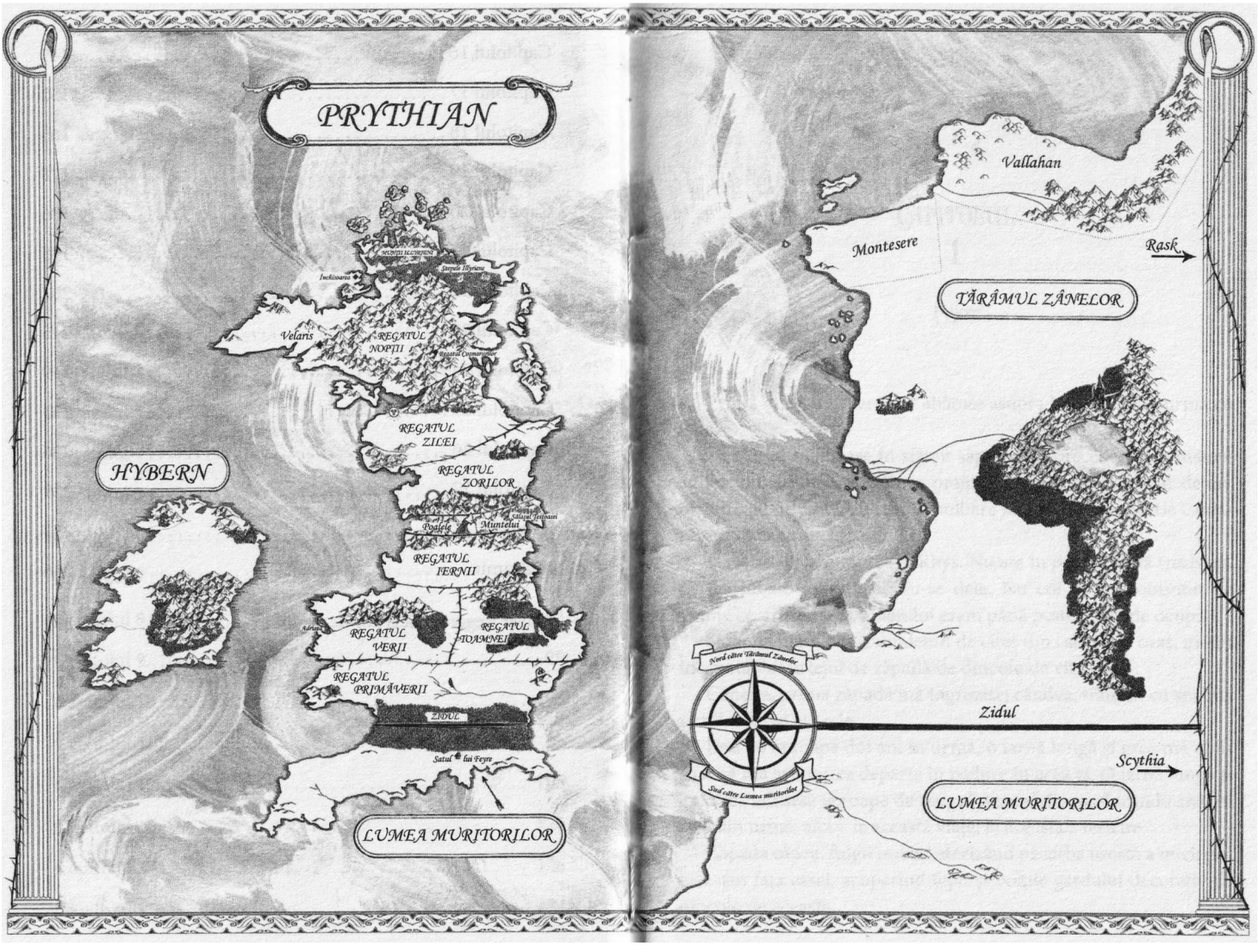
PRYTHIAN
MUNȚII LACRIMEI
Înălțimea
Sânge Tiyrana
Velaris
REGATUL NOPȚII
Regatul Cremenilor
REGATUL ZILEI
REGATUL ZORILOR
Poalele
Muntelui
Câmpul Țesătoarei
REGATUL IERNII
Adriata
REGATUL VERII
REGATUL TOAMNEI
REGATUL PRIMĂVERII
ZIDUL
Satul lui Feyre
HYBERN
LUMEA MURITORILOR
Vallahan
Montesere
Rask
ȚĂRÂMUL ZÂNELOR
Nord către Țărâmul Zânelor
Sud către Lumea muritorilor
Zidul
Scythia
LUMEA MURITORILOR

Capitolul 1

Feyre

Prima ninsoare a iernii se abătuse asupra Velarisului în urmă cu o oră.

Pământul îngheţase în sfârşit săptămâna precedentă şi, înainte să termin de mâncat pâinea prăjită şi şunca de la micul dejun, însoţite de o ceaşcă de ceai, o pulbere fină şi albă acoperise caldarâmul spălăcit.

Habar n-aveam unde era Rhys. Nu era în pat când mă trezisem, partea lui de saltea răcindu-se deja. Nu era ceva neobişnuit de vreme ce, zilele astea, amândoi eram până peste poate de ocupaţi.

Stând la masa lungă din lemn de cireş din casa de la oraş, m-am încruntat la vârtejul de zăpadă de dincolo de vitralii.

Cândva, prima zăpadă mă îngrozise; cândva, trăisem cu spaima iernilor lungi şi grele.

Însă cu aproape doi ani în urmă, o iarnă lungă şi grea mă obligase să mă aventurez departe în pădure în acea zi. O iarnă lungă şi grea mă adusese aproape de pragul disperării, conducându-mă, în cele din urmă, aici – la această viaţă, la această… fericire.

Zăpada cădea, fulgii imenşi aterizând pe

iarba uscată a micii peluze din faţa casei, acoperind ţepii şi bolţile gardului decorativ de dincolo de aceasta.

Înăuntrul meu se agita o putere rece şi scânteietoare ce sporea cu fiecare fulg care dansa în aer. Da, eram Marea Doamnă a Regatului Nopţii, dar şi binecuvântată cu darurile tuturor celorlalte regate. Acum, Iarna părea că voia să se joace.

În sfârşit destul de trează încât să fiu coerentă, am coborât scutul de diamant negru care îmi păzea mintea şi am trimis un gând pe puntea dintre sufletul meu şi al lui Rhys. „Unde ai fugit atât de devreme?”

Întrebarea mea s-a stins în întuneric – un semn sigur că Rhys nu era în apropierea Velarisului. Probabil nici măcar între graniţele Regatului Nopţii. Nici acesta nu era un lucru neobişnuit – în ultimele luni, vizitase aliaţii de război ca să întărească relaţiile, să pună bazele negoţului şi să le verifice intenţiile de după căderea zidului. Când treburile mele îmi permiteau, îl însoţeam deseori.

Am terminat ce aveam în farfurie, am băut restul de ceai şi m-am îndreptat spre bucătărie. Jocurile cu gheaţa şi zăpada puteau să aştepte.

Nuala pregătea deja prânzul la masa de lucru, fără geamăna ei, Cerridwen, însă am alungat-o când a încercat să îmi ia vasele.

— Pot să le spăl eu, i-am spus în loc să o salut.

Ocupată cu gătitul unui fel de plăcintă cu carne, fantoma mi-a zâmbit cu recunoştinţă şi m-a lăsat să le spăl. Nu vorbea prea mult, deşi despre niciuna din gemene nu se putea spune că era timidă. Cu siguranţă nu când lucrau – spionau – pentru Rhys şi Azriel.

— Tot mai ninge, am observat oarecum inutil, uitându-mă pe fereastra bucătăriei la grădina de dincolo cât am clătit farfuria, furculiţa şi ceaşca. Elain pregătise deja grădina pentru iarnă, acoperind tufele şi straturile mai delicate cu pânză groasă de sac. Mă întreb dacă o să se oprească ninsoarea.

Nuala a întins bucata de aluat împletit peste plăcintă şi a început să lipească marginile, mişcându-şi rapid degetele fumurii.

— O să fie frumos să avem zăpadă la Solstiţiu, a spus cu o voce vioaie şi liniştită în acelaşi timp. Plină de şoapte şi umbre. În unii ani, poate să fie destul de cald.

Avea dreptate. Solstiţiul de Iarnă era peste o săptămână. Nu eram Mare Doamnă de prea mult timp şi, prin urmare, nu ştiam care trebuia să fie rolul meu oficial. Dacă trebuia să rugăm o Mare Preoteasă să oficieze vreo ceremonie odioasă, aşa cum făcuse Ianthe anul trecut…

Un an. Pe toţi zeii, trecuse aproape un an de

când Rhys renunţase la o înţelegere, disperat să mă ducă departe de otrava Regatului Primăverii, să mă salveze de propria-mi disperare. Dacă ar fi întârziat măcar un minut, Mama ştia ce s-ar fi întâmplat şi unde aş fi fost acum…

Fulgii roiau prin grădină, lipindu-se de fibrele maro ale pânzei de sac ce acoperea tufele.

Partenerul meu – care se străduise din răsputeri şi atât de dezinteresat, fără să spere că aveam să fiu vreodată cu el.

Amândoi luptaserăm şi sângeraserăm pentru acea iubire. Rhys murise pentru asta.

În visele şi reveriile mele, încă mai trăiam momentul acela, încă mai vedeam cum îi arătase chipul, cum pieptul nu i se ridicase, şi cum legătura dintre noi se sfâşiase. Însă, în piept, tot mai simţeam golul în care fusese legătura, unde fusese *el.* Chiar şi acum, cu legătura dintre noi care curgea din nou ca un râu înstelat, ecoul dispariţiei sale zăbovea. Mă trezea din somn; mă întrerupea dintr-o conversaţie, din pictat sau când mâncam.

Rhys ştia exact de ce erau nopţi în care mă ţineam mai strâns de el, de ce erau clipe când, în lumina strălucitoare a soarelui, îl luam de mână. Ştia, pentru că *eu* ştiam de ce uneori privea în gol, de ce ocazional pur şi simplu clipea la noi toţi ca şi când nu prea i-ar fi venit

să creadă şi îşi masa pieptul ca şi cum ar fi vrut să-şi aline o durere.

Munca ne ajutase pe amândoi, dându-ne o ocupaţie şi obligându-ne să ne concentrăm; uneori, liniştea şi zilele de odihnă în care toate gândurile mă prindeau, în sfârşit, în capcană mă îngrozeau – când eram singură şi-mi aduceam aminte cum Rhys zăcea mort pe solul pietros, cum regele Hybernului îi rupea gâtul tatălui meu, iar toţi acei illyrieni doborâţi din văzduh cădeau pe pământ precum cenuşa.

Probabil că, într-o zi, nici măcar munca n-ar mai fi fost de ajuns să-mi stăvilească amintirile.

Din fericire, ne rămânea destul de muncă pentru viitorul apropiat. Reconstruirea Velarisului după atacurile Hybernului era doar una dintre multele sarcini importante, căci şi alte lucruri trebuiau făcute şi în Velaris, şi dincolo de acesta: în munţii Illyrieni, în Oraşul Cioplit, în imensitatea întregului Regat al Nopţii, dar şi în alte regate din Prythian. Şi în noua lume care se ivea dincolo de toate.

Dar, pentru moment, cel mai important era Solstiţiul, cea mai lungă noapte a anului. M-am întors de la fereastră spre Nuala, care se ocupa încă de marginile plăcintei.

— Este şi aici o sărbătoare specială, nu? am întrebat cu nonşalanţă. Nu doar Iarna şi Ziua. Şi Primăvara.

— O, da! spuse Nuala, aplecându-se peste masa de lucru ca să-şi studieze plăcinta. Era o spioană pricepută – instruită chiar de Azriel – şi o maestră în bucătărie. O îndrăgim! Este intimă, plăcută, minunată. Ne oferim cadouri, ascultăm muzică, mâncăm şi uneori sărbătorim sub lumina stelelor…

Era cu totul altfel faţă de petrecerea la care fusesem obligată să particip cu un an în urmă: una grandioasă, dezlănţuită şi care dura zile-n şir. Dar… cadourile.

Trebuia să le cumpăr cadouri tuturor. Nu eram nevoită, ci îmi *doream* să o fac întrucât prietenii mei – acum, familia mea – luptaseră, sângeraseră şi aproape muriseră.

Mi-am alungat din minte imaginea în care Nesta se apleca peste Cassian care era rănit, amândoi pregătiţi să moară împreună înfruntându-l pe regele Hybernului. În spatele lor era cadavrul tatălui meu.

Mi-am mişcat gâtul dintr-o parte în alta. Ne-ar fi prins bine să sărbătorim ceva. Era deja o raritate ca noi toţi să ne adunăm mai mult de o oră sau două.

— Este şi o perioadă de odihnă, a continuat Nuala. Şi un moment în care să ne gândim la întuneric şi la cum îi permite luminii să strălucească.

— Are loc vreo ceremonie?

Fantoma a ridicat din umeri.

— Da, dar nu merge niciunul dintre noi. Este mai mult pentru cei care vor să onoreze renaşterea luminii şi care, de obicei, îşi petrec toată noaptea în întuneric deplin. Ea a schiţat un zâmbet. Nu e cine ştie ce noutate pentru mine şi sora mea. Sau pentru Marele Lord.

Dând din cap, am încercat să nu par prea uşurată că n-aveam să fiu târâtă la un templu preţ de câteva ore.

Lăsând vasele curate la scurs pe micul raft din lemn de lângă chiuvetă, i-am urat lui Nuala „succes” cu masa de prânz şi am urcat în camera mea de la etaj ca să mă îmbrac. Cerridwen pregătise deja hainele, dar geamăna Nualei tot nu şi-a făcut apariţia când am îmbrăcat puloverul gros de lână neagră, pantalonii negri mulaţi şi cizmele căptuşite cu lână, înainte să îmi împletesc părul la spate.

În urmă cu un an, fusesem forţată să port rochii şi bijuterii fine şi obligată să defilez în faţa unei curţi care se holbase la mine ca la o iapă de preţ.

Aici… Am zâmbit uitându-mă la brăţara din argint şi safir de la mâna stângă, la inelul pe care-l câştigasem de la Ţesătoarea din Pădure.

Zâmbetul mi-a pierit oarecum.

Puteam s-o văd şi pe ea; să văd cum Stryga stătea înaintea regelui Hybernului, plină de

sângele prăzii ei când el îi cuprinsese capul cu mâinile, îi rupsese gâtul şi, apoi, o aruncase fiarelor lui.

Mi-am strâns pumnul, inspirând pe nas şi expirând pe gură, până când strălucirea din membrele mele s-a estompat, iar pereţii camerei au încetat să mă mai apese.

Până am reuşit să observ amestecul de obiecte personale din camera lui Rhys – camera noastră. Nu era un dormitor mic, dar, în ultima vreme, începuse să mi se pară… neîncăpător. Biroul din palisandru de lângă un perete era plin cu hârtiile şi registrele afacerilor noastre; acum, aveam bijuterii şi haine şi aici, şi în vechiul meu dormitor. Şi mai erau şi armele.

Pumnale şi săbii, tolbe şi arcuri. Buzduganul greu şi urât pe care Rhys îl lăsase cumva lângă birou, fără să observ, mă făcea să mă mir.

Nici măcar nu voiam să ştiu. Deşi nu mă îndoiam că, într-un fel, avea legătură cu Cassian.

Bineînţeles, puteam să depozităm totul într-un spaţiu dintre ţinuturi, dar… M-am încruntat văzând cele două săbii illyriene ale mele, rezemate de dulapul înalt.

Dacă am fi rămas înzăpeziţi, probabil aş fi profitat de ziua aceea ca să organizez lucrurile, să găsesc loc pentru toate… mai ales pentru buzduganul acela.

Ar fi fost o provocare, de vreme ce Elain încă ocupa un dormitor de pe hol. Nesta îşi alesese o casă în cealaltă parte a oraşului, una la care am ales să nu mă gândesc prea mult timp. Lucien se mutase într-un apartament elegant de lângă râu la o zi după ce revenise de pe câmpul de luptă. Şi din Regatul Primăverii.

Nu îl întrebasem pe Lucien nimic de vizita… făcută lui Tamlin.

Nici Lucien nu explicase de ce avea un ochi vânăt şi buza crăpată, ci doar ne întrebase pe mine şi pe Rhys dacă ştiam un loc în care să stea în Velaris, de vreme ce nu voia să ne stânjenească şi mai mult rămânând în casa de la oraş şi nu-şi dorea să fie izolat în Casa Vântului.

Nu spusese nimic de Elain sau de apropierea de ea. Elain nu îi ceruse să rămână sau să plece şi nu lăsase să se înţeleagă dacă îi păsa ori nu de vânătăile de pe faţa lui.

Dar Lucien rămăsese şi găsise cu ce să-şi umple timpul, deseori plecând preţ de câteva zile sau săptămâni în şir.

Şi totuşi, chiar dacă Lucien şi Nesta stăteau în propriile apartamente, casa din oraş era cam mică zilele acelea. Chiar şi mai mică dacă Mor, Cassian şi Azriel rămâneau peste noapte. Casa Vântului era prea mare, prea oficială şi prea departe de oraş. Drăguţă pentru o noapte sau

două, dar… îmi plăcea casa asta.

Era căminul meu. Primul cămin adevărat.

Şi ar fi fost frumos să sărbătoresc Solstiţiul aici. Cu ei toţi, chiar dacă ne-am fi înghesuit.

M-am încruntat la grămada de hârtii pe care trebuia să le ordonez: scrisori din partea altor curţi, a preoteselor aflate în căutarea unor funcţii şi de la regatele umane şi ale spiriduşilor. Trecuseră deja câteva săptămâni de când le amânam şi în dimineaţa asta le pusesem în sfârşit deoparte ca să le citesc.

Marea Doamnă a Regatului Nopţii, Apărătoarea Curcubeului şi a… Biroului.

Am pufnit, aruncându-mi cosiţa peste umăr. Poate că, de Solstiţiu, aveam să-mi angajez o secretară personală, drept cadou – pe cineva care să citească lucrurile acelea şi să le răspundă, să aleagă ce era important şi ce putea fi ignorat. Pentru un pic de timp în plus pentru mine, pentru Rhys…

Trebuia să mă uit la bugetul regatului, pe care Rhys nu se sinchisise niciodată să îl respecte, şi să văd ce putea fi modificat ca să fac aşa ceva să fie posibil. Pentru el şi pentru mine.

Ştiam că vistieria noastră era imensă, că ne puteam permite cu uşurinţă asta fără să ne ştirbim câtuşi de puţin averea, dar nu mă deranja să lucrez. De fapt, îmi plăcea munca.

Ţineam la teritoriul şi la poporul acesta la fel de mult ca la partenerul meu. Până cu o zi în urmă, îmi petrecusem aproape toate orele din zi ajutându-i; până mi se spusese politicos şi cu graţie „du-te acasă şi bucură-te de sărbătoare”.

După război, oamenii din Velaris acceptaseră provocarea de a-şi reconstrui oraşul şi de a-şi ajuta semenii. Mai multe societăţi se înfiinţaseră ca să sprijine oraşul înainte ca măcar să-mi dau seama cum aş fi putut să-i ajut. Aşadar, mă oferisem voluntară pentru câteva dintre acestea, sarcinile variind de la găsirea unor case pentru cei strămutaţi din cauza prăpădului, vizitarea familiilor afectate în timpul războiului şi ajutorarea celor fără adăpost sau bunuri, pregătindu-i pentru iarnă cu haine noi şi provizii.

Toate treburile erau importante; toate erau bune şi satisfăcătoare. Şi totuşi… mai era ceva. Puteam face *mai multe* ca să ajut. Personal. Doar că nu îmi dădusem încă seama ce anume.

Nu eram singura nerăbdătoare să îi ajut pe cei care pierduseră atât de multe. Cu prilejul sărbătorii, voluntarii nou sosiţi aglomeraseră sala publică de pe lângă Palatul Aţei şi Bijuteriilor unde îşi aveau sediul multe societăţi. „Ajutorul tău a fost decisiv, Lady”, îmi spusese o intendentă filantroapă cu o zi în urmă. „Ai venit aici aproape zilnic şi te-ai epuizat muncind. Ia-ţi

liber săptămâna asta! O meriţi. Sărbătoreşte cu partenerul tău.”

Încercasem să mă împotrivesc, insistând că erau încă multe haine de împărţit, mai multe lemne de foc de distribuit, dar spiriduşul pur şi simplu gesticulase către voluntarii din jurul nostru, care umpleau până la refuz sala publică. „Avem mai multe ajutoare decât ne-am aşteptat.”

La a doua încercare de a obiecta, mă dăduse afară pe uşa de la intrare şi o închisese în urma mea.

Înţelesesem ideea. De la toate organizaţiile pe la care trecusem în după-amiaza zilei de ieri auzisem aceeaşi replică: „Du-te acasă şi bucură-te de sărbătoare!”

Aşa făcusem. Cel puţin, prima parte, cu plecatul acasă. Cât despre a mă *bucura* de sărbătoare…

Răspunsul lui Rhys la întrebarea pe care i-o adresasem mai devreme, dorindu-mi să aflu unde era, a licărit în cele din urmă prin legătura dintre noi, purtată de un vuiet întunecat şi sclipitor de putere. „Sunt în tabăra lui Devlon.”

„Ţi-a luat atât de mult să răspunzi?” Da, Munţii Illyrieni erau la mare distanţă, dar nu ar fi trebuit să-i ia minute în şir ca să îmi răspundă.

El a râs. „Cassian tot sporovăia. Nici măcar nu s-a oprit să respire.”

„Bietul meu copilaş illyrian. Chiar te chinuim, nu-i aşa?”

Veselia lui Rhys s-a unduit spre mine, mângâind cea mai lăuntrică parte din mine cu mâini învăluite în întuneric. Dar s-a oprit, dispărând la fel de repede cum apăruse. „Cassian discută cu Devlon. Vorbim mai târziu!” Atingându-mi uşor simţurile, el a dispărut.

Urma să primesc în curând un raport complet privind situaţia, dar, pentru moment...

Am zâmbit fulgilor care dansau dincolo de ferestre.

Capitolul 2

Rhysand

Era abia nouă dimineaţa, iar Cassian îşi ieşise deja din pepeni.

Soarele străveziu de iarnă încerca şi nu reuşea să treacă de norii care se iveau deasupra Munţilor Illyrieni, iar vântul vuia peste vârfurile gri. Zăpada măsura deja câţiva centimetri în tabăra agitată, o imagine a ceea ce avea să se întâmple curând în Velaris.

Ningea când plecasem la răsărit – poate că, la întoarcere, aş fi găsit deja un strat gros acoperind pământul. Nu avusesem şansa să o întreb pe Feyre despre asta în timpul scurtei

conversaţii purtate prin legătură în urmă cu câteva minute, dar poate m-ar fi însoţit la plimbare prin zăpadă, poate m-ar fi lăsat să îi arăt cum licărea Oraşul Înstelat sub omătul proaspăt.

Într-adevăr, partenera mea şi oraşul păreau într-o altă lume, departe de agitaţia din tabăra Windhaven, culcuşit într-o trecătoare montană lată, la mare altitudine. Nici măcar vântul înviorător care trecuse printre piscuri, defăimând chiar numele taberei, ridicând fuioare de zăpadă, nu îi împiedica pe illyrieni să îşi facă treburile zilnice.

Războinicii îşi începeau instrucţia în diversele ringuri care se deschideau într-o prăpastie spre mica vale de dedesubt, iar cei care nu erau prezenţi erau plecaţi să patruleze. Masculii care nu ajunseseră războinici se îndeletniceau cu sarcinile breslelor, fie că erau negustori, fierari sau cizmari. Femelelor le revenea corvoada treburilor casnice.

Însă ele nu o percepeau astfel. Niciuna. Dar fie că erau bătrâne sau tinere, sarcinile pe care trebuiau să le îndeplinească rămâneau aceleaşi: gătitul, curăţenia, educarea copiilor, croitoria, spălatul rufelor… Era o onoare să se ocupe de astfel de lucruri, iar ele dădeau dovadă de mândrie şi hărnicie. Însă nu când asta *se aştepta* de la toate femelele din tabără, şi când

se eschivau de la acele îndatoriri, erau pedepsite – fie de una dintre cele şase mame din tabără, fie de masculul care le controla viaţa.

De când mă ştiam, pentru poporul mamei mele, aşa stăteau lucrurile în locul acesta. Lumea renăscuse în lunile de război anterioare, zidul dispăruse şi totuşi, unele chestiuni nu se schimbaseră. Mai ales aici, unde schimbarea se petrecea mai lent decât se topeau gheţarii împrăştiaţi prin aceşti munţi. Tradiţiile vechi de mii de ani erau, în mare parte, aceleaşi.

Până la noi. Până acum.

Nemaifiind atent la tabăra agitată dincolo de marginile conturate cu cretă ale ringurilor de instrucţie unde stăteam, mi-am impus să afişez o expresie neutră când l-am auzit pe Cassian certându-se cu Devlon.

— Fetele sunt ocupate cu pregătirile pentru Solstiţiu, spunea stăpânul taberei, cu braţele încrucişate la piept. Soţiile au nevoie de tot ajutorul posibil, dacă vrem ca totul trebuie să fie gata la timp. Pot să se antreneze săptămâna viitoare.

Pierdusem numărul variaţiilor acestei conversaţii purtate în zecile de ani în care Cassian îi forţase mâna lui Devlon.

Vântul a fluturat prin părul negru al lui Cassian, dar chipul i-a rămas dur ca granitul

când s-a adresat războinicilor care se instruiseră fără prea multă tragere de inimă:

— Fetele pot să-şi ajute mamele *după* ce terminăm cu instrucţia pe ziua de azi. O să reducem antrenamentul la două ore. Restul zilei o să le fie suficient ca să ajute cu pregătirile.

Devlon şi-a îndreptat ochii căprui spre locul în care zăboveam la câţiva paşi distanţă.

— Ăsta e un ordin?

L-am fixat cu privirea şi, în ciuda coroanei şi a puterii mele, am încercat să nu redevin copilul fricos care fusesem în urmă cu cinci sute de ani, în prima zi în care Devlon se înălţase deasupra mea, iar apoi mă aruncase în ringul de antrenament.

— Dacă spune Cassian că este un ordin, atunci este.

În anii în care tot purtasem aceeaşi luptă cu Devlon şi illyrienii, îmi dădusem seama că aş fi putut pur şi simplu să îi pătrund în minte, să pătrund în minţile tuturor şi să îi fac să fie de acord. Totuşi, erau unele limite pe care nu puteam şi nu voiam să le încalc. Iar Cassian nu m-ar fi iertat niciodată.

Devlon a oftat, respiraţia-i materializându-se într-un fuior de abur.

— O oră.

— Două ore, a fost replica lui Cassian, ale cărui aripi s-au umflat uşor cât şi-a păstrat

poziţia pe care, în dimineaţa aceea, fusesem chemat să îl ajut să o menţină.

Aşadar, situaţia era cu adevărat gravă dacă fratele meu îmi ceruse să vin. Extrem de gravă. Poate aveam nevoie de o prezenţă permanentă aici, până ce illyrienii şi-ar fi amintit de anumite lucruri – de exemplu, de consecinţe.

Însă războiul ne afectase pe toţi, iar cu reconstrucţia, cu teritoriile oamenilor care se înghesuiau să ne întâmpine, cu celelalte regate ale spiriduşilor care se uitau spre o lume fără ziduri şi se întrebau de ce prostii ar fi putut să scape nepedepsiţi... Nu aveam resursele necesare ca să postăm pe cineva aici. Nu încă. Probabil vara următoare, în cazul în care climatul din altă parte ar fi fost suficient de calm.

Acoliţii lui Devlon zăboveau în cel mai apropiat ring de antrenament, măsurându-ne din priviri pe mine şi pe Cassian, aşa cum o făcuseră toată viaţa noastră. În Ritualul Sângelui din toate secolele trecute, uciseserăm pe suficienţi dintre ei încât să fie încă reţinuţi, dar... illyrienii fuseseră cei care sângeraseră şi luptaseră în vara asta. Cei care suferiseră cele mai mari pierderi când se înfruntaseră cu Hybernul şi Cazanul.

Faptul că mai supravieţuiseră câţiva războinici era dovada priceperii lor şi a

conducerii lui Cassian, dar, pentru că illyrienii erau izolaţi şi inactivi aici, pierderea aceea începea să se transforme în ceva urât. Periculos.

Niciunul dintre noi nu uitase că, în timpul domniei Amaranthei, câteva bande de război i se supuseseră cu bucurie. Iar eu ştiam că niciun illyrian nu uitase că ne petrecuserăm primele câteva luni după căderea ei vânându-i şi ucigându-i pe acei răzvrătiţi.

Da, o prezenţă aici era necesară. Dar mai târziu.

Devon a insistat, încrucişându-şi braţele musculoase.

— Băieţii au nevoie să sărbătorească un Solstiţiu frumos după tot ce au suportat. Permite-le fetelor să le ofere unul.

Ticălosul ştia cu siguranţă ce arme fizice şi verbale să folosească.

— Două ore în ring în fiecare dimineaţă, spuse Cassian pe acelaşi ton dur faţă de care până şi eu ştiam că nu trebuia să insist dacă nu voiam să iasă scandal. El nu şi-a luat privirea de la Devlon. *Băieţii* pot să ajute la decorat, la curăţenie şi la gătit. Au două mâini.

— Unii au, zise Devlon. Alţii s-au întors acasă doar cu una.

Am simţit, mai mult decât am văzut, rana profundă a lui Cassian.

Era preţul plătit pentru conducerea

armatelor mele: fiecare rană, moarte, cicatrice – pe toate le considera drept eşecuri personale. Şi să fie în preajma acestor războinici, să-i vadă infirmi şi cu răni îngrozitoare care încă erau în proces de vindecare sau nu aveau să se vindece niciodată...

— Au să se antreneze nouăzeci de minute, am spus eu, calmând puterea întunecată care începea să îmi fiarbă în vene, căutând o cale în lume, şi mi-am băgat mâinile reci în buzunare. Cassian, în mod înţelept, s-a prefăcut indignat, întinzându-şi larg aripile. Devlon a deschis gura, dar l-am întrerupt înainte să poată striga ceva cu adevărat prostesc. O oră şi jumătate în fiecare dimineaţă, după care au să se ocupe de treburile casnice, iar masculii o să ajute cum şi când pot. Am aruncat o privire spre corturile permanente şi micile case din piatră şi lemn împrăştiate de-a lungul trecătorii vaste şi spre piscurile împădurite din spatele nostru. Devlon, nu uita că şi multe femele au suferit pierderi. Poate că nu şi-au pierdut o mână, dar soţii, fiii şi fraţii lor au fost pe câmpurile de luptă. Toată lumea ajută cu pregătirile pentru sărbătoare şi toată lumea se poate antrena.

Din bărbie, i-am făcut semn lui Cassian să mă urmeze spre casa din partea cealaltă a taberei pe care, acum, o foloseam drept bază semipermanentă de operaţiuni. Înăuntru, nu era

nicio suprafaţă pe care să nu mă fi culcat cu Feyre – masa din bucătărie era preferata mea, mulţumită zilelor de după prima noastră împerechere, când abia puteam suporta să fiu în preajma ei fără să o pătrund.

Cât de îndepărtate îmi păreau acele zile… De parcă ar fi trecut o veşnicie de atunci.

Aveam nevoie de o sărbătoare.

Zăpada şi gheaţa au scârţâit sub cizmele noastre când ne-am îndreptat spre casa îngustă de piatră cu două etaje, de lângă pădure.

Nu de o sărbătoare ca să mă odihnesc sau să vizitez ceva, ci doar ca să-mi petrec mai mult de câteva ore în acelaşi pat cu partenera mea.

Să dorm mai mult de câteva ore *şi* să o pătrund. Zilele astea, păream să-mi doresc ori una, ori alta, ceea ce era complet inacceptabil şi mă făcuse să o iau razna.

Săptămâna trecută fusese atât de incredibil de intensă, iar eu îmi dorisem cu atâta disperare să o simt şi să o gust încât mă culcasem cu ea în timpul zborului de întoarcere de la Casa Vântului spre casa din oraş. La mare înălţime deasupra Velarisului – în văzul tuturor, dacă nu ar fi fost mantia care să ne ascundă. Trebuia să execut nişte manevre atente, iar eu plănuisem deja de câteva luni să fie ceva special, dar, cu ea atât de lipită de mine, singuri în văzduh, nu fusese nevoie decât să arunc o

privire la ochii ei gri-albaştri şi să mă trezesc descheindu-i pantalonii.

O clipă mai târziu, o pătrunsesem şi aproape ne prăbuşiserăm pe acoperişuri ca nişte pici illyrieni. Feyre râsese pur şi simplu, iar sunetul acela răguşit mă făcuse să ating orgasmul.

Nu fusese cea mai bună prestaţie a mea, şi eram sigur că aveam să fiu şi mai stângaci înainte ca Solstiţiul de Iarnă să ne aducă o zi de odihnă.

Mi-am înăbuşit dorinţa tot mai mare până nu a mai rămas decât un vuiet slab în mintea mea şi nu am vorbit înainte ca eu şi Cassian să fim destul de aproape de uşa din lemn de la intrare.

— Ar mai trebui să aflu şi altceva, dacă tot sunt aici?

Am scuturat zăpada de pe cizme de tocul uşii şi am intrat în casă. Masa din bucătărie se afla în mijlocul camerei, iar eu mi-am alungat din minte imaginea în care Feyre era aplecată peste aceasta.

Cassian a expirat şi a închis uşa în urma lui înainte să îşi strângă aripile şi să se sprijine de toc.

— Apar neînţelegeri. Cu numărul mare de clanuri care se adună pentru Solstiţiu, există posibilitatea să se işte şi mai multe.

Un licăr al puterii mele a aprins un foc în vatră, cămăruţa de la parter încălzindu-se

repede. Era o vagă urmă de magie şi totuşi, eliberând-o, m-am mai uşurat de povara aproape constantă de a-mi ţine sub control propria fiinţă şi puterea întunecată. M-am rezemat de nenorocita de masă şi mi-am încrucişat braţele.

— Ne-am mai confruntat cu prostia asta. O s-o facem din nou.

Cassian a scuturat din cap, părul negru şi lung până la umeri strălucind în lumina apoasă care pătrundea prin ferestrele din faţă.

— Nu este la fel ca înainte. Înainte, tu, eu şi Az eram detestaţi pentru ceea ce eram, pentru cine suntem. Dar, de data asta… *noi* i-am trimis la luptă. *Eu* i-am trimis, Rhys. Iar acum, nu doar ticăloşii de războinici bombănesc, ci şi femelele. Ei cred că noi doi i-am trimis spre sud ca răzbunare pentru cum am fost trataţi când eram copii; cred că i-am postat intenţionat pe unii masculi în primele linii, ca să ne luăm revanşa.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

— Atunci, trebuie să ne ocupăm de asta cu atenţie. Află cine-i instigă şi pune capăt problemei – paşnic, l-am lămurit când a ridicat din sprâncene. Nu putem scăpa de asta ucigând pe careva.

Cassian s-a scărpinat în barbă.

— Nu, nu putem. Nu ar fi ca atunci când am vânat bandele de războinici rebeli care îi

îngrozeau pe toţi care le stăteau în cale. Nici pe departe.

El a studiat casa slab luminată, focul care pârâia în vatră şi lângă care o văzusem pe mama mea gătind atât de multe mese în timpul instrucţiei noastre. O durere veche şi cunoscută mi-a umplut pieptul. Toată casa asta, fiecare centimetru al ei, era plină de amintiri.

— Mulţi vin pentru Solstiţiu, a continuat el. Pot să rămân aici, să supraveghez lucrurile. Poate să dau cadouri copiilor şi unor soţii. Lucruri de care au cu adevărat nevoie, dar pe care mândria îi împiedică să le ceară.

Era o idee bună. Dar…

— Asta poate aştepta. Vreau să fii acasă pentru Solstiţiu.

— Nu mă deranjează…

— Te vreau acasă. În Velaris, am adăugat când a deschis gura ca să spună vreo prostie illyriană legată de loialitate, în care tot mai credea, cu toate că ei îl trataseră ca pe un nimic toată viaţa. Ne petrecem Solstiţiul împreună. Cu toţii.

Chiar dacă ar fi trebuit să le dau un ordin direct în calitate de Mare Lord ca să o facă.

Cassian şi-a înclinat capul.

— Ce te deranjează?

— Nimic.

La cum mergeau lucrurile, nu prea aveam de

ce să mă plâng. Să mă culc regulat cu partenera mea nu era chiar o chestiune presantă sau una care să intereseze pe altcineva, în afară de noi.

— Eşti puţin încordat, Rhys?

Bineînţeles că mă citise.

Am oftat, încruntându-mă la tavanul vechi şi împestriţat cu funingine. Sărbătorisem Solstiţiul şi în casa asta. Mama avea întotdeauna cadouri pentru Azriel şi Cassian. Pentru cel din urmă, primul Solstiţiu petrecut împreună aici fusese şi prima dată în viaţa lui când primise *un* cadou. Încă puteam să văd lacrimile pe care Cassian încercase să le ascundă când deschisese cadoul şi pe cele din ochii mamei mele când îl privise.

— Vreau să sărim peste săptămâna asta.

— Eşti sigur că puterea aia a ta nu o poate face pentru tine?

I-am aruncat o privire seacă. Cassian doar mi-a zâmbit fudul.

Niciodată nu încetasem să fiu recunoscător pentru ei – pentru prietenii şi familia mea – care vedeau puterea mea şi nu dădeau înapoi, nu se înfricoşau. Da, uneori eram în stare să-i sperii de moarte, dar *toţi* ne speriam între noi. Cassian mă îngrozise de mai multe ori decât voiam să recunosc, o dată chiar cu câteva luni în urmă.

De două ori. În ultimele câteva săptămâni, se întâmplase de două ori.

Încă îl vedeam ridicat de Azriel de pe câmpul

de luptă, sângele curgându-i pe picioare, în noroi, rana sa fiind ca o gură căscată ce-i sfâşia trupul până la mijloc.

Şi încă îl vedeam aşa cum îl văzuse Feyre – după ce mă lăsase în mintea ei ca să îmi dezvăluie ce se întâmplase, mai exact, între surorile ei şi regele Hybernului. Încă îl vedeam pe Cassian distrus şi sângerând pe pământ, implorând-o pe Nesta să fugă.

Cassian nu vorbise încă despre asta. Despre ce se întâmplase în acele clipe. Despre Nesta.

Cassian şi sora partenerei mele nu îşi vorbeau.

Nesta se izolase cu succes într-un apartament dintr-o mahala de dincolo de Sidra, refuzând să interacţioneze cu vreunul dintre noi, cu excepţia celor câteva scurte vizite pe care i le făcea Feyre în fiecare lună.

Trebuia să găsesc o cale să îndrept şi situaţia asta.

Vedeam cum o afecta pe Feyre. Încă o linişteam după ce se trezea agitată din coşmarurile pe care le avea despre ziua aceea din Hybern când surorile ei fuseseră Create împotriva voinţei lor. Coşmaruri despre clipa în care Cassian fusese ca şi mort, iar Nesta era întinsă peste el, protejându-l de acea lovitură mortală, şi Elain – *Elain* – luase pumnalul lui Azriel şi îl ucisese pe regele Hybernului.

Mi-am masat sprâncenele cu degetul mare şi cel arătător.

— Situaţia e dificilă acum. Suntem cu toţii ocupaţi, încercând să ţinem totul sub control. Toamna trecută, eu, Az şi Cassian amânaserăm din nou cele cinci zile anuale de vânătoare la cabană. Le amânasem pentru anul viitor – iarăşi. Vino acasă de Solstiţiu, ca să putem să stăm de vorbă şi să găsim un plan pentru primăvară.

— Pare un eveniment festiv.

Cu al meu Regat al Viselor, întotdeauna era.

— Devlon este un posibil rebel? m-am forţat să întreb.

M-am rugat să nu fie adevărat. Îl dispreţuiam pe masculul înapoiat, dar fusese corect cu mine, Cassian şi Azriel cât ne aflaserăm sub comanda lui. Ne tratase ca pe nişte războinici illyrieni puri. Încă făcea asta cu toţi bastarzii născuţi sub comanda lui. Ideile lui absurde despre femele mă făceau să vreau să îl sugrum. Să îl pulverizez. Dar, dacă ar fi trebuit înlocuit, Mama ştia cine i-ar fi luat locul.

Cassian a scuturat din cap.

— Nu cred. Devlon refuză orice discuţie de genul ăsta. Dar asta doar îi face să fie mai secretoşi, ceea ce îngreunează aflarea celor care răspândesc zvonurile de rahat.

Am dat din cap, ridicându-mă în picioare. În

Cesere, aveam o întâlnire cu cele două preotese care supravieţuiseră masacrului din Hybern din urmă cu un an ca să vedem cum trebuia să ne descurcăm cu pelerinii care voiau să vină din afara teritoriului nostru. Întârzierea nu mi-ar fi susţinut argumentele pentru amânarea unui asemenea lucru până la primăvară.

— Să supraveghezi situaţia în următoarele câteva zile şi, apoi, să vii acasă. Vreau să fii acolo cu două nopţi înainte de Solstiţiu. Şi în ziua de după.

El a schiţat un zâmbet şiret.

— Aşadar, presupun că tradiţia noastră de Solstiţiu rămâne valabilă. În ciuda faptului că acum eşti un mascul matur şi cu parteneră.

I-am făcut semn din ochi.

— Nu mi-ar plăcea ca voi, copiii illyrieni, să îmi simţiţi lipsa.

Cassian a chicotit. Într-adevăr, erau nişte tradiţii de Solstiţiu de care niciodată nu mă săturam, nici măcar după atâtea secole. Eram aproape la uşă când Cassian a spus:

— Este…

L-am scutit de neplăcerea încercării de a-şi ascunde interesul.

— Ambele surori vor fi acasă. Fie că vor sau nu.

— Nesta o să creeze neplăceri dacă decide că nu vrea să fie prezentă.

— Va fi acolo, am spus eu, scrâşnind din dinţi, şi va fi amabilă. Măcar atât îi datorează lui Feyre.

Ochii lui Cassian au licărit.

— Ce mai face?

Nu m-am deranjat să născocesc ceva.

— Nesta este Nesta. Face ce vrea, chiar dacă asta o ucide pe sora ei. I-am oferit o slujbă după alta, iar ea le-a refuzat pe toate. Am ţâţâit. Poate ai să reuşeşti să-i bagi minţile în cap cât durează Solstiţiul.

Pietrele Siphon care împodobeau mâinile lui Cassian au licărit.

— E foarte posibil ca finalul să fie unul violent.

Într-adevăr, era posibil.

— Atunci, nu îi spune nimic. Nu-mi pasă – doar să nu o implici pe Feyre în asta. Este şi ziua ei.

Pentru că acest Solstiţiu… era ziua ei de naştere. Împlinea douăzeci şi unu de ani.

Pentru o clipă, am realizat ce vârstă fragedă avea.

Partenera mea frumoasă, puternică şi aprigă, legată de mine…

— Ştiu ce înseamnă privirea aia, ticălosule, a spus Cassian tăios, şi este o prostie. Ea te iubeşte – aşa cum niciodată n-am mai văzut pe nimeni să iubească.

— Uneori îmi este greu să îmi aduc aminte că ea a ales asta, că m-a ales pe mine, am recunoscut uitându-mă spre câmpul acoperit de zăpadă de afară, ringurile de antrenament şi locuinţele de dincolo de acesta. Că nu este ca în cazul părinţilor mei, forţaţi să fie împreună.

Cassian a afişat o expresie neobişnuit de serioasă şi a rămas tăcut o clipă înainte să spună:

— Câteodată sunt invidios. Niciodată nu ţi-am invidiat fericirea, dar ce aveţi voi, Rhys… Şi-a trecut o mână prin păr, pietrele lui Siphon stacojii licărind în lumina care pătrundea pe fereastră. Legendele şi minciunile despre gloria şi minunea legăturii dintre parteneri ne motivează când suntem copii. Credeam că toate sunt nişte minciuni. Şi apoi, aţi apărut voi.

— Împlineşte douăzeci şi unu de ani. *Douăzeci şi unu,* Cassian.

— Şi? Mama ta avea optsprezece când tatăl tău avea nouă sute.

— Şi a fost nefericită.

— Feyre nu este mama ta. Iar tu nu eşti tatăl tău. El m-a măsurat din priviri. În orice caz, ce te-a făcut să te gândeşti la asta? Lucrurile… nu sunt bune?

De fapt, erau chiar foarte bune.

— Am sentimentul că totul este un soi de glumă, am spus şi am făcut un pas, duşumeaua

veche din lemn scârţâind sub cizme, puterea agitându-mi-se vie prin vene. Un fel de truc cosmic şi că nimeni – *nimeni* – nu poate fi atât de fericit fără să plătească pentru asta.

— Deja ai plătit un preţ, Rhys. Amândoi aţi făcut-o. Şi ceva în plus.

Am fluturat o mână.

— Eu doar… m-am oprit, incapabil să-mi rostesc vorbele până la capăt.

Cassian m-a fixat cu privirea un moment lung.

Apoi a traversat distanţa dintre noi, strângându-mă atât de puternic în braţe încât mai că m-a lăsat fără suflare.

— Ai reuşit! *Noi* am reuşit! Amândoi aţi îndurat atât de multe, încât nimeni nu v-ar condamna dacă aţi pleca dansând spre apus, ca Miryam şi Drakon, şi nu v-aţi mai deranja vreodată cu ceva. Dar vă deranjaţi – amândoi încă lucraţi ca să faceţi pacea asta să dureze. *Pace,* Rhys. Avem *pace* şi este adevărată. Bucură-te de ea – bucuraţi-vă unul de celălalt! V-aţi plătit datoria înainte ca aceasta să existe măcar.

Gâtul mi s-a strâns şi i-am cuprins aripile, solzii hainelor lui din piele intrându-mi în degete.

— Şi tu? l-am întrebat eu, retrăgându-mă o clipă. Eşti… fericit?

Umbrele i-au întunecat ochii căprui.

— Voi fi.

Un răspuns lipsit de entuziasm.

Trebuia să mă ocup şi de asta. Probabil nişte fire trebuiau trase ori ţesute.

Cassian a făcut semn din bărbie spre uşă.

— Pleacă, ticălosule! Ne vedem peste trei zile!

Am dat din cap, deschizând în sfârşit uşa, însă m-am oprit în prag.

— Mulţumesc, frate!

Zâmbetul strâmb al lui Cassian era strălucitor, chiar dacă acele umbre încă îi conturau ochii.

— Este o onoare, stăpâne!

Capitolul 3

Cassian

Cassian nu era foarte sigur că ar fi putut să se ocupe de Devlon şi de războinicii lui fără să îi sugrume. Cel puţin, nu în următoarele ore.

Şi, de vreme ce asta nu ar fi ajutat prea mult la reprimarea şoaptelor de nemulţumire, Cassian aşteptă până ce Rhys se teleportă afară, în zăpadă şi vânt, înainte să dispară la rândul său.

Nu se teleportase, deşi abilitatea aceasta ar

fi fost o armă fantastică în lupta împotriva inamicilor. Îl văzuse pe Rhys dispărând cu rezultate devastatoare. Şi pe Az – în felul său ciudat de a se mişca prin lume *fără* să se teleporteze cu adevărat.

Niciodată nu pusese întrebări în privinţa asta, iar Azriel nu îi explicase nicicând.

Dar pe Cassian nu îl deranja propria metodă de deplasare, zborul, care negreşit îl servise destul de bine în luptă.

Ieşind pe uşa de la intrare a casei vechi din lemn astfel încât Devlon şi ceilalţi ticăloşi din ringurile de antrenament să îl vadă, Cassian se dădu în spectacol făcând nişte exerciţii de încălzire. Mai întâi îşi expuse braţele, antrenate şi încă doritoare să lovească nişte feţe de illyrieni, şi apoi aripile – mai mari şi mai late decât ale lor –, motiv pentru care, probabil, le fusese mereu nesuferit. Şi le întinse până când încordarea simţită de-a lungul muşchilor puternici şi a tendoanelor se transformă într-o arsură plăcută, aripile sale aruncând umbre lungi pe zăpadă.

Şi, bătând o dată cu putere din aripi, Cassian se înălţă în văzduhul gri.

Vântul era un vuiet în jurul lui, iar temperatura suficient de scăzută încât să-i lăcrimeze ochii. Se pregătea – se elibera. El se înălţă şi mai mult, înclinându-se apoi spre

stânga, îndreptându-se către piscurile din spatele trecătorii în care se afla tabăra. Nu era necesar să zboare în semn de avertisment deasupra lui Devlon şi a ringurilor de antrenament.

Să-i ignore şi să le transmită mesajul că nu erau destul de importanţi încât să-i considere măcar o ameninţare erau metode mult mai bune de a-i enerva. Rhys îl învăţase asta. Demult.

Prinzând un curent ascendent care îl ajută să se înalţe peste cele mai apropiate piscuri, iar apoi în labirintul nesfârşit şi acoperit de zăpadă al munţilor care erau patria lor, Cassian inspiră adânc. Hainele de zbor din piele şi mănuşile îi ţineau suficient de cald, dar aripile, expuse la aerul rece… Frigul era tăios ca un cuţit.

S-ar fi putut proteja cu pietrele Siphon – o mai făcuse în trecut, dar azi, în dimineaţa asta, îşi dorea să simtă frigul aprig.

Mai ales având în vedere ce urma să facă şi încotro se îndrepta.

Ar fi recunoscut drumul legat la ochi, doar ascultând vântul printre munţi şi inspirând mireasma piscurilor acoperite de pin de dedesubt şi a câmpurilor stâncoase şi aride.

Nu prea îi stătea în fire să călătorească. De obicei, o făcea când era pe cale să îşi piardă cumpătul, iar el încă mai putea să se controleze

şi să-şi dea seama că trebuia să plece preţ de câteva ore. Ziua de astăzi nu era o excepţie.

La distanţă, siluete mici şi întunecate zburau repede în văzduh – erau războinici ieşiţi să patruleze sau poate escorte înarmate care conduceau familiile spre reuniunile de Solstiţiu.

Cei mai mulţi Mari Spiriduşi credeau că illyrienii erau cea mai mare ameninţare din aceşti munţi.

Nu-şi dădeau seama că fiinţe mult mai periculoase pândeau dintre piscuri. Unele vânau prin aer, altele ieşeau târându-se din peşteri adânci de piatră.

Feyre înfruntase curajoasă o parte dintre acele creaturi în pădurile de pin din Stepe. Ca să îl salveze pe Rhys. Cassian se întrebă dacă fratele lui îi spusese vreodată ce sălăşluia în aceşti munţi. Multe fuseseră ucise de illyrieni sau alungate în zbor spre Stepe. Dar cele mai viclene dintre ele, cele mai vechi… găsiseră o cale să se ascundă, ca să iasă în nopţile fără lună pentru a se hrăni.

Nici măcar cele cinci secole de instrucţie nu fură în stare să împiedice fiorul care îi alunecă pe şira spinării când studie munţii pustii şi liniştiţi de dedesubt şi se întrebă ce dormea sub zăpadă.

Cassian se îndreptă spre nord, alungându-şi gândul din minte. La orizont se contura o formă

cunoscută ce se tot mărea cu fiecare bătaie a aripilor lui.

Ramiel. Muntele sacru.

Nu era doar inima Illyriei, ci a întregului Regat al Nopţii.

Nimănui nu îi era permis accesul pe pantele sale aride şi stâncoase – cu excepţia illyrienilor, şi asta doar o dată pe an. În timpul Ritualului Sângelui.

Cassian zbură spre acesta, incapabil să reziste chemărilor antice ale lui Ramiel. Diferit – muntele era atât de diferit de prezenţa aridă şi îngrozitoare a singurului pisc din mijlocul Prythianului. Cumva, Ramiel păruse întotdeauna viu. Treaz şi atent.

Cassian păşise pe munte doar o dată, în ultima zi a Ritualului. Când el şi fraţii săi, însângeraţi şi loviţi, escaladaseră versantul ca să ajungă la monolitul de onix din vârful acestuia. Încă mai simţea pietrele sfărâmicioase sub cizme, încă se mai auzea gâfâind în timp ce îl trăgea pe Rhys după el pe pante, Azriel asigurându-i spatele. La unison, toţi trei atinseseră piatra – erau primii care ajunseseră în vârf la sfârşitul acelei săptămâni grele. Câştigătorii necontestaţi.

De câteva secole, Ritualul era acelaşi. Avea loc la începutul primăverii, iar sutele de războinici novici erau lăsaţi prin munţii şi

pădurile dimprejurul vârfului, accesul în teritoriu fiind interzis în restul anului ca să-i împiedice pe aceştia să cerceteze dinainte cele mai bune căi şi să întindă capcane. De-a lungul anului, novicii trebuiau să treacă prin diverse încercări pentru a-şi dovedi capacităţile, toate fiind un pic diferite, în funcţie de tabără, dar regulile rămâneau aceleaşi.

Toţi novicii concurau cu aripile legate, fără pietre Siphon – o vrajă înăbuşea toată magia – şi fără alte provizii, în afară de hainele de pe ei. Ţelul era să ajungă în vârful muntelui până la sfârşitul acelei săptămâni şi să atingă piatra. Printre obstacole se numărau distanţa, capcanele naturale şi chiar participanţii. Vechile discordii izbucneau şi se năşteau altele noi. Duşmăniile se aplanau.

Az insista că era „O săptămână de vărsare de sânge inutilă”.

Rhys îl aproba deseori, deşi frecvent îi dădea dreptate *şi* lui Cassian: Ritualul Sângelui le oferea o cale de evadare din încordările periculoase din cadrul comunităţii illyriene. Era mai bine să le rezolve în timpul Ritualului decât să rişte un război civil.

Illyrienii erau puternici, mândri şi neînfricaţi. Dar nu erau pacifişti.

Poate avea să fie norocos. Poate Ritualul din primăvara asta urma să-i domolească pe câţiva

nemulţumiţi. La naiba, se oferise să participe, dacă asta însemna să-i liniştească pe cei care bombăneau.

Abia supravieţuiseră acestui război. Nu mai aveau nevoie de încă unul, acum când atât de mulţi necunoscuţi se adunau lângă graniţele lor.

Ramiel era la fel de semeţ, o bucată de piatră ce străpungea cerul gri. Frumos şi singuratic. Etern şi nemuritor.

Nu era de mirare că primul conducător al Regatului Nopţii şi-l alesese drept emblemă, alături de cele trei stele care apăreau doar pentru puţin timp în fiecare an, încadrând cel mai înalt vârf al lui Ramiel ca o coroană. În acea perioadă se desfăşura Ritualul. Cassian nu ştia care fusese primul: simbolul sau Ritualul. Nu îi păsase niciodată cu adevărat încât să afle.

Pădurea de conifere şi râpele care împestriţau peisajul ce se întindea spre poalele lui Ramiel licăreau sub zăpada proaspătă. Pustii şi curate, neîntinate de vărsarea de sânge care avea să se petreacă la începutul primăverii.

Muntele se vedea tot mai aproape, puternic şi nesfârşit, atât de lat încât, la fel de bine, masculul ar fi putut fi o muscă în vânt. Cassian zbură spre versantul sudic al lui Ramiel, ridicându-se suficient de mult cât să zărească piatra neagră strălucitoare care ieşea din vârf.

Nu ştia nici cine pusese acea piatră în vârf.

Legenda spunea că existase dinaintea întemeierii Regatului Nopţii, înainte ca illyrienii să migreze din Myrmidons şi ca oamenii să fi mers măcar pe pământ. În ciuda zăpezii proaspete care acoperea muntele Ramiel, nimeni nu atinsese stâlpul de piatră.

Un fior rece şi totuşi plăcut îi străbătu venele.

Era rar ca vreun participant la Ritualul Sângelui să ajungă la monolit. De când el şi fraţii lui o făcuseră în urmă cu cinci sute de ani, Cassian îşi amintea doar vreo doisprezece care nu doar ajunseseră la munte, ci şi supravieţuiseră escaladării. După o săptămână de lupte, de alergări şi în care erau nevoiţi să îşi facă propriile arme şi să gătească, urcuşul era mai rău decât toate ororile dinaintea acestuia. Era adevăratul test al voinţei şi curajului. Să urci când nu îţi mai rămăsese nimic; să urci când trupul te implora să te opreşti… De obicei, atunci cedai.

Dar când el atinsese monolitul de onix, când simţise acea antică forţă cântându-i prin vene cu o clipită înainte să îl readucă în siguranţa taberei lui Devlon… Ca să simtă aşa ceva, meritase efortul făcut.

Plecându-şi solemn fruntea spre Ramiel şi piatra vie din vârful său, Cassian prinse un alt vânt rapid şi zbură spre sud.

După o oră de zbor, se apropie de un alt pisc familiar.

Unul la care doar el şi fraţii lui se deranjaseră să ajungă. Era ceea ce astăzi trebuia să vadă şi să simtă atât de mult.

Cândva, fusese o tabără la fel de agitată ca a lui Devlon.

Cândva. Înainte ca un copil din flori să se fi născut într-un cort îngheţat şi singuratic de la marginea satului. Înainte ca ei să fi aruncat o mamă tânără şi necăsătorită în zăpadă la numai câteva zile după ce născuse, cu bebeluşul în braţe, ca, după doar câţiva ani, să i-l ia şi să-l azvârle în noroi în tabăra lui Devlon.

Cassian ateriză pe fâşia netedă care era trecătoarea dintre munţi, unde nămeţii de zăpadă erau mai înalţi decât la Windhaven, ascunzând orice urmă a satului care fusese cândva acolo.

Oricum rămăseseră numai tăciuni şi dărâmături.

Se asigurase de asta.

După ce indivizii răspunzători pentru suferinţa şi chinul ei fuseseră pedepsiţi, nimeni nu îşi mai dorise să rămână aici nicio clipă. Nu cu oasele împrăştiate peste tot şi sângele care acoperea toate suprafeţele, pătând toate câmpurile şi ringurile de antrenament. Aşadar, ei migraseră, unii amestecându-se în alte

tabere, alţii văzându-şi de vieţile lor în altă parte. Nimeni nu se întorsese.

Cassian nu-şi regreta decizia nici după câteva secole.

Stând în zăpadă şi vânt, studiind pustietatea în care se născuse, Cassian nu regreta câtuşi de puţin.

Mama lui suferise în fiecare clipă a vieţii ei prea scurte, care doar se înrăutăţise după ce îl născuse pe el, şi mai ales în anii de după ce-i fusese luat.

Iar când fusese suficient de puternic şi de mare ca să se întoarcă şi să o caute, ea murise.

Ei refuzaseră să îi spună unde era îngropată; dacă îi oferiseră acea onoare sau dacă îi aruncaseră trupul într-o prăpastie îngheţată ca să putrezească.

Nici acum nu ştia. Chiar şi cu ultimele suflări răguşite, cei care se asiguraseră că ea n-avea să cunoască vreodată fericirea refuzaseră să îi spună. Îl scuipaseră în faţă şi îi spuseseră toate lucrurile îngrozitoare pe care i le făcuseră mamei sale.

El îşi dorise să o îngroape în Velaris, într-un loc plin de lumină şi căldură, plin de oameni buni. Departe de aceşti munţi.

Cassian scrută trecătoarea acoperită de zăpadă. Amintirile lui de aici erau neclare, însoţite de noroi, frig şi focuri prea mici. Totuşi,

îşi aducea aminte de o voce blândă şi muzicală, de mâinile subţiri şi tandre.

Altceva nu-şi mai amintea.

Cassian îşi trecu mâinile prin păr, prinzându-şi degetele în şuviţele încâlcite de vânt.

Ştia de ce venise aici, de ce venea întotdeauna aici. Deşi Amren îl tot tachina că era o brută illyriană, îşi cunoştea gândurile şi sufletul.

Devlon era un şef de tabără mai corect decât majoritatea. Dar femelelor mai puţin norocoase, care erau atacate sau alungate, li se arăta puţină milă.

Aşadar, pentru ea le instruia pe aceste femei şi le oferea resursele şi încrederea de a riposta, de a privi dincolo de focurile lor de tabără... Pentru mama îngropată aici, probabil neîngropată nicăieri. Ca aşa ceva să nu se mai întâmple niciodată. Ca poporul lui, pe care încă îl iubea în ciuda greşelilor comise, să poată deveni cândva ceva *mai măreţ.* Ceva mai bun.

Mormântul neînsemnat şi necunoscut din trecătoarea asta era o aducere aminte pentru el.

Cassian rămase în tăcere câteva minute lungi înainte să îşi întoarcă privirea spre vest, ca şi când ar fi putut să vadă tocmai până în Velaris.

Rhys îl voia acasă pentru Solstiţiu, iar el

avea să se supună.

Chiar dacă Nesta…

Nesta.

Chiar şi în gândurile lui, numele ei zăngănea prin el, gol şi rece.

Acum nu era momentul să se gândească la ea. Nu aici.

Oricum, rareori îşi permitea să se gândească la ea. De obicei, nu se termina bine pentru cel care era în ringul de antrenament cu el.

Întinzându-şi larg aripile, Cassian aruncă o ultimă privire prin tabăra pe care o nimicise. Şi aceasta era o amintire: a lucrurilor de care capabil când era forţat prea mult.

Trebuia să fie atent, chiar dacă Devlon şi ceilalţi îl făceau să-şi dorească să urle. El şi Az erau cei mai puternici illyrieni din istoria lor lungă şi sângeroasă. Fiecare din ei purta un număr nemaivăzut de pietre Siphon, câte şapte, doar ca să controleze valul de putere brută ucigaşă pe care o avea. Era un dar şi o povară pe care o luase întotdeauna în serios.

Trei zile. Mai avea trei zile până ar fi trebuit să meargă în Velaris.

Avea să încerce să le facă să conteze.

Capitolul 4

Feyre

În Curcubeu, activităţile erau în toi în ciuda mormanelor de zăpadă.

Marii Spiriduşi şi spiriduşii intrau şi ieşeau din diversele prăvălii şi ateliere, unii se cocoţau pe scări ca să întindă ghirlandele lăsate de pin între stâlpii de iluminat, unii măturau grămezile de zăpadă de pe pragurile uşilor, unii – artişti, fără îndoială – stăteau pur şi simplu pe caldarâmul alb rotindu-se pe loc, cu feţele ridicate spre cerul gri şi cu părul, pielea şi hainele presărate cu pulbere fină.

Ferindu-mă de o astfel de persoană în mijlocul străzii – de un spiriduş cu pielea ca onixul strălucitor şi ochi ca un vârtej de stele rotitoare –, m-am îndreptat spre vitrina unei galerii mici şi frumoase, a cărei fereastră de sticlă dezvăluia o diversitate de tablouri şi oale de lut. Era locul perfect din care să cumpăr câte ceva pentru Solstiţiu. O coroană de brad atârna de uşa proaspăt vopsită în albastru, clopotele de alamă legănându-se din mijlocul acesteia.

Uşa: nouă. Vitrina: nouă.

În urmă cu câteva luni, fuseseră sparte şi pătate cu sânge, ca de altfel toată strada asta.

Am făcut un efort să nu mă uit la strada pietruită şi acoperită de zăpadă care cobora abrupt spre Sidra care şerpuia la baza ei şi la aleea de lângă râu, plină de clienţi şi artişti,

unde, în urmă cu câteva luni, invocasem lupii din apele adormite. Atunci, sângele cursese pe caldarâm, iar pe străzi nu se auziseră cântece şi râsete, ci strigăte şi rugăminţi.

Am inspirat brusc, aerul rece gâdilându-mi nările, şi apoi am expirat lent şi prelung, privind aburii din faţa mea, privindu-mi reflexia în vitrina magazinului: cu paltonul greu şi gri, cu fularul roşu cu gri şterpelit din dulapul lui Mor şi cu ochii mari şi distanţi, eram greu de recunoscut.

Mi-am dat seama după o clipă că nu eram singura care se uita la mine.

În galerie, nu mai puţin de cinci oameni se străduiau să nu mă fixeze cu privirea în timp ce se uitau la colecţia de tablouri şi oale de lut.

Obrajii mi se încălziră, inima mi s-a poticnit, iar eu am zâmbit încordat înainte să merg mai departe, chiar dacă un obiect îmi atrăsese atenţia. Chiar dacă îmi *doream* să intru.

Mi-am ţinut mâinile înmănuşate în buzunarele hainei cât am coborât pe strada abruptă, atentă la cum păşeam pe caldarâmul alunecos. Deşi în Velaris erau destule vrăji care păstrau căldura în palate, cafenele şi pieţe în timpul iernii, mi se părea că, pentru prima ninsoare, multe fuseseră desfăcute, ca şi când toată lumea ar fi vrut să îi simtă atingerea rece.

Într-adevăr, suportasem plimbarea de la

casa din oraş, dorindu-mi nu doar să inspir aerul rece, ci să şi sorb entuziasmul debordant al celor care se pregăteau pentru Solstiţiu, în loc să mă teleportez pur şi simplu sau să zbor pe deasupra lor.

Cu toate că Rhys şi Azriel încă mă instruiau ori câte ori puteau şi în ciuda faptului că îmi plăcea cu adevărat să zbor, gândul de a-mi expune aripile sensibile la frig mă făcea să tremur.

Câţiva oameni m-au recunoscut când am trecut pe lângă ei, stăpânindu-mi bine puterea, dar cei mai mulţi erau oricum prea ocupaţi să atârne ornamente sau să se bucure de prima zăpadă ca să îi mai observe pe cei din jurul lor.

Era o mică indulgenţă, deşi cu siguranţă nu mă deranja să fiu abordată. Ca Mare Lady, organizam audienţe publice săptămânale împreună cu Rhys, la Casa Vântului. Cererile variau de la neînsemnate, ca repararea unui stâlp de iluminat defect, la complexe, cum ar fi oprirea importului de bunuri din alte regate pentru că lucrul acesta îi afecta pe meşteşugarii locali.

Unele erau probleme de care Rhys se ocupa deja de câteva secole, dar nu se purta niciodată ca şi când ar fi făcut aşa ceva.

Nu, el îi asculta pe toţi petiţionarii, le punea întrebări, iar apoi îi trimitea acasă promiţându-le

că avea să le răspundă curând. Fusesem nevoită să particip la câteva şedinţe ca să ajung să mă pricep – să reţin întrebările pe care le adresa, să fiu atentă la *cum* asculta. Nu insistase să intervin decât dacă era necesar, îmi oferise timpul necesar să îmi dau seama de ritmul şi stilul acestor audienţe şi să încep să pun şi eu întrebări, iar apoi să scriu şi răspunsuri solicitanţilor. Rhys răspundea personal fiecăruia şi, acum, aşa procedam la rândul meu.

Prin urmare, teancurile de hârtii din atât de multe camere ale casei din oraş se tot măreau.

Habar n-aveam cum de rezistase atât de mult timp fără o echipă de secretari care să îl ajute.

Dar când am coborât pe strada abruptă şi am văzut clădirile viu colorate din cartierul Curcubeului strălucind în jurul meu ca o amintire sclipitoare de vară, m-am gândit din nou la asta.

Velarisul nu era câtuşi de puţin sărac, locuitorii acestuia fiind în mare parte îngrijiţi, iar clădirile şi străzile bine întreţinute. Din câte se părea, sora mea reuşise să găsească singura locuinţă care părea desprinsă dintr-o mahala şi insistase să trăiască acolo, într-o clădire mai veche decât Rhys şi care trebuia urgent reparată.

Erau doar câteva astfel de străzi în oraş.

Când îl întrebasem pe Rhys despre ele şi motivul pentru care nu fuseseră îmbunătăţite, îmi spusese pur şi simplu că încercase să o facă. Dar… era dificil să-i mute pe oameni în timp ce casele lor erau demolate şi reconstruite.

Cu două zile în urmă, Rhys nu mă surprinsese dându-mi o bucată de hârtie şi întrebându-mă dacă mai voiam să adaug ceva. Hârtia conţinea o listă cu instituţiile de caritate cărora le făcea donaţii în preajma Solstiţiului, oferindu-le cele necesare pentru a-i putea ajuta pe săraci, bolnavi şi bătrâni, şi chiar subvenţii pentru ca tinerele mame să îşi înceapă propria afacere. Adăugasem doar două lucruri, ambele pentru organizaţiile despre care auzisem cât făcusem voluntariat: donaţii oamenilor strămutaţi de războiul cu Hybernul, cât şi văduvelor de război illyriene şi familiilor lor. Sumele pe care le alocam noi erau mari – mult mai mulţi bani decât aş fi visat vreodată să am.

Cândva, nu-mi dorisem decât suficientă mâncare, destui bani şi timp să pictez. Nimic mai mult. M-aş fi mulţumit să îmi las surorile să se căsătorească, iar eu să rămân şi să am grijă de tatăl nostru.

Dar, în afară de partenerul şi familia mea, în afară de faptul că eram Mare Lady – simplul fapt că locuiam acum *aici,* că puteam să mă plimb printr-un întreg cartier de artişti oricând îmi

doream…

O altă stradă traversa panta, iar eu am urmat-o, rândurile ordonate de case, galerii şi studiouri fiind acoperite de zăpadă. Dar, chiar şi printre culorile intense, tot mai zăream pete gri care marcau spaţii goale.

M-am apropiat de un astfel de loc, de o clădire aproape dărâmată. Vopseaua de un verde mentă se transformase în gri, ca şi când însăşi lumina s-ar fi scurs din culoare odată cu năruirea clădirii. Într-adevăr, cele câteva construcţii care o înconjurau erau la fel de decolorate şi crăpate, o galerie de pe cealaltă parte a străzii fiind placată cu scânduri.

Cu câteva luni în urmă, începusem să donez o parte din simbria mea lunară – ideea de a primi aşa ceva încă mi se părea extrem de ridicolă – pentru reconstruirea Curcubeului şi ca să-i ajut pe artiştii din cartier, dar urmele nenorocirii rămăseseră, marcând atât clădirile, cât şi pe locatarii lor.

Şi… mormanul de moloz acoperit de zăpadă din faţa mea: cine locuise şi lucrase aici? Trăiau sau fuseseră măcelăriţi în timpul atacului?

În Velaris erau multe astfel de locuri. Le văzusem cât împărţisem hainele de iarnă şi mă întâlnisem cu familiile, în casele lor.

Am expirat din nou. Ştiam că zăboveam prea des şi prea mult timp în asemenea locuri. Ştiam

că trebuia să merg mai departe, zâmbind ca şi când nu m-ar fi deranjat nimic, ca şi când totul ar fi fost bine. Şi totuşi…

— Au ieşit la timp, s-a auzit în spatele meu vocea unei femei.

M-am întors, cizmele alunecându-mi pe caldarâmul umed. Întinzând o mână ca să nu mă dezechilibrez, am înşfăcat primul lucru din apropierea mea: o bucată de piatră căzută din casa demolată.

Însă groaza mi-o alungase înfăţişarea celei care stătea în spatele meu şi se uita lung la moloz.

Nu o uitasem în lunile de după atac.

Nu uitasem că o văzusem stând în faţa uşii acelei prăvălii, cu o ţeavă ruginită pe un umăr şi pregătindu-se de luptă împotriva soldaţilor adunaţi ai Hybernului, gata să moară apărându-i pe oamenii îngroziţi care se înghesuiau înăuntru.

Un roz-deschis îi făcea pielea de un verde-străveziu să lucească frumos, părul negru trecându-i de umeri. De frig, îmbrăcase o haină maro, iar fularul roz îi acoperea gâtul şi jumătatea inferioară a feţei, dar când şi-a încrucişat braţele, am observat că nu purta mănuşi care să-i protejeze degetele lungi şi delicate.

Era un spiriduş, însă nu unul pe care să-l văd

prea des. Chipul şi corpul ei îmi aminteau de Marii Spiriduşi, deşi urechile-i erau mai subţiri şi mai lungi decât ale mele. În ciuda hainei groase, îmi dădeam uşor seama că era mai zveltă.

M-am uitat în ochii ei de un ocru vibrant care mă făceau să mă întreb ce vopsele ar fi trebuit să amestec şi să folosesc pentru a-i surprinde pe pânză şi am schiţat un zâmbet.

— Mă bucur să aud asta!

Tăcerea s-a lăsat, întreruptă de cântecele vesele ale celor câţiva oameni de pe stradă şi de vântul care sufla dinspre Sidra.

Spiriduşul doar şi-a înclinat capul.

— Lady.

M-am străduit să găsesc nişte cuvinte demne de o Mare Lady şi simple în acelaşi timp, dar nu am reuşit.

— Ninge, am rostit în lipsă de alte idei.

Ca şi când vălurile plutitoare şi albe ar fi putut să fie altceva decât zăpadă.

Spiriduşul şi-a înclinat din nou capul.

— Da, a zis şi a zâmbit spre cer, fulgii agăţându-i-se în părul negru. Este o primă ninsoare frumoasă.

M-am uitat cu atenţie la ruinele din spatele meu.

— Îi… cunoşti pe oamenii care locuiau aici?

— Da. Acum locuiesc la ferma unei rude, la câmpie.

A fluturat o mână spre marea îndepărtată şi întinderea plată de pământ dintre Velaris şi ţărm.

— A! am reuşit să spun şi apoi am făcut semn din bărbie spre prăvălia acoperită cu scânduri de pe partea cealaltă a străzii. Şi ce-i cu locul acela?

Spiriduşul mi-a urmărit privirea şi a strâns din buzele-i vopsite într-un roz-deschis.

— Mă tem că finalul nu a fost unul fericit.

Palmele îmi transpirau în mănuşile de lână.

— Am înţeles.

Ea s-a întors din nou spre mine, părul mătăsos plutind în jurul ei.

— O chema Polina. Aia era galeria ei. De secole bune.

Acum era un spaţiu întunecat în care domnea liniştea.

— Îmi pare rău! am spus, neştiind cum să continui conversaţia.

Spiriduşul şi-a încruntat sprâncenele subţiri şi negre.

— De ce? Lady? adăugă apoi.

Mi-am muşcat buza. Poate nu era o idee bună… să discut despre astfel de chestiuni cu străinii… Aşadar, i-am ignorat întrebarea şi i-am adresat o alta:

— Are familie?

Speram ca măcar ei să fi supravieţuit.

— Şi ei locuiesc în câmpie. Sora şi nepoţii ei. Spiriduşul s-a uitat din nou cu atenţie la vitrina acoperită cu scânduri. Acum este de vânzare.

Am clipit, înţelegând aluzia.

— O! O, nu *de asta* întrebam. Nici măcar nu mă gândisem la aşa ceva.

— De ce nu?

Era o întrebare uşoară, deschisă. Poate era mai directă cu mine decât îndrăzneau cei mai mulţi oameni să fie, mai ales străinii.

— Eu… La ce mi-ar fi de folos?

Graţioasă fără pic de efort, a gesticulat spre mine.

— Se zvoneşte că eşti o artistă pricepută. Poţi să foloseşti spaţiul în mai multe feluri.

Mi-am mutat privirea, urându-mă puţin pentru asta.

— Mă tem că nu mă interesează să cumpăr galeria.

Spiriduşul a ridicat un umăr.

— Ei bine, fie că te interesează sau nu, nu trebuie să te furişezi pe aici. Ştii că toate uşile îţi sunt deschise.

— Pentru că sunt Marea Lady? am îndrăznit să întreb.

— Pentru că eşti una dintre noi, a spus ea cu hotărâre.

Ciudat şi totuşi, ca o parte de care nu ştiam să-mi lipsească, vorbele ei s-au adâncit în mine.

Erau ca o ofertă pe care, până atunci, nu-mi dădusem seama cât de mult îmi doream să o accept.

— Eu sunt Feyre, am spus scoţându-mi mănuşa şi întinzându-i mâna pe care spiriduşul mi-a strâns-o cu putere, în ciuda constituţiei sale firave.

— Ressina!

Nu era o fiinţă care să zâmbească prea mult, dar tot dădea din plin dovadă de amabilitate.

Clopotele amiezii au bătut într-un turn de la marginea Curcubeului, sunetul auzindu-se curând prin oraş şi din celelalte două turnuri.

— Ar trebui să plec, am spus şi am eliberat mâna Ressinei, retrăgându-mă un pas. Mă bucur că te-am cunoscut!

Mi-am pus din nou mănuşa, degetele usturându-mă deja din cauza frigului. Poate iarna asta aveam să-mi fac timp să-mi dau seama cum să-mi stăpânesc mai bine darul focului. Mi-ar fi fost util să învăţ cum să-mi încălzesc hainele şi pielea fără să mă ard.

Ressina mi-a arătat o clădire din josul străzii, de partea cealaltă a intersecţiei pe care tocmai o traversasem. Era aceeaşi clădire pe care o apărase şi ale cărei ziduri erau vopsite în roz zmeuriu, turcoazul intens al uşilor şi ferestrelor semănând cu nuanţa apei din jurul Adriatei.

— Sunt unul dintre artiştii care folosesc

atelierul de acolo. Dacă o să ai vreodată nevoie de un ghid sau de companie, acolo mă găseşti în majoritatea zilelor. Locuiesc deasupra studioului, a spus şi a fluturat elegant o mână spre ferestrele mici şi rotunde de la etajul doi.

Mi-am atins pieptul cu o mână.

— Mulţumesc!

Tăcerea s-a lăsat din nou, iar eu am studiat atelierul şi uşa din pragul căreia Ressina îşi apărase locuinţa şi pe ceilalţi.

— Să ştii că nu am uitat, a spus încet Ressina, făcându-mă să îmi mut privirea. Dar molozul din spatele nostru, studioul acoperit cu scânduri şi strada îi atrăseseră atenţia, ca şi când şi ea ar fi văzut prin zăpadă sângele care se scursese printre pietre. Că în ziua aceea ai venit după noi.

Nu ştiam ce să fac cu mâinile şi cu trupul meu, aşa că am ales să rămân nemişcată.

În cele din urmă, Ressina mi-a întâlnit privirea, ocrul ochilor ei scânteind.

— Suntem discreţi ca să nu-ţi invadăm intimitatea, dar să nu crezi nicio clipă că există vreunul dintre noi care să nu ştie sau să fi uitat ce ai făcut, care să nu fie recunoscător că ai venit aici şi ai luptat de partea noastră.

Chiar şi aşa, nu fusese suficient. Clădirile dărâmate din spatele meu erau dovada acestui lucru. Oamenii tot muriseră.

Ressina a înaintat fără grabă câţiva paşi spre studioul ei şi, apoi, s-a oprit.

— Avem un grup care pictează împreună în atelierul meu. O seară pe săptămână. Ne întâlnim peste două zile. Am fi onoraţi dacă ni te-ai alătura.

— Ce pictaţi?

Întrebarea mea era la fel de blândă ca zăpada care cădea pe lângă noi.

Ressina a schiţat un zâmbet.

— Lucruri care trebuie spuse.

*

În ciuda serii friguroase care avea să se lase curând peste Velaris, oamenii aglomerau străzile, încărcaţi cu saci şi cutii, unii trăgând după ei coşuri imense cu fructe din unul dintre multele standuri ce umpleau acum ambele Palate.

Întrucât gluga mea căptuşită cu blană mă ferea de frig, m-am uitat prin cărucioarele negustorilor şi în vitrinele Palatului Aţei şi Bijuteriilor, studiindu-le mai mult pe cele din urmă.

Unele zone publice erau în continuare încălzite, dar, acum că Velarisul fusese, parţial, suficient expus la vântul rece, îmi doream ca de dimineaţă să-mi fi ales un pulover mai gros. Mi-

ar fi fost într-adevăr util să învăţ cum să mă încălzesc fără să invoc o flacără. Dacă aş fi avut vreodată timp să o fac.

Mă întorceam spre vitrina unei prăvălii construite sub clădirile înalte, când cineva m-a cuprins de braţ, iar Mor a rostit tărăgănat:

— Amren te-ar iubi pentru totdeauna dacă i-ai cumpăra un safir atât de mare!

Am râs şi mi-am tras gluga suficient cât să o văd bine. Obrajii lui Mor erau roşii de frig, iar cosiţa aurie îi cobora pe blana albă care îi căptuşea mantia.

— Din nefericire, nu cred că şi vistieria noastră!

Mor a zâmbit.

— Ştii că stăm foarte bine cu banii, nu-i aşa? Ai putea să umpli o cadă cu chestiile alea - a făcut semn din cap spre safirul de mărimea oului din vitrina magazinului de bijuterii – şi nici măcar n-ai cheltui prea mult.

Ştiam. Văzusem lista cu bunuri. Tot nu-mi dădeam seama de imensitatea averii lui Rhys. De cât de mare era averea *mea.* Cifrele nu-mi păreau reale, de parcă ar fi reprezentat banii de jucărie ai unui copil. Eu cumpăram doar ce îmi trebuia.

Dar acum…

— Caut să-i cumpăr ceva pentru Solstiţiu.

Mor a studiat pietrele preţioase aliniate în

vitrină, netăiate şi nemontate. Unele străluceau ca nişte stele căzătoare. Altele mocneau, ca şi când ar fi fost cioplite din inima fierbinte a pământului.

— Amren chiar merită un cadou frumos anul ăsta, nu-i aşa?

După ce făcuse Amren în timpul ultimei bătălii ca să distrugă armatele Hybernului, faptul că alesese să rămână aici…

— Cu toţii meritǎm.

Mor m-a înghiontit cu cotul, deşi ochii ei căprui străluceau.

— Crezi că Varian ni se va alătura?

Am pufnit.

— Când am întrebat-o ieri, a evitat să-mi răspundă.

— Cred că asta înseamnă „da”. Sau că măcar el o va vizita.

Gândul m-a făcut să zâmbesc şi am tras-o pe Mor spre următoarea vitrină, lipindu-mă de ea ca să mă încălzesc. Amren şi Prinţul din Adriata nu declaraseră oficial nimic, dar câteodată visam şi eu la asta – la momentul în care s-ar fi lepădat de pielea nemuritoare, iar Varian ar fi căzut în genunchi.

O fiinţă din foc şi pucioasă, făurită într-o altă lume ca să împartă judecata crudă a unui zeu, ca să fie călăul lui pentru masele de muritori lipsiţi de apărare. Cincisprezece mii de ani

fusese captivă în lumea asta.

Şi, până la prinţul cu păr argintiu din Adriata, nu iubise – nu trăise o iubire care să schimbe istoria, soarta. Nici măcar nu iubise aşa cum era Amren capabilă să iubească.

Aşadar, da: relaţia dintre ei nu era publică. Dar ştiam că el o vizita în secret în acest oraş. În mare parte pentru că în unele dimineţi, Amren intra în casa din oraş zâmbind ca o pisică.

Dar la ce fusese dispusă să renunţe, astfel încât să putem fi salvaţi…

Mor şi cu mine am văzut piesa din vitrină în aceeaşi clipă.

— Aia! a spus ea.

Mă îndreptam deja spre uşa de sticlă de la intrare, un clopoţel argintiu răsunând vesel când am păşit înăuntru.

Vânzătoarea a făcut ochii mari, dar a radiat când i-am arătat bijuteria, iar ea a aşezat-o rapid pe o bucată de catifea neagră. S-a scuzat amabil ca să ia ceva din spate, lăsându-ne singure să o studiem cât am stat în faţa tejghelei lustruite din lemn.

— Este perfectă, a şoptit Mor, pietrele spărgând lumina şi arzând cu propriul foc lăuntric.

Mi-am trecut un deget peste montura rece din argint.

— *Tu* ce vrei în dar?

Mor a ridicat din umeri, haina groasă de culoare maro scoţându-i în evidenţă ochii negri.

— Am tot ce îmi trebuie.

— Încearcă să îi zici asta lui Rhys. El spune că Solstiţiul nu înseamnă să primeşti darurile de care ai nevoie, ci mai degrabă pe cele pe care nu ţi le-ai cumpăra niciodată. Mor şi-a dat ochii peste cap. Aşadar, *tu* ce îţi doreşti? am insistat eu.

Ea şi-a trecut un deget de-a lungul unei pietre tăiate.

— Nimic. Eu… nu vreau nimic.

În afară de lucrurile pe care probabil nu era pregătită să le ceară, să le caute.

Am studiat din nou bijuteria şi am întrebat-o nonşalant:

— În ultima vreme, ai stat mult pe la Rita. Ai vrea să aduci pe cineva la cina de Solstiţiu?

Mor şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Nu.

Când şi cum să le spună celorlalţi ce îmi împărtăşise în timpul războiului era treaba ei. Mai ales când şi cum să îi spună lui Azriel.

Singurul meu rol era să-i fiu alături – să o sprijin la nevoie.

Aşadar, am continuat:

— Ce le cumperi celorlalţi?

Ea s-a încruntat.

— După secole de cadouri, este o pacoste să

găsesc ceva nou pentru toţi. Sunt destul de sigură că Azriel are un sertar plin cu toate pumnalele pe care i le-am cumpărat în ultimele veacuri pentru că este prea politicos să le arunce, dar nu le va folosi niciodată.

— Chiar crezi că ar renunţa vreodată la Povestitorul Adevărului?

— I l-a dat lui Elain, a spus Mor, admirând un colier din piatra lunii din vitrina de sticlă de sub tejghea.

— I l-a returnat, am corectat-o eu, nereuşind să ignor imaginea lamei negre străpungând gâtul regelui Hybernului.

Dar Elain *chiar* îl returnase – i-l dăduse lui Azriel după luptă, tot aşa cum îl primise de la el. Iar apoi plecase fără a se uita în urmă.

Mor a fredonat ceva încetişor. Vânzătoarea a revenit o clipă mai târziu, iar eu am semnat achiziţia în contul personal de credit, încercând să nu mă crispez la suma imensă de bani care tocmai dispăruse odată cu mişcarea unei peniţe aurii.

— Apropo de războinici illyrieni, am spus când am intrat în piaţa aglomerată a Palatului şi am ocolit căruţul vopsit în roşu unde se vindeau căni cu ciocolată fierbinte, lor ce naiba le luăm?

Nu am avut curajul să o întreb ce ar trebui să-i iau lui Rhys, pentru că, în ciuda faptului că o adoram pe Mor, mi s-a părut *greşit* să cer

altcuiva sfaturi despre cadoul pentru partenerul meu.

— Sincer, lui Cassian *ai putea* să îi cumperi un cuţit nou, şi te-ar săruta pentru asta. Dar Az probabil ar prefera să nu primească niciun cadou, doar ca să evite să fie în centrul atenţiei când îl deschide.

Am râs.

— Aşa este!

Ţinându-ne de braţ, am mers mai departe, aromele alunelor prăjite, conurilor de pin şi ciocolatei înlocuind obişnuita mireasmă de sare şi verbină care umplea oraşul.

— Ai de gând să o vizitezi pe Viviane în timpul Solstiţiului?

În lunile de după sfârşitul războiul, Mor păstrase legătura cu Doamna Regatului Iernii, care, probabil, urma să devină în curând *Mare* Lady, dacă Viviane ar fi făcut ceva în privinţa asta. Ele fuseseră prietene secole întregi, până când domnia Amaranthei rupsese legătura dintre cele două şi, cu toate că războiul cu Hybernul fusese brutal, faptul că se reîmprieteniseră se număra printre lucrurile bune care urmaseră. Alianţa dintre Rhys şi Kallias era încă slabă, dar se părea că prietenia lui Mor cu partenera Marelui Lord al Iernii ar fi putut fi puntea dintre regatele noastre.

Prietena mea a zâmbit cu căldură.

— Poate după o zi sau două. În regatul lor, Solstiţiul se sărbătoreşte o săptămână întreagă.

— Ai mai fost?

A scuturat din cap, lumina felinarelor reflectându-se în părul ei auriu.

— Nu. De obicei, graniţele lor sunt închise, chiar şi pentru prieteni. Dar, de vreme ce Kallias este acum la putere şi mai ales alături de Viviane, încep să le deschidă din nou.

— Pot doar să-mi imaginez cum sărbătoresc ei.

Ochii ei au strălucit.

— Viviane mi-a povestit cândva despre asta. Prin comparaţie, sărbătoarea noastră pare anostă. Dansează, beau, dau petreceri şi-şi fac daruri. Focurile mari se aprind din buşteni întregi, cazanele sunt pline cu vin fiert, iar din palatul lor se aud cântecele a o mie de barzi, însoţite de sunetul clopoţeilor de pe săniile imense trase de urşii frumoşi şi albi.

Ea a oftat. Am oftat şi eu, imaginea descrisă plutind în aerul îngheţat dintre noi.

Aici, în Velaris, urma să sărbătorim cea mai lungă noapte a anului. Pe teritoriul lui Kallias, iarna însăşi era sărbătorită.

Lui Mor i-a dispărut zâmbetul.

— Ştii, te-am căutat intenţionat.

— Nu doar ca să facem cumpărături?

Ea m-a înghiontit cu cotul.

— În seara asta noi ne ducem în Oraşul Cioplit.

M-am crispat.

— Noi, adică toţi?

— Cel puţin tu, Rhys şi cu mine.

M-am abţinut să nu scot un mormăit.

— De ce?

Mor s-a oprit în dreptul unui negustor, studiind eşarfele expuse, frumos împăturite.

— Aşa-i tradiţia. În preajma Solstiţiului, facem o mică vizită la Regatul Coşmarurilor ca să le urăm toate cele bune.

— Serios?

Mor s-a strâmbat, dând din cap spre vânzător, şi a continuat.

— Aşa cum am spus, asta este tradiţia. Ca să întreţinem relaţiile. Sau pe cele rămase. Iar după luptele din vara asta, nu ar strica.

La urma urmei, Keir şi legiunea Aducătoare de întuneric luptaseră.

Ne-am croit drum prin mijlocul aglomerat al Palatului, trecând pe sub plasa de lumini care abia începeau să se aprindă deasupra.

Dintr-un loc adormit şi tăcut din mine, numele tabloului mi-a licărit în minte. *„Gheţuri şi înstelare.”*

— Deci tu şi Rhys aţi hotărât să mă anunţaţi cu doar câteva ore înainte de plecare?

— Rhys a lipsit toată ziua. *Eu* am hotărât să

mergem în seara asta. De vreme ce nu ne dorim să stricăm Solstiţiul făcând o vizită, momentul de faţă este cel mai potrivit.

Până la ajunul Solstiţiului, aveam destule zile la dispoziţie, însă Mor tot afişa acea prudenţă familiară.

— Tu conduci Oraşul Cioplit şi ai de-a face cu ei tot timpul, am insistat eu.

Era o conducătoare la fel de bună când Rhys nu era acolo. Şi de multe ori se ocupase de îngrozitorul ei tată.

Mor a simţit întrebarea din afirmaţia mea.

— Eris va fi acolo în seara asta. Am auzit asta dimineaţă, de la Az.

Am rămas tăcută, aşteptând.

Ochii căprui ai lui Mor s-au întunecat.

— Vreau să văd personal cât de comozi s-au făcut el şi tatăl meu.

Motivul ei a fost destul de bun pentru mine.

Capitolul 5

Feyre

Eram ghemuită pe pat, adormită şi încălzită pe pături şi plapumă când Rhys a revenit în sfârşit acasă, la lăsarea serii.

I-am simţit puterea chemându-mă cu mult timp înainte să se apropie de casă, ca o melodie

întunecată prin lume.

Mor anunţase că abia peste o oră şi ceva urma să plecăm în Oraşul Cioplit, aşa că, având suficient timp la dispoziţie, renunţasem să mă ocup de hârtiile de pe biroul din palisandru din partea cealaltă a camerei şi, în schimb, luasem o carte. Abia reuşisem să citesc zece pagini înainte ca Rhys să deschidă uşa dormitorului.

Zăpada topită îi făcea hainele illyriene din piele să sclipească, dar părul negru şi aripile i-au lucit şi mai intens când a închis tăcut uşa.

— Eşti exact unde te-am lăsat.

Am zâmbit şi am lăsat cartea lângă mine, aproape „înghiţită” de pătura ivorie.

— Nu doar la asta mă pricep?

Zâmbindu-mi poznaş, Rhys a început să îşi scoată armele şi hainele, dar, în ciuda amuzamentului care îi licărea în ochi, fiecare mişcare era greoaie şi lentă – ca şi când s-ar fi împotrivit extenuării cu toată forţa.

— Poate ar trebui să îi spunem lui Mor să amâne întâlnirea de la Regatul Coşmarurilor.

M-am încruntat.

El şi-a scos jacheta, haina de piele scoţând un zgomot surd când a aterizat pe scaunul de la birou.

— De ce? Dacă Eris va veni într-adevăr aici, aş vrea să îl surprind cu o mică vizită personală.

— Pentru că pari extenuat.

Teatral, şi-a atins pieptul în dreptul inimii.

— Grija ta mă emoţionează mai mult decât orice foc de iarnă, iubito.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am ridicat.

— Măcar ai mâncat?

El a ridicat din umerii laţi, iar cămaşa neagră i s-a întins peste ei.

— N-am avut nevoie, a spus şi şi-a îndreptat privirea spre picioarele mele goale când am dat la o parte pătura.

Căldura m-a cuprins, dar mi-am pus papucii de casă.

— Am să-ţi aduc mâncare.

— Nu vreau…

— Când ai mâncat ultima dată?

S-a lăsat tăcerea.

— Aşa credeam şi eu, am zis şi am îmbrăcat un halat căptuşit cu lână. Spală-te şi schimbă-te! Plecăm în patruzeci de minute. Revin curând!

El şi-a strâns aripile, lumina poleind gheara din vârful fiecăreia.

— Nu trebuie să…

— Vreau să o fac şi am s-o fac!

Spunând asta, am ieşit pe uşă şi am mers pe holul albastru ca văzduhul.

Cinci minute mai târziu, Rhys îmi deschise uşa doar în lenjerie intimă când am intrat ţinând tava.

— De vreme ce mi-ai adus toată bucătăria, a spus el gânditor când m-am îndreptat spre birou, fără să fiu încă îmbrăcată pentru vizita noastră, aş fi putut pur şi simplu să cobor la parter.

Am scos limba la el, dar m-am încruntat când am studiat biroul dezordonat, căutând un loc gol. Nu era niciunul. Până şi măsuţa de lângă fereastră era plină de tot soiul de lucruri – toate importante –, aşa că am ales patul.

Rhys s-a aşezat, strângându-şi aripile la spate înainte să se întindă ca să mă tragă în poala sa, însă eu m-am ferit de mâinile lui şi am păstrat distanţa.

— Mai întâi mănâncă.

— Apoi am să te mănânc pe tine, mi-a răspuns cu un zâmbet şiret şi a început să înfulece.

Ritmul şi intensitatea cu care mânca au fost suficiente ca să mă împiedice să mă încălzesc şi mai mult auzindu-i cuvintele.

— Ai mâncat *ceva* azi?

Ochii violeţi i-au licărit când a terminat pâinea şi a început să mănânce friptura rece de vită.

— Am mâncat un măr de dimineaţă.

— Rhys.

— Am fost ocupat.

— *Rhys!*

El a lăsat furculiţa, zvâcnetul gurii sale transformându-se într-un zâmbet.

— Feyre.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nimeni nu este prea ocupat ca să mănânce.

— Îţi faci prea multe griji.

— Este treaba mea să îmi fac griji. Şi, în plus, *tu* îţi faci destule griji. Din cauza unor lucruri mult mai banale.

— Ciclul tău *nu este* banal.

— M-a durut *un pic...*

— Te zvârcoleai în pat ca şi când te-ar fi spintecat careva.

— Iar *tu* te purtai ca o cloşcă poruncitoare!

— Nu te-am văzut ţipând la Cassian, Mor sau Az când s-au arătat îngrijoraţi.

— Ei nu au încercat să-mi dea mâncare cu lingura, ca unui invalid!

Rhys a chicotit, terminându-şi mâncarea.

— Am să mănânc regulat dacă ai să-mi permiţi să mă transform într-o cloşcă poruncitoare de două ori pe an.

Avea dreptate... întrucât ciclul meu era foarte diferit în corpul acesta. Faptul că scăpasem de disconfortul lunar mi se păruse o binecuvântare.

Până în urmă cu două luni, când îl avusesem pe primul.

Durerile lunare şi specifice femeilor pământene fuseseră înlocuite de o săptămână bianuală de dureri *agonizante* de burtă. Nici măcar Madja, vindecătoarea preferată a lui Rhys, nu putea face multe pentru durerea care mai că mă aducea în pragul leşinului. În săptămâna aceea, mă gândisem un moment la asta, la durerea care mă străbătea dinspre spate şi abdomen până la coapse, urcându-mi pe braţe ca un fulger viu. Ciclul meu nu fusese plăcut când eram om şi, într-adevăr, trăisem câteva zile în care nu mă puteam ridica din pat. Crearea mea nu-mi intensificase numai puterile, forţa şi trăsăturile de Spiriduş.

În afară de compasiune şi ceai de ghimbir, Mor nu prea avea ce să-mi ofere. Mă consolase spunându-mi că măcar se întâmplă numai de două ori pe an. De două ori prea mult, fusese răspunsul meu mormăit.

Rhys îmi rămăsese alături tot timpul, mângâindu-mi părul, înlocuind păturile încălzite pe care le udam din cauza transpiraţiei, şi chiar ajutându-mă să mă spăl. „Sângele este sânge”, fusese singurul său comentariu când îi zisesem că nu-mi doream să mă vadă scoţându-mi lenjeria intimă murdărită. Abia reuşisem să mă mişc în acel moment fără să scâncesc, aşadar nu mă auzise prea bine.

Cum nici nu pricepuse ce însemna sângele.

Cel puţin băutura contraceptivă pe care o băuse funcţiona. Dar, printre Spiriduşi, zămislirea unui prunc era ceva rar şi destul de dificil. Uneori, mă întrebam dacă nu m-ar fi afectat să aştept până aş fi fost pregătită să am copii.

Nu uitasem viziunea Cioplitorului de Oase şi cum îmi apăruse el. Ştiam că nici Rhys nu uitase.

Însă Rhys nu insistase, şi nici nu-mi pusese întrebări. Cândva, îi spusesem că voiam să trăiesc cu el, să ne trăim *viaţa* înainte să avem copii. Încă nu renunţasem la ideea asta. Erau atât de multe de făcut, noi eram prea ocupaţi ca să mă *gândesc* măcar să aduc pe lume un copil, iar viaţa mea, o provocare prea mare; chiar dacă ar fi fost o binecuvântare, pentru moment, alegeam să îndur agonia de două ori pe an. Şi să le ajut şi pe surorile mele în privinţa asta.

Nu mă gândisem prea mult la ciclurile de fertilitate a spiriduşilor, iar să le explic Nestei şi lui Elain fusese cel puţin jenant.

Nesta pur şi simplu mă privise rece, fără să clipească. Elain roşise, mormăind că era indecent să discutăm despre aşa ceva. Însă ele fuseseră Create cu aproape şase luni în urmă. Momentul se tot apropia, asta dacă nu cumva Crearea lor interfera cumva cu asta.

Trebuia să găsesc un mod de a o convinge pe Nesta să îmi dea de veste în prima zi de

ciclu. Cu niciun chip nu i-aş fi permis să suporte acea durere de una singură. Nu eram sigură că *putea* să o suporte.

Cel puţin Elain ar fi fost prea politicoasă ca să îl alunge pe Lucien când el ar fi dorit să ajute. Era prea politicoasă să îl alunge într-o zi obişnuită. Pur şi simplu îl ignora sau abia îi vorbea, până ce înţelegea şi pleca. Din câte ştiam, el nu se apropiase de la sfârşitul luptei finale. Nu, ea îşi îngrijea aici grădinile, jelind tăcută viaţa umană pe care o pierduse. Jelindu-l pe Graysen.

Nu ştiam cum suporta Lucien asta. Nu că s-ar fi arătat interesat să se apropie de ea.

— Unde ai plecat? a întrebat Rhys, bându-şi vinul şi lăsând tava deoparte.

Dacă voiam să vorbesc, mă asculta. Dacă nu voiam să o fac, renunţa. Fusese înţelegerea noastră nerostită, de la început – să ascultăm când celălalt avea nevoie şi să păstrăm distanţa când era necesar. El încă se străduia să îmi spună tot ce i se făcuse şi tot ce văzuse la Poalele Muntelui. Mai erau încă nopţi în care îi ştergeam lacrimile cu sărutări, una câte una.

Totuşi, acest subiect nu era atât de greu de discutat.

— Mă gândeam la Elain, am zis rezemându-mă de marginea biroului. Şi la Lucien.

Rhys a ridicat o sprânceană, iar eu i-am

spus.

Când am terminat, am văzut că era gânditor.

— Lucien ni se va alătura de Solstiţiu?

— Este grav dacă o face?

Rhys a mormăit, strângându-şi mai mult aripile. Nu ştiam cum suporta frigul când zbura, chiar şi cu un scut. De câte ori încercasem în ultimele săptămâni, abia rezistasem mai mult de câteva minute. Singura reuşită fusese săptămâna trecută, când zborul nostru de la Casa Vântului se dovedise mult mai cald.

— Nu suport să fiu în preajma lui, a spus Rhys în sfârşit.

— Sunt sigură că i-ar plăcea să audă aceste cuvinte emoţionante.

Zâmbetul schiţat m-a făcut să vin spre el, oprindu-mă între picioarele lui. Rhys mi-a cuprins leneş coapsele.

— Nu pot să dau uitării tachinările, a spus el, studiindu-mi chipul. Şi faptul că încă mai speră că într-o zi se va reuni cu Tamlin. Dar nu pot să ignor cum te-a tratat după cele întâmplate la Poalele Muntelui.

— Eu pot. L-am iertat pentru asta.

— Ei bine, să mă ierţi şi *pe mine,* dacă nu pot.

Furia rece i-a întunecat stelele din ochii violeţi.

— Încă ţi-e greu să vorbeşti cu Nesta, am

spus eu. Totuşi, cu Elain poţi să discuţi politicos.

— Elain este Elain.

— Dacă îl condamni pe unul, trebuie să îl condamni şi pe celălalt.

— Nu. Elain este Elain, a repetat el. Nesta este… ea este illyriană. O spun ca pe un compliment, dar, în esenţă, este illyriană. Deci nu are nicio scuză pentru comportamentul ei.

— Vara asta şi-a răscumpărat greşelile din plin, Rhys.

— Nu pot să iert pe nimeni care te-a făcut să suferi.

Erau cuvinte reci şi brutale, rostite cu o graţie atât de naturală…

Dar tot nu îi păsa de cei care îl făcuseră *pe el* să sufere. Mi-am trecut o mână peste tatuajele spiralate de pe pieptul său musculos, conturând liniile complicate, iar Rhys s-a cutremurat sub degetele mele, aripile zvâcnindu-i.

— Ei fac parte din familia mea. Trebuie să o ierţi pe Nesta la un moment dat.

El şi-a lăsat fruntea pe pieptul meu, chiar între sâni, şi mi-a cuprins talia cu braţele. Un moment lung nu a făcut decât să-mi inspire mirosul, ca şi când ar fi vrut să-l simtă până-n plămâni.

— Ăsta ar trebui să fie darul meu de Solstiţiu? a şoptit el. Să o iert pe Nesta pentru

că şi-a lăsat sora de paisprezece ani în pădurea aia?

Cu un deget sub bărbie, i-am înălţat capul.

— Dacă mai insişti cu prostiile astea, nu ai să primeşti niciun cadou de Solstiţiu de la mine!

Rhys mi-a zâmbit şiret.

— Ticălosule! am şuierat şi am vrut să mă retrag, dar el m-a strâns şi mai mult în braţe.

Am tăcut, uitându-ne pur şi simplu unul la celălalt. Apoi, Rhys a spus prin legătură: „Ce-ai zice să ne împărtăşim gândurile, dragă Feyre?”

Propunerea lui – vechiul nostru joc – m-a făcut să zâmbesc, dar zâmbetul mi-a pierit când i-am răspuns: „Azi am fost în cartierul Curcubeului”.

„O?” s-a auzit el şi şi-a frecat nasul de pântecul meu.

Mi-am trecut mâinile prin părul lui, bucurându-mă să-i simt şuviţele mătăsoase pe bătăturile mele. „Am cunoscut o artistă, Ressina. M-a invitat să pictez cu ea şi alţii peste două seri.”

Rhys s-a retras ca să îmi studieze chipul şi, apoi, a ridicat o sprânceană.

— De ce nu pari entuziasmată de asta?

I-am arătat camera noastră, casa de la oraş, şi am expirat.

— Nu am mai pictat nimic de ceva vreme.

De când ne întorseserăm din luptă. Rhys

rămase tăcut, lăsându-mă să îmi găsesc cuvintele.

— Mi se pare egoist din partea mea, am recunoscut eu. Să mă relaxez, când sunt atât de multe de făcut şi...

— Nu este egoist. Cu mâinile, mi-a strâns şoldurile. Dacă vrei să pictezi, atunci pictează, Feyre!

— Oamenii din oraşul ăsta încă nu au case.

— Dacă-ţi petreci câteva ore pe zi pictând nu ai să schimbi situaţia.

— Nu este doar asta. M-am aplecat până ce mi-am lipit fruntea de a lui, mirosul lui de citrice şi mare umplându-mi plămânii, inima. Sunt prea multe... lucruri pe care vreau să le pictez. Pe care simt nevoia să le pictez. Să aleg unul... Am respirat sacadat şi m-am retras. Nu cred că sunt pregătită să văd ce o să iasă când am să pictez o parte din ele.

— A... a spus încetişor şi, tandru, mi-a conturat linii liniştitoare pe spate. Fie că ai să li te alături săptămâna asta sau peste două luni, cred că ar trebui să o faci. Să încerci. El a studiat camera şi covorul gros, ca şi când prin podea ar fi putut să vadă întreaga casă de la oraş. Dacă vrei, am putea transforma vechiul tău dormitor într-un atelier...

— Este în regulă, l-am întrerupt eu. Camera... Lumina nu este ideală acolo. Am

verificat, am recunoscut când l-am văzut ridicând din sprâncene. Singura cameră potrivită pentru asta este salonul şi aş prefera să nu umplu casa cu duhoarea vopselelor.

— Nu cred că ar deranja pe cineva.

— M-ar deranja *pe mine.* Şi, oricum, îmi place intimitatea. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca Amren să stea lângă mine, criticându-mi tabloul în timp ce îl pictez.

Rhys a chicotit.

— De Amren pot să mă ocup.

— Atunci nu cred că vorbim despre aceeaşi Amren.

El a zâmbit, trăgându-mă din nou mai aproape şi şoptindu-mi pe stomac:

— De Solstiţiu este ziua ta de naştere.

— Şi?

Încercasem să uit de asta. Şi să îi las şi pe ceilalţi să uite.

Rhys mi-a zâmbit ca o felină.

— Asta înseamnă că ai să primeşti *două* cadouri.

Am oftat.

— Nu ar fi trebuit să îţi spun.

— Te-ai născut în cea mai lungă noapte a anului, a spus şi m-a mângâiat din nou pe spate, cu degetele. Mai jos. Ai fost menită să îmi stai alături chiar de la început.

Cu o mişcare lungă şi lentă, mi-a conturat

şira spinării. Stând astfel în faţa lui, putea să simtă imediat cum mi se schimba mirosul odată ce sângele începea să-mi fiarbă în vene, încălzindu-mi cea mai intimă parte a trupului.

„Este rândul tău. Să facem schimb de gânduri!” am reuşit să spun prin legătură înainte să rămân fără cuvinte.

El m-a sărutat pe stomac, chiar deasupra buricului.

— Ţi-am povestit de prima dată când te-ai teleportat şi m-ai doborât în zăpadă?

L-am lovit în umăr, simţindu-i muşchiul tare ca piatra.

— La asta te gândeşti?

Rhys a zâmbit cu faţa lipită de stomacul meu, explorându-mă în continuare cu degetele.

— M-ai doborât ca un illyrian. Erai în formă şi m-ai lovit direct, dar apoi m-ai încălecat, gâfâind. Nu voiam decât să ne dezbrăcăm amândoi.

— De ce nu sunt surprinsă?

Totuşi, mi-am trecut degetele prin părul lui.

Materialul din care era croit halatul meu s-a întins ca o fragilă pânză de păianjen între noi când el a râs pe pântecul meu. Nu mă deranjasem să îmbrac şi altceva pe dedesubt.

— M-ai scos din minţi. În toate lunile alea. Încă nu îmi vine să cred ce trăiesc. Că te am pe tine.

Gâtul mi s-a strâns. Acesta era gândul pe care voia să mi-l ofere la schimb, pe care voia să îl împărtăşească.

— Te doream, chiar şi la Poalele Muntelui, am spus încet. Am ţinut cont de asta în acele împrejurări îngrozitoare, dar, după ce am ucis-o, când nu am putut să spun nimănui ce simţeam – cât de grave erau cu adevărat lucrurile, ţie tot ţi-am spus. Întotdeauna am reuşit să discut cu tine. Cred că inima mea ştia că eşti al meu cu mult timp înainte ca eu să îmi fi dat seama.

Ochii lui au strălucit şi şi-a îngropat din nou faţa între sânii mei, mângâindu-mi spatele.

— Te iubesc, a şoptit el. Mai mult decât viaţa, mai mult decât teritoriul meu, mai mult decât coroana mea.

Ştiam. Renunţase la acea viaţă ca să făurească din nou Cazanul, materialul lumii, astfel încât să pot supravieţui. Din cauza asta, sau în lunile care au urmat, inima nu mă lăsase să-mi vărs furia pe el. El trăise – era un dar pentru care nu aş fi încetat niciodată să fiu recunoscătoare. Şi la sfârşit, totuşi, ne salvaserăm reciproc. Cu toţii.

L-am sărutat în creştetul capului.

— Te iubesc, i-am şoptit cu gura în părul negru-albăstrui.

Cu mâinile, Rhys mi-a strâns partea din spate a coapselor – singurul avertisment înainte

să mă rotească lent – ţintuindu-mă de pat în timp ce îşi freca nasul de gâtul meu.

— O săptămână, mi-a şoptit, strângându-şi graţios aripile la spate. Să te am în patul ăsta o săptămână. Este tot ce îmi doresc de Solstiţiu.

Am râs cu respiraţia tăiată, dar el şi-a mişcat şoldurile împingându-se în mine, fiind despărţiţi numai de o bucată de pânză. M-a sărutat uşor pe gură, aripile lui ridicându-se ca un zid negru în spatele umerilor.

— Crezi că glumesc!

— Suntem nişte Mari Spiriduşi puternici, am spus eu gânditoare, luptându-mă să mă concentrez când mi-a apucat lobul urechii cu dinţii, dar să facem sex o săptămână întreagă? Nu cred c-am să fiu în stare să merg. Sau că partea preferată a trupului tău o să facă faţă.

El mi-a muşcat marginea delicată a urechii, iar eu mi-am strâns degetele de la picioare.

— Atunci, va trebui doar să îmi săruţi partea preferată şi să faci totul să fie mai bine.

Mi-am strecurat o mână spre acea parte preferată – preferata *mea* – şi l-am apucat prin izmenele scurte. El a mormăit, împingându-se în atingerea mea, iar îmbrăcămintea a dispărut, lăsându-mi doar palma pe întăritura catifelată.

— Trebuie să ne îmbrăcăm, am reuşit să spun, deşi îl mângâiam.

— Mai târziu, a gemut el, muşcându-mi buza

de jos.

Într-adevăr. Rhys s-a retras, sprijinindu-şi braţele tatuate lângă capul meu. Unul era acoperit cu semne illyriene, iar pe celălalt avea un tatuaj identic cu acela de pe braţele mele: semn al ultimei înţelegeri pe care o făcuserăm. Să înfruntăm împreună toate lucrurile care ne aşteptau în viitor.

Vulva îmi zvâcnea cu putere, ţinând isonul bătăilor inimii, nevoia de a-l simţi în mine, de a-l avea…

Ca o ofensă adusă celor două ritmuri gemene din mine, o bătaie s-a auzit în uşa de la dormitor.

— Doar ca să ştiţi, s-a auzit Mor din partea cealaltă, *chiar* trebuie să plecăm curând!

Rhys a mormăit încet pe pielea mea, părul căzându-i pe frunte când a întors capul spre uşă. În ochii lui se citea doar intenţia unui prădător.

— Avem treizeci de minute, a spus el remarcabil de liniştit.

— Şi durează două ore să te îmbraci! a zis Mor prin uşă, făcând şireată o pauză. Şi nu mă refer la Feyre.

Rhys a râs şi şi-a lipit fruntea de a mea. Am închis ochii, mirosindu-l, deşi nu-l mai ţineam strâns.

— N-am terminat! m-a asigurat cu o voce

răguşită, înainte să mă sărute pe gât şi să se retragă. Du-te şi-i terorizează pe alţii! i-a strigat el lui Mor, rotindu-şi gâtul în timp ce aripile i-au dispărut şi s-a îndreptat spre baie. Trebuie să mă aranjez.

Mor a chicotit, sunetul paşilor ei uşori stingându-se curând. M-am trântit pe perne şi am inspirat adânc, potolindu-mi nevoia care mă străbătea. Apa a susurat în baie, urmată de un strigăt uşor. Nu eram singura care trebuia să se răcorească, într-adevăr, când am intrat în baie câteva minute mai târziu, Rhys încă se crispa în timp ce se spăla în cadă.

Scufundându-mi degetele în apa înspumată, mi s-au confirmat bănuielile: era rece ca gheaţa.

Capitolul 6

Morrigan

Nu era nicio lumină aici.

Nu fusese niciodată.

Nici măcar ghirlandele verzi, coroanele sfinte şi focurile aprinse din lemn de mesteacăn în onoarea Solstiţiului nu puteau străpunge întunericul etern care sălăşluia în Oraşul Cioplit.

Nu era întunericul pe care Mor ajunsese să îl adore în Velaris, întunericul care făcea la fel de mult parte din Rhys ca şi sângele lui.

Era întunericul lucrurilor în putrefacţie, al descompunerii. Întunericul sufocant care ofilea tot ce era viu.

Iar masculul cu părul auriu care stătea în faţa ei în sala tronului, printre stâlpii înalţi sculptaţi cu acele animale care şerpuiau şi aveau solzi – fusese creat din acest întuneric.

— Îmi cer scuze dacă v-am întrerupt festivităţile, se adresă mieros Rhysand lui Keir şi masculului de lângă el.

Eris.

Sala tronului era goală acum. Feyre rosti un cuvânt, iar cei care mâncau, dansau şi complotau aici dispărură, lăsându-i doar pe Keir şi pe întâiul născut al Marelui Lord al Toamnei.

Cel dintâi vorbi primul, aranjându-şi reverele jachetei negre.

— Cărui fapt datorăm această plăcere?

Ce ton dispreţuitor! Ea încă auzea insultele şuierate ce se ascundeau în spatele acestui ton, şoptite demult în locuinţa familiei sale, şoptite la fiecare întâlnire şi adunare la care vărul ei nu era prezent. „Corcitură monstruoasă. O ruşine pentru familie.”

— Mare Lord!

Ea rosti cuvintele fără să gândească. Iar vocea ei, vocea pe care o folosea aici… Nu îi aparţinea. Nu-i aparţinuse niciodată, mai ales aici cu ei, în întuneric. Mor vorbi tot pe un ton

rece şi neiertător când se corectă:

— Cărui fapt datorăm această plăcere, *Mare Lord*?

Nu se deranjă să îşi ascundă dinţii.

Keir o ignoră.

Metoda lui preferată de a insulta era să se comporte ca şi când persoana nu ar fi meritat să i se adreseze.

„Încearcă un lucru nou, ticălosule!”

Rhys interveni înainte ca Mor să dea glas vorbelor ei, puterea lui întunecată umplând sala şi muntele.

— Am venit, bineînţeles, ca să vă urăm ţie şi oamenilor tăi toate cele bune, de Solstiţiu. Dar se pare că ai deja invitaţi.

Ca întotdeauna, Az îi oferise informaţii exacte. Când de dimineaţă o găsise citind despre obiceiurile Regatului Iernii în biblioteca din Casa Vântului, ea nu îl întrebase *cum* aflase că Eris trebuia să vină în seara asta. Aflase demult că era puţin probabil ca Az să îi spună.

Dar masculul din Regatul Toamnei care stătea lângă Keir… Mor se forţă să se uite la Eris. În ochii lui ca de chihlimbar, mai reci decât orice sală din regatul lui Kallias. Aşa fuseseră din clipa în care îl cunoscuse, în urmă cu cinci secole.

Cu o mână palidă, Eris îşi atinse jacheta argintie în dreptul pieptului, semnul galanteriei

Regatului Toamnei.

— Şi eu mă gândeam să fac nişte urări de Solstiţiu.

Tonul şi timbrul vocii mieroase şi arogante nu se schimbaseră în ultimele secole. Nu se schimbase din acea zi.

Lumina caldă şi untoasă a soarelui pătrundea printre frunze, făcându-le să strălucească precum rubinele şi cuarţul galben. Încă mai simţea mirosul umed şi pământiu emanat de ce putrezea sub frunzele şi rădăcinile pe care zăcea, peste care fusese aruncată. Acolo fusese părăsită.

Totul o durea. Totul. Nu se putea mişca. Nu putea decât să privească soarele ce se zărea prin coroana bogată de deasupra şi să asculte vântul suflând printre trunchiurile argintii.

Şi miezul acelei dureri, care se răspândea în afară ca un foc viu cu fiecare respiraţie sacadată şi răguşită…

Frunzele se fărâmiţară sub paşii uşori şi siguri. Şase perechi. Un grup de grăniceri, o patrulă.

Ajutor. Cineva venise să o ajute…

Un mascul înjură cu o voce străină şi profundă. Apoi, tăcu.

Tăcu în timp ce o singură pereche de paşi se apropie. Nu-şi putea întoarce capul, nu suporta

durerea. Nu putea decât să respire aerul umed şi să tremure.

— Nu o atinge!

Paşii se opriră.

Nu era un avertisment ca să o protejeze, să o apere.

Ea cunoştea vocea. Se îngrozise să o audă.

Îl simţea apropiindu-se. Simţea foşnetul frunzelor, muşchilor şi rădăcinilor ca şi când pământul ar fi tremurat în faţa lui.

— Nu o atinge nimeni! spuse el. Eris. În clipa în care o facem, devine răspunderea noastră.

Cuvinte reci şi insensibile.

— Dar... dar au bătut în cuie...

— Nu o atinge nimeni!

Bătută în cuie.

Ei o bătuseră în cuie.

O ţintuiseră în timp ce ţipa, o ţintuiseră cât strigase la ei şi, apoi, îi implorase. După aceea, luaseră cuiele lungi şi un ciocan.

Trei.

Trei lovituri de ciocan, acoperite de ţipetele ei, de durere.

Ea începu să tremure, urând totul la fel de mult ca la început. Agonia îi învăluise trupul, cuiele din pântecele ei fiind necruţătoare.

Un chip palid şi frumos se ivi deasupra sa, blocând frunzele ca nişte nestemate. Nemişcat. Indiferent.

— Înţeleg că nu vrei să locuieşti aici, Morrigan.

Ar fi preferat să moară, să sângereze acolo. Ar fi preferat să moară şi să revină – să revină ca o creatură rea şi crudă şi să îi sfâşie pe toţi.

Cu siguranţă citise asta în ochii ei. Un mic zâmbet îi strâmbă buzele.

— Aşa credeam şi eu.

Eris se îndreptă, întorcându-se. Cu degetele, ea apucă frunzele şi pământul argilos.

Îşi dorea să îi crească gheare – ca şi lui Rhys – şi să îi sfâşie gâtul palid, însă nu acesta era darul ei. Darul ei... darul ei o lăsase aici. Distrusă şi însângerată.

Eris se îndepărtă un pas.

Cineva din spatele lui spuse fără să gândească:

— Nu putem s-o lăsăm pur şi simplu...

— Putem şi o vom face, zise categoric Eris, păşind la fel de ferm când se îndepărtă. Ea a ales să se întineze; familia ei a ales să o trateze ca pe un gunoi. Le-am comunicat deja decizia mea în privinţa asta. Urmă o pauză lungă, mai crudă decât restul. Şi nu obişnuiesc să mă culc cu resturi illyriene.

În clipa aceea nu reuşi să-şi oprească lacrimile care-i alunecară, fierbinţi, pe obraji.

Singură. Intenţionau s-o lase singură aici. Prietenii ei nu ştiau unde plecase. Abia ştia ea

însăşi unde se afla.

— Dar... Acea voce care obiecta interveni din nou.

— Plecaţi!

După aceea, nu se mai auzi nicio obiecţie.

Iar după ce sunetul paşilor lor se stinse, liniştea se pogorî din nou.

Soarele, vântul şi frunzele.

Sângele, fierul şi pământul de sub unghiile ei.

Durerea.

Ghiontul subtil pe care i-l dădu Feyre o scoase din reverie, departe de poiana însângerată de peste graniţa Regatului Toamnei.

Mor îi aruncă o privire recunoscătoare lui Feyre, pe care Marea Lady o ignoră elegant, îndreptându-şi atenţia spre conversaţie. Fără să o fi pierdut din vedere de la bun început.

Feyre îşi asumase rolul de stăpână a acestui oraş îngrozitor cu mai multă uşurinţă decât o făcuse ea. Îmbrăcată cu o rochie neagră strălucitoare şi cu diadema în formă de semilună pe cap, prietena ei părea învăluită de aerul poruncitor al unei conducătoare, făcând parte din locul acesta la fel de mult ca şerpii sculptaţi şi încrustaţi peste tot. Era întruchiparea a ceea ce, probabil, îşi imaginase

într-o zi Keir pentru Mor.

Nu rochia roşie pe care o purta Mor, strălucitoare şi provocatoare, sau bijuteriile de aur de la încheieturi şi urechi, scânteind ca lumina soarelui aici, în beznă.

— Dacă voiai ca această legătură să rămână privată, spuse Rhys cu un calm mortal, poate n-a fost înţelept să ne întâlnim la o adunare publică.

Într-adevăr.

Administratorul Oraşului Cioplit flutură o mână.

— De ce am avea ceva de ascuns? După război, toţi suntem foarte buni prieteni!

Deseori, ea visa să îl spintece: uneori cu un cuţit, alteori cu mâinile goale.

— Şi cum merg lucrurile la curtea tatălui tău, Eris?

O întrebare uşoară şi plictisită din partea lui Feyre.

În ochii lui ca de chihlimbar nu se citea decât dezgustul.

La acea privire, un vuiet îi umplu capul lui Mor, iar ea abia mai auzi răspunsul lui tărăgănat sau pe cel al lui Rhys.

Cândva, fusese o încântare să îi tachineze pe Keir şi cei de la curtea lui, să îi ţină încordaţi. La naiba, primăvara trecută, chiar îi rupsese câteva oase Administratorului – după ce Rhys îi

rupsese braţele, ologindu-l. Se bucurase să o facă, după tot ce îi spusese Keir lui Feyre, iar apoi fusese încântată când mama ei o alungase din camera lor privată, ordinul fiind încă valabil. Dar din clipa în care Eris intrase în acea sală de consiliu în urmă cu câteva luni…

„Ai mai mult de cinci sute de ani”, îşi amintea ea deseori. Putea să înfrunte situaţia, să o gestioneze mai bine de atât.

„Nu obişnuiesc să mă culc cu resturi illyriene.”

Chiar şi acum, chiar şi după ce Azriel o găsise în pădure, după ce Madja o vindecase până când urmele cuielor nu-i mai pătau abdomenul… Nu ar fi trebuit să vină aici în seara asta.

I se strânse pielea şi simţi un gol în stomac. „Laşo!”

Înfruntase inamici, luptase în multe războaie şi totuşi, situaţia asta… aceşti doi masculi împreună…

Mor mai mult o simţi decât o văzu pe Feyre înţepenind lângă ea din cauza vorbelor lui Eris.

— Tatălui tău nu îi este îngăduit să calce pe tărâmul oamenilor, îi spuse Marea Lady lui Eris.

Tonul şi răceala din ochii lui Feyre nu lăsau loc niciunui compromis.

Eris ridică pur şi simplu din umeri.

— Nu cred că tu hotărăşti asta.

Întruchiparea graţiei naturale, Rhys îşi băgă mâinile în buzunare. Totuşi, umbrele şi întunericul presărat cu stele care îl urmau, care făceau ca muntele să tremure la fiecare pas al lui, erau adevăratul chip al Marelui Lord al Regatului Nopţii. Cel mai puternic Mare Lord din istorie.

— Ţi-aş sugera să îi aminteşti lui Beron că extinderea teritoriului nu este posibilă. Pentru niciun regat.

Eris nu se tulbură. Nimic nu îl tulburase vreodată, iar Mor urâse acea distanţare, acea răceală, din clipa în care îl cunoscuse. Acea lipsă a interesului sau a emoţiilor pentru lume.

— Atunci ţi-aş sugera, Mare Lord, să vorbeşti cu dragul tău prieten Tamlin despre asta.

— De ce? întrebarea lui Feyre fu tăioasă ca o lamă.

Gura lui Eris se strâmbă într-un zâmbet de viperă.

— Pentru că teritoriul lui Tamlin este singurul care împarte graniţa cu tărâmul oamenilor. Cred că oricine caută să se extindă va trebui să treacă mai întâi prin Regatul Primăverii. Sau, cel puţin, să aibă permisiunea lui.

Altă persoană pe care urma să o ucidă într-o zi. Dacă Feyre şi Rhys nu i-o luau înainte.

Nu conta ce făcuse Tamlin în război, dacă

adusese armatele lui Beron şi pe cele ale oamenilor cu el. Dacă păcălise Hybernul.

O altă zi, o altă femeie care zăcea pe pământ – pe acestea Mor nu avea să le uite sau să le ierte.

Totuşi, chipul rece al lui Rhys deveni gânditor. Ea putea citi cu uşurinţă reticenţa din ochii lui şi că era nervos din cauză că Eris îl anunţase, dar informaţia era informaţie.

Mor se uită spre Keir şi văzu că o privea.

În afară de primul ordin dat Administratorului, ea nu scosese un cuvânt. Nu contribuise la această întâlnire. Nu intervenise.

Citea asta în ochii lui Keir. Satisfacţia.

„Spune ceva! Gândeşte-te ce să spui. Să îl umileşti.”

Dar Rhys consideră discuţia încheiată, luând-o de braţ pe Feyre şi plecând, muntele tremurând într-adevăr sub paşii lor. Mor nu ştia ce îi spusese lui Eris.

„Jalnică. Laşă şi jalnică.

Adevărul este darul tău. Adevărul este blestemul tău.

Spune ceva!”

Însă cuvintele menite să îl doboare pe tatăl ei nu se făcură auzite.

Mor îi întoarse spatele moştenitorului Regatului Toamnei care rânjea, rochia-i roşie fluturând în urma ei, şi îi însoţi pe Marele Lord şi

pe Marea Lady prin întuneric şi din nou la lumină.

Capitolul 7

Rhysand

— Tu chiar ştii să faci cadouri de Solstiţiu, Az!

M-am întors de la zidul de ferestre din cabinetul meu personal din Casa Vântului.

Spionul, fratele meu, a rămas în partea cealaltă a biroului mare din stejar acoperit de hărţile şi documentele pe care mi le arătase. Expresia îi era ca de piatră. Aşa fusese din clipa în care bătuse la uşile duble ale cabinetului, după răsărit. Ca şi când ar fi ştiut că nu reuşisem să dorm noaptea trecută după avertismentul nu prea subtil al lui Eris în ceea ce-l priveşte pe Tamlin şi graniţele lui.

Întorşi acasă, Feyre nu a deschis subiectul. Nu păruse pregătită să discute despre cum să procedăm cu Marele Lord al Primăverii. Adormise repede, lăsându-mă să meditez în faţa focului din salon.

Nu era de mirare că zburasem aici înainte de răsărit, nerăbdător ca frigul aprig să alunge din mine apăsarea nopţii nedormite. În urma zborului, aripile îmi erau încă amorţite pe

alocuri.

— Voiai informaţii, a spus Az încet.

Lângă el, mânerul de obsidian al Povestitorului Adevărului părea să absoarbă primele raze de soare.

Mi-am dat ochii peste cap, rezemându-mă de birou şi gesticulând spre materialele aduse de el.

— N-ai fi putut să aştepţi până după Solstiţiu pentru asta?

Am aruncat o privire la chipul inexpresiv al lui Azriel şi am adăugat:

— Nu te deranja să-mi răspunzi.

Un colţ al gurii lui Azriel s-a ridicat, umbrele din jurul său alunecându-i pe gât ca nişte tatuaje vii, identice cu cele illyriane de sub hainele lui de piele.

Erau umbre diferite de cele pe care le invocau şi cu care vorbeau puterile mele. Născute într-o închisoare fără lumină şi aer menită să îl distrugă.

În schimb, el le învăţase limba.

Deşi pietrele Siphon de culoarea cobaltului erau dovada că moştenirea lui illyriană era adevărată, nici măcar învăţăturile vaste ale acelui popor războinic, ale poporului meu războinic, nu puteau explica de unde veniseră darurile îmblânzitorului umbrelor. Cu siguranţă nu erau legate de pietrele Siphon, de puterea

brută ucigaşă pe care o aveau majoritatea illyrienilor şi pe care o canalizau prin pietre ca să îi împiedice să distrugă tot în calea lor. Inclusiv pe cel care le purta.

Mutându-mi privirea de la pietrele de pe mâinile lui, m-am încruntat văzând teancul de hârtii pe care mi le arătase Az cu câteva clipe în urmă.

— I-ai spus lui Cassian?

— Am venit direct aici, a zis Azriel. Oricum o să sosească destul de curând.

Mi-am muşcat buza când am studiat harta teritoriului Illyria.

— Sunt mai multe clanuri decât mă aşteptam, am recunoscut şi am trimis un mănunchi de umbre prin cameră ca să calmez puterea care mi se agita acum, neliniştită, în vene. Chiar şi după cele mai pesimiste calcule ale mele.

— Nu sunt toţi membrii clanurilor, a spus Az, chipul lui macabru subminându-i încercarea de a domoli lovitura. Pe hartă sunt marcate doar locurile în care se răspândeşte nemulţumirea, nu unde sunt majoritatea. Cu un deget plin de cicatrice, îmi arătă una dintre tabere. Aici sunt doar două femele care par să scuipe venin despre război. Una este văduvă, iar cealaltă este mama unui soldat.

— Unde este fum, este şi foc, i-am răspuns

eu.

Azriel a studiat harta preţ de un minut. L-am lăsat în linişte, ştiind că vorbea doar când era pregătit să o facă. Când eram mici, eu şi Cassian ne petreceam ore în şir chinuindu-l pe Az, încercând să îl facem să vorbească. Nu cedase niciodată.

— Illyrienii sunt nişte gunoaie, a spus el prea încet.

Am deschis gura şi am închis-o.

Umbrele i s-au adunat în jurul aripilor, desprinzându-se uşor de el şi alunecând pe covorul gros şi roşu.

— Se antrenează mereu pentru a fi războinici, şi totuşi, când nu se întorc acasă, familiile lor ne transformă pe *noi* în personaje negative pentru că i-am trimis la război?

— Familiile lor au pierdut ceva de neînlocuit, am spus eu precaut.

Azriel a fluturat o mână cu cicatrice, pietrele lui Siphon de culoarea cobaltului lucind odată cu mişcarea degetelor sale prin aer.

— Sunt nişte ipocriţi.

— Aşadar, ce ai vrea să fac? Să desfiinţez cea mai mare armată din Prythian?

Az nu a răspuns.

Totuşi, m-am uitat în ochii lui reci ca gheaţa care uneori tot mă speriau de moarte. Văzusem ce le făcuse fraţilor lui vitregi în urmă cu câteva

secole. Încă mai visam scenele acelea. Nu actul în sine mă bântuia. Meritaseră tot ce pătimiseră. Absolut totul.

Imaginea râpei îngheţate în care plonjase Az era cea care, uneori, se ivea dintr-un ungher al minţii mele.

Începuturile acelui îngheţ i se vedeau acum în ochi. Aşadar am spus calm, însă fără să îl las să mă contrazică:

— Nu am de gând să desfiinţez armata illyriană. Oricum ei nu au unde să se ducă. Iar dacă încercăm să îi scoatem din munţii aceştia, ar putea lansa chiar atacul pe care încercăm să îl evităm.

Az nu a spus nimic.

— Însă probabil mai important, am continuat eu, arătând cu degetul spre continentul întins, este faptul că reginele oamenilor nu s-au întors în teritoriile lor. Zăbovesc în palatul lor comun. În afară de asta, populaţia Hybernului nu este prea încântată că a pierdut războiul acesta. Şi fără zid, cine ştie ce alte teritorii ale spiriduşilor s-ar putea extinde pe pământurile oamenilor? Maxilarul mi s-a încordat când am rostit ultimele cuvinte. Pacea asta este instabilă.

— Ştiu, a spus Az în cele din urmă.

— Deci s-ar putea să avem din nou nevoie de illyrieni înainte ca totul să se termine. Să avem nevoie ca ei să fie dispuşi să verse sânge.

Feyre ştia. O ţinusem la curent cu toate rapoartele şi întâlnirile. Dar cea mai recentă…

— Îi vom supraveghea pe nemulţumiţi, am încheiat eu, lăsându-l pe Az să simtă un vuiet al puterii care pândea în mine, *să simtă* că vorbeam serios. Cassian ştie că nemulţumirea se răspândeşte în tabere şi este dispus să facă orice ca să remedieze situaţia.

— Nu ştie cât de mulţi sunt.

— Şi poate ar trebui să aşteptăm ca să-i spunem. Până după sărbători. Az a clipit. Va avea destule lucruri de care să se ocupe, i-am explicat calm. Lasă-l să se bucure de sărbătoare cât mai poate.

Az şi cu mine am căzut de acord să nu aducem vorba despre Nesta. Între noi sau în faţa lui Cassian. Şi nici mie nu mi-am permis să mă gândesc la asta. Nici Mor nu îşi permitea, având în vedere neobişnuita ei tăcere privind acest subiect de când cu sfârşitul războiului.

— Se va supăra pe noi pentru că nu i-am spus.

— Deja bănuieşte ceva, aşadar, acum, nu facem decât să-i confirmăm presupunerile.

Az şi-a trecut degetul mare peste mânerul negru al Povestitorului Adevărului, runele argintii de pe teaca neagră strălucind în lumină.

— Şi cum rămâne cu reginele umane?

— Le vom supraveghea în continuare. *Tu* ai

să continui să le urmăreşti.

— Vassa şi Jurian sunt încă împreună cu Graysen. Îi includem şi pe ei?

O adunare ciudată în teritoriul oamenilor. Fără ca vreo regină să fi fost desemnată părţii de teritoriu de la baza Prythianului, şi doar cu un consiliu de lorzi bogaţi şi negustori, Jurian ajunsese, cumva, la conducere. Folosind proprietatea familiei Graysen drept sediu al jilţului puterii.

Iar Vassa… Rămăsese. *Custodele* îi acordase un răgaz de la blestemul ei – vraja care o transforma în pasăre de foc ziua şi din nou în femeie noaptea. Şi o legase de lacul său din inima continentului.

Nu mai văzusem o asemenea vrajă. Şi eu, şi Helion ne trimiseserăm puterea asupra ei, căutând o posibilitate de a o elibera. Nu găsisem niciuna. Era ca şi cum blestemul i-ar fi curs prin sânge.

Însă libertatea Vassei avea să ajungă la final. Lucien o spusese în urmă cu câteva luni, şi tot o vizita suficient de des încât să ştiu că nimic nu se îmbunătăţise în privinţa asta. Trebuia să se întoarcă la lac, la stăpânul-vrăjitor care o ţinea prizonieră şi căruia îi fusese vândută chiar de reginele care se adunaseră din nou în castelul lor comun – fostul castel al Vassei.

— Vassa ştie că Reginele Ţinutului vor fi o

ameninţare până ne vom ocupa de ele, am spus eu în sfârşit. Încă o mică informaţie oferită de Lucien. Cel puţin mie şi lui Az. Dar dacă reginele nu depăşesc limita, nu trebuie să le înfruntăm. Dacă intervenim, chiar şi să le împiedicăm să pornească alt război, vom fi consideraţi cotropitori, nu eroi. Trebuie ca oamenii din alte teritorii să aibă încredere în noi, dacă e să sperăm că vom obţine vreodată o pace care să dureze.

— Atunci, poate Jurian şi Vassa ar trebui să se ocupe de ele. Câtă vreme Vassa este liberă să o facă.

Mă gândisem la posibilitatea asta. Eu şi Feyre o dezbătuserăm îndelung, târziu în noapte. De mai multe ori.

— Oamenilor trebuie să li se dea şansa să se conducă. Să decidă pentru ei. Chiar şi aliaţilor noştri.

— Atunci, trimite-l pe Lucien. Ca emisar al nostru pentru oameni.

Am studiat încordarea din umerii lui Azriel, umbrele ferindu-l pe jumătate de razele soarelui.

— Lucien este plecat acum.

Az a ridicat din sprâncene.

— Unde?

I-am făcut semn din ochi.

— Tu eşti spionul meu. Nu ar trebui să ştii?

Az şi-a încrucişat braţele, chipul fiindu-i la fel de elegant şi rece ca legendarul pumnal de la centura lui.

— Nu e pentru mine o prioritate să îi urmăresc mişcările.

— De ce?

Nu a afişat nicio urmă de emoţie.

— Este partenerul lui Elain.

Am aşteptat.

— Să-l urmăresc ar fi o invadare a intimităţii ei.

Să ştie când şi dacă Lucien o căuta. Ce făceau împreună.

— Eşti sigur de asta? am întrebat încet.

Pietrele Siphon ale lui Azriel s-au stins, devenind la fel de întunecate şi prevestitoare de rău precum cea mai adâncă mare.

— Unde a plecat Lucien?

Mi-am îndreptat spatele la auzul ordinului clar din cuvintele lui, dar i-am răspuns cu o voce tărăgănată:

— S-a dus în Regatul Primăverii. Va fi acolo de Solstiţiu.

— Tamlin l-a alungat ultima dată.

— Da. Dar l-a invitat pentru sărbătoare. Probabil pentru că Tamlin îşi dădea seama că şi-ar fi petrecut-o singur în conac. Sau în ce mai rămăsese din el.

Nu îl compătimeam, pentru că încă simţeam

groaza lui Feyre când Tamlin distrusese biroul şi o încuiase în casa aceea.

Şi Lucien îl lăsase să o facă. Dar, cu el, mă împăcasem – sau încercasem să o fac.

Cu Tamlin era mai complicat. Mai complicat decât îmi permiteam, de obicei, să recunosc.

El era încă îndrăgostit de Feyre. Nu puteam să îl condamn pentru asta, chiar dacă mă făcea să vreau să îi sfâşii gâtul.

Am alungat acel gând.

— Am să discut despre Vassa şi Jurian cu Lucien, când se întoarce. Să văd dacă este pregătit pentru o altă vizită. Mi-am înclinat capul. Crezi că ar suporta să fie în preajma lui Graysen?

Chipul inexpresiv al lui Az era tocmai motivul pentru care nu pierduse niciodată la cărţi.

— De ce ar trebui să hotărăsc eu asta?

— Vrei să-mi spui că *nu* minţeai când ai zis că nu urmăreşti fiecare mişcare a lui Lucien?

Nimic. Chipul şi mirosul său nu trădau nimic. Umbrele, oriunde ar fi fost, se ascundeau prea bine. Prea mult.

— Dacă Lucien îl ucide pe Graysen, atunci foarte bine! a zis Azriel cu răceală.

Puteam să fiu de acord, la fel ca Feyre… şi Nesta.

— Sunt pe jumătate tentat ca, de Solstiţiu, să îi dau Nestei dreptul de a vâna.

— Îi faci un cadou?

Nu. Oarecum.

— Cred că e suficient că-i plătesc apartamentul şi băutura.

Az şi-a trecut o mână prin părul negru.

— Ar trebui… Era neobişnuit ca el să îşi caute cuvintele. Ar trebui să le dăm cadouri surorilor?

— Nu, am spus eu, şi vorbeam serios. Az a părut să ofteze uşurat. A părut, de vreme ce doar o răsuflare i-a părăsit buzele. Nu cred că Nestei îi pasă, şi nu cred că Elain se aşteaptă să primească ceva de la noi. Le voi lăsa pe surori să îşi facă singure cadouri.

Az a dat din cap.

Am bătut cu degetele pe hartă, chiar deasupra Regatului Primăverii.

— Peste o zi sau două, pot să-i spun chiar eu lui Lucien că am să mă duc la moşia lui Graysen.

Azriel a ridicat o sprânceană.

— Adică ai să vizitezi Regatul Primăverii?

Mi-aş fi dorit să-i pot spune altceva. Dar, i-am zis ce insinuase Eris: că Tamlin fie nu s-ar fi arătat interesat să-şi întărească graniţele cu ţinutul oamenilor, fie ar fi fost dispus să le permită tuturor să le traverseze. Mă îndoiam că aş fi apucat să dorm bine o noapte înainte să aflu personal.

Când am terminat, Az a luat un grăunte invizibil de praf de pe solzii de piele ai mănuşii – singurul semn al enervării lui.

— Pot să te însoţesc.

Am scuturat din cap.

— Este mai bine să fac singur asta.

— Te referi la întâlnirea cu Lucien sau la cea cu Tamlin?

— La ambele.

Pe Lucien puteam să-l suport. Tamlin… Poate nu voiam să asiste nimeni la ce aş fi putut să spun sau să fac.

— Ai s-o rogi pe Feyre să vină cu tine?

După o privire în ochii căprui ai lui Azriel, mi-am dat seama că era perfect conştient de toate motivele mele de a merge singur.

— Am s-o întreb peste câteva ore, am spus eu, dar nu cred că o să vrea să vină. Şi mă îndoiesc că am să încerc să o conving să se răzgândească.

Pace. Pacea era la îndemâna noastră. Şi totuşi, erau datorii rămase neplătite pe care voiam să le plătesc.

Az a dat din cap cu înţeles. El întotdeauna mă înţelesese cel mai bine – mai mult decât alţii. În afară de partenera mea. Nu aflasem niciodată dacă darurile lui îi permiteau să facă asta sau doar faptul că ne asemănăm mai mult decât îşi dădeau cei mai mulţi seama.

Dar Azriel ştia câte ceva despre vechile probleme care trebuiau rezolvate, despre dezechilibrele care trebuiau refăcute.

Ca şi majoritatea celor din cercul meu de prieteni, probabil.

— Să înţeleg că nu ai nicio veste de la Bryaxis. M-am uitat spre marmura de sub cizmele mele, ca şi când aş fi putut să văd tocmai până în biblioteca de sub muntele acesta şi etajele inferioare, acum goale, dar care fuseseră cândva locuite.

Şi Az a studiat podeaua.

— N-am auzit nicio şoaptă. Sau vreun ţipăt, la drept vorbind.

Am chicotit. Fratele meu avea un simţ al umorului răutăcios.

Plănuiam de câteva luni să îl găsesc pe Bryaxis – să o iau pe Feyre şi să o las să îi dea de urmă entităţii care, din lipsa unei explicaţii mai bune, părea a fi însăşi frica. Dar, la fel ca multe dintre planurile pentru partenera mea, conducerea regatului şi înţelegerea lumii de dincolo de acesta mă încurcaseră.

— Vrei să îl găsesc eu? o întrebare uşoară, calmă.

Am fluturat o mână, verigheta reflectând lumina dimineţii. Faptul că nu primisem vreo veste de la Feyre îmi spunea destule: încă dormea. Şi oricât de tentant ar fi fost să o

trezesc doar ca să îi aud vocea, nu voiam să se supere pe mine pentru că îi deranjasem somnul.

— Lasă-l şi pe Bryaxis să se bucure de Solstiţiu, am spus eu.

Un zâmbet i-a strâmbat lui Az buzele.

— Ce generos eşti!

Mi-am înclinat teatral capul, întruchiparea mărinimiei regale, şi m-am aşezat pe scaun, punându-mi picioarele pe birou.

— Când pleci spre Rosehall?

— În dimineaţa de după Solstiţiu, mi-a răspuns el, întorcându-se spre întinderea strălucitoare a Velarisului. S-a crispat puţin. Mai trebuie să fac nişte cumpărături înainte să plec.

I-am zâmbit strâmb fratelui meu.

— Cumpără-i ceva şi din partea mea! Şi, de data asta, să treci darul în contul meu.

Ştiam că Az nu ar fi făcut-o, dar a dat oricum aprobator din cap.

Capitolul 8

Cassian

Venea furtuna.

Chiar la timp pentru Solstiţiu. Avea să lovească doar peste o zi sau două, dar Cassian o simţea în vânt. Şi ceilalţi din tabăra Windhaven puteau să o simtă, activităţile desfășurându-se

acum în grabă, eficient. Casele şi corturile erau aranjate, tocanele şi fripturile pregătite, iar oamenii plecau sau soseau mai devreme decât era de aşteptat, ca să nu-i prindă furtuna.

Cassian le dăduse fetelor ziua liberă din cauza asta. Ordonase ca toate antrenamentele şi exerciţiile, inclusiv ale masculilor, să fie amânate până după furtună. Afară avea să iasă un număr limitat de patrule, formate doar din cei pricepuți sau nerăbdători să-şi încerce puterile împotriva temperaturilor scăzute şi a vânturilor care cu siguranţă ar fi bătut groaznic. Inamicii puteau să atace şi pe furtună.

Dacă furtuna era atât de mare pe cât o simţea el, tabăra avea să fie îngropată sub zăpadă zile în şir.

Motiv pentru care ajunsese să stea în micul centru al artizanilor din tabără, dincolo de corturi şi cele câteva case permanente. Numai câteva prăvălii ocupau cealaltă parte a drumului nepietruit care, de obicei, era doar o potecă de pământ în lunile mai călduroase: o prăvălie universală, care pusese deja anunţ că rămăsese fără marfa, două fierării, o cizmărie, un atelier de sculptură în lemn şi o croitorie.

Clădirea din lemn a croitoriei era oarecum nouă. Cel puţin după standardele illyriene – probabil veche de zece ani. La etajul magazinului părea a fi zona de locuit, lămpile

arzând puternic înăuntru. Iar în vitrina de sticlă a magazinului se afla exact ceea ce căuta.

Clopoţelul de deasupra uşii cu vitraliu răsună când Cassian intră, strângându-şi aripile în ciuda faptului că tocurile uşilor erau mai late decât la alte intrări. Căldura îl învălui, binevenită şi foarte plăcută, iar el închise repede uşa în urma lui.

Femela tânără şi zveltă din spatele tejghelei din pin deja stătea nemişcată, urmărindu-l.

Cassian observă mai întâi cicatricile de pe aripile ei. Cicatricile urâte de pe tendoanele din mijloc.

Îi veni greaţă, cu toate că zâmbi şi se îndreptă spre tejgheaua lustruită. Tăiate. Aripile îi fuseseră tăiate.

— Îl caut pe Proteus, spuse el, uitându-se în ochii căprui, ageri şi şireţi ai femelei. Prezenţa lui o surprindea, însă nu se temea. Părul negru era împletit simplu, dezvăluind clar pielea bronzată şi faţa îngustă şi ascuţită. Nu era o faţă frumoasă, ci frapantă. Interesantă.

Ea nu îşi coborî privirea aşa cum li se ordonase femelelor illyriene şi cum fuseseră instruite să o facă. În ciuda urmelor lăsate de tăieturile care dovedeau că vechile obiceiuri se respectau în familia ei, se uită în ochii lui.

Acea privire sinceră şi tulburătoare îi aminti de Nesta.

— Proteus era tatăl meu, spuse ea, dezlegându-şi şorţul alb ca să dezvăluie o rochie simplă maro înainte să iasă de după tejghea.

„Era.”

— Îmi pare rău! zise el.

— Nu s-a întors de la război.

Cassian se forţă să nu-şi plece capul.

— Atunci îmi pare şi mai rău.

— De ce ar trebui să îţi pară rău? O întrebare indiferentă şi dezinteresată. Ea îi întinse o mână subţire. Eu sunt Emerie. Acum, asta e prăvălia mea.

O linie neobişnuită fusese trasată. Cassian dădu mâna cu ea, deloc surprins să constate că strânsoarea ei era puternică şi fermă.

El îl cunoscuse pe Proteus. Fusese surprins când masculul se înrolase în timpul războiului. Cassian ştia că el avea o fiică, însă niciun fiu. Şi nici alte rude apropiate de sex masculin. La moartea lui, magazinul ar fi rămas unuia dintre ei. Dar, ca fiica lui să avanseze, să insiste că prăvălia *îi aparţinea* şi să continue să o gestioneze… El studie spaţiul mic şi ordonat.

Se uită pe fereastra din faţă spre prăvălia de peste drum, cea fără marfa.

A lui Emerie era plină de provizii, ca şi când tocmai le-ar fi primit sau nimeni nu s-ar fi deranjat vreodată să intre.

Faptul că Proteus deţinuse şi construise locul

acesta, într-o tabără unde prăvăliile apăruseră cu doar cincizeci de ani în urmă, însemna că avea destui bani. Suficienţi probabil încât Emerie să îi folosească. Dar nu pentru totdeauna.

— Cu siguranţă pare că este a ta, spuse el în cele din urmă, din nou atent la ea.

Emerie se îndepărtase câţiva paşi, ţinându-şi spatele drept şi bărbia ridicată.

El o văzuse şi pe Nesta în poziţia asta, poziţie pe care o intitulase „îmi voi ucide duşmanii”.

Până acum, Cassian găsise nume pentru vreo douăzeci de poziţii ale Nestei, acestea variind de la „îţi voi mânca ochii la micul dejun” până la „Nu vreau să afle Cassian că ştiu lucruri grosolane”. Ultima era preferata lui.

Înăbuşindu-şi zâmbetul, Cassian gesticulă spre grămezile frumoase de mănuşi cu căptuşeală din lână şi fulare care împodobeau vitrina.

— Vreau să cumpăr toate accesoriile de iarnă pe care le ai.

Sprâncenele ei negre se ridicară spre linia părului.

— Serios?

El băgă o mână în buzunarul hainelor de piele ca să scoată punga cu bani şi i-o întinse.

— Ar trebui să fie destui.

Emerie cântări în palmă mica pungă din piele.

— Nu am nevoie de pomană.

— Atunci, ia cât costă mănuşile, cizmele, fularele şi hainele şi dă-mi restul.

Ea nu-i răspunse înainte să arunce punga pe tejghea şi să se grăbească spre vitrină, aducându-i pe tejghea în grămezi şi teancuri ordonate tot ce-i ceruse el, ba chiar ducându-se şi în camera din spatele tejghelei şi ieşind cu mai multe lucruri, până când nu mai rămase niciun loc pe suprafaţa lustruită şi doar zăngănitul monedelor umplu prăvălia.

Ea îi înapoie punga fără să zică nimic, iar el se abţinu să menţioneze că era unul dintre puţinii illyrieni care îi acceptaseră vreodată banii. Cei mai mulţi îi scuipaseră sau îi aruncaseră pe pământ, chiar şi după ce Rhys devenise Mare Lord.

Emerie studie grămada de haine de iarnă de pe tejghea.

— Vrei să caut nişte pungi şi cutii?

El scutură din cap.

— Nu este nevoie.

Ea ridică din nou din sprâncenele-i negre.

Cassian băgă mâna în punga cu bani şi lăsă trei monede grele pe singurul spaţiu gol pe care îl găsi pe tejghea.

— Pentru taxa de livrare.

— Cui să le livrez? întrebă Emerie fără să gândească prea mult.

— Locuieşti deasupra prăvăliei, nu-i aşa? Ea dădu ferm din cap. Atunci, presupun că ştii suficiente lucruri despre tabăra asta şi cine are destule şi cine nu are nimic. Peste câteva zile va veni o furtună. Aş vrea să împarţi ce-am cumpărat celor care ar putea să-i resimtă cel mai puternic impactul.

Ea clipi, iar el o văzu reevaluând situaţia. Emerie se uită cu atenţie la hainele adunate.

— Ei... mulţi nu mă plac, spuse mai încet decât până acum.

— Nu mă plac nici pe mine. Ţi-ai ales bine tovarăşul!

Auzindu-l, tânăra zâmbi şovăitor. Nu era un zâmbet în toată regula, pentru că se afla în faţa unui mascul pe care nu îl cunoştea.

— Consideră gestul ca pe o reclamă bună pentru prăvălie! continuă el. Spune-le că este un dar de la Marele lor Lord.

— De ce nu de la tine?

El nu voia să răspundă. Nu azi.

— Este mai bine să nu mă implici în povestea asta.

Emerie îl măsură o clipă din priviri, după care dădu aprobator din cap.

— Mă voi asigura ca, până la apus, să fie livrate celor care au cea mai mare nevoie.

Cassian îi mulţumi plecându-şi capul şi se îndreptă spre uşa din sticlă. Numai uşa şi ferestrele acestei clădiri costaseră probabil mai mult decât îşi puteau permite majoritatea illyrienilor după ani buni de muncă.

Proteus fusese un bărbat bogat – un bun negustor. Şi un războinic destul de bun. Dacă riscase totul ca să plece la război, însemna că-i mai rămăsese o urmă de mândrie.

Dar cicatricile de pe aripile lui Emerie, dovada că n-avea să mai simtă niciodată plăcerea de a zbura…

Într-o anumită măsură îşi dorea ca Proteus să fi fost încă în viaţă. Măcar ca să îl poată ucide el pe mascul.

Cassian întinse mâna spre mânerul din alamă, simţind metalul rece în palmă.

— Lord Cassian!

El privi peste umăr spre locul în care Emerie stătea încă în spatele tejghelei, dar nu se deranjă să o corecteze, să-i spună că nu acceptase şi nu avea să accepte niciodată titlul de lord.

— Solstiţiu fericit! spuse ea scurt şi la obiect.

Cassian îi zâmbi.

— Şi ţie! Să-mi dai de ştire dacă ai vreo problemă cu livrările.

Ea îşi ridică bărbia ascuţită.

— Sunt sigură că nu va fi nevoie!

În cuvintele ei se simţea înflăcărarea. Emerie avea să oblige familiile să le accepte, fie că voiau sau nu.

El mai văzuse înflăcărarea aceea… şi hotărârea. Aproape se întrebă ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi întâlnit vreodată. Ce-ar fi rezultat.

Cassian ieşi din magazin, în frigul zilei, clopotul zăngănind în urma lui – un vestitor al furtunii care urma.

Nu doar al furtunii care dădea năvală peste aceşti munţi.

Ci poate al uneia care se învolbura aici de foarte mult timp.

Capitolul 9

Feyre

Nu ar fi trebuit să iau cina.

În bezna totală, acesta era gândul care îmi trecea prin minte când m-am apropiat de atelierul pe care îl ocupa Ressina, când am văzut luminile revărsându-se pe strada îngheţată şi amestecându-se cu strălucirea stâlpilor de iluminat.

La ora asta, cu trei zile înainte de Solstiţiu, era plină de cumpărători – nu doar de locuitorii cartierului, ci şi de cei din partea cealaltă a

oraşului şi din zona rurală. Erau mulţi Mari Spiriduşi şi zâne. Pe multe dintre ele nu le mai văzusem până atunci. Dar toţi zâmbeau, părând să sclipească de veselie şi bunăvoinţă. Era imposibil să nu simt acea vibraţie a energiei sub piele, chiar dacă nervii ameninţau să mă trimită în zbor acasă, fie că vântul rece sufla sau nu.

Adusesem un pachet cu materiale aici, ţinând o pânză sub braţ, nesigură dacă mi-ar fi fost oferite sau dacă ar fi fost nepoliticos să apar în atelierul Ressinei şi să pară că *mă aşteptam* să mi se dea. Venisem pe jos de la casa din oraş, nedorindu-mi să mă teleportez cu atât de multe lucruri şi să risc să pierd pânza în vântul rece dacă aş fi zburat.

Lăsând la o parte faptul că nu voiam să îngheţ. Să mă protejez de vânt în timp ce mă purta în zbor era încă un lucru pe care trebuia să învăţ să-l stăpânesc, în ciuda lecţiilor acum ocazionale cu Rhys sau Azriel şi, cu greutate în plus în braţe, pe lângă frig… Nu ştiam cum o făceau illyrienii, în vârful munţilor lor, unde era frig tot anul.

Probabil urma să aflu curând, dacă nemulţumirile s-ar fi răspândit în taberele de război.

Nu era momentul să mă gândesc la asta. Stomacul îmi era deja destul de agitat.

M-am oprit la o casă distanţă de atelierul

Ressinei, palmele transpirându-mi în mănuşi.

Nu mai pictasem în grup. Rar îmi plăcea să arăt cuiva tablourile mele.

Şi prima dată în faţa pânzei după mult timp, nesigură de ce aş fi putut să redau…

Prin legătură, am simţit o smucitură.

„Este totul în regulă?”

Era o întrebare obişnuită, iar ritmul vocii lui Rhys mi-a calmat nervii întinşi la maxim.

El îmi spusese unde plănuia să meargă a doua zi şi ce intenţiona să cerceteze.

Mă întrebase dacă voiam să îl însoţesc.

Refuzasem.

Poate că îi eram datoare lui Tamlin pentru viaţa partenerului meu şi poate că-i spusesem că îi doream pace şi fericire, dar nu voiam să îl văd, să discut cu el sau să am de-a face cu el. Mult timp de acum înainte. Probabil pentru totdeauna.

Poate din cauza asta mă aventurasem în cartierul Curcubeului în seara aceasta – pentru că mă simţisem mai prost după ce refuzasem invitaţia lui Rhys decât atunci când mă întrebase.

Dar acum, în faţa atelierului comun al Ressinei, auzind deja râsetele din locul unde ea şi alţii se adunaseră pentru şedinţa lor săptămânală de pictură, îmi pierdusem curajul.

„Nu ştiu dacă pot să fac asta.”

Rhys a tăcut o clipă. „Vrei să vin cu tine?”

„Să pictez?”

„Aş fi un model excelent pentru un nud.”

Am zâmbit, fără să îmi pese că eram singură pe stradă cu nenumăraţi oameni care treceau pe lângă mine. Oricum gluga îmi ascundea o mare parte din faţă. „Mă scuzi dacă nu am chef să te împart cu altcineva.”

„Atunci, poate îţi voi poza mai târziu.” O atingere senzuală prin legătură îmi încălzi sângele. „A trecut o vreme de când am folosit vopseaua.”

Mi-am amintit de cabană şi masa din bucătărie, iar gura mi s-a uscat puţin. „Afurisitule!”

S-a auzit un chicotit. „Dacă vrei să intri, atunci intră! Dacă nu vrei, atunci nu o face. Tu hotărăşti.”

M-am încruntat uitându-mă la pânza de sub un braţ şi la cutia de vopsele pe care o aveam sub celălalt. M-am încruntat spre atelierul care era la o distanţă de zece metri, la umbrele dense dintre mine şi acea lumină aurie.

„Ştiu ce vreau să fac.”

*

Nu m-a observat nimeni teleportându-mă în galeria acoperită cu scânduri şi în atelierul de

pe stradă.

Pentru că geamurile erau baricadate cu scânduri, nu a observat nimeni sferele de lumină ale spiriduşilor pe care le-am aprins şi le-am făcut să plutească în aer pe o adiere de vânt.

Bineînţeles, din pricina scândurilor de la ferestre goale şi a lipsei vreunui locatar în ultimele luni, camera era friguroasă. Destul de friguroasă încât să las proviziile jos şi să sar pe vârfuri în timp ce studiam locul.

Probabil că fusese minunat înainte de atac: o fereastră mare care era îndreptată spre sud, lăsând să intre nesfârşita lumină a soarelui şi a stelelor – de asemenea acoperită cu scânduri – împestriţa tavanul boltit. Galeria din faţă era lată de aproximativ zece metri şi lungă de cincisprezece, cu o tejghea lângă un zid în jumătatea din spate şi o uşă spre ce trebuia să fie un studio sau un depozit. O cercetare făcută în grabă îmi spuse că aveam pe jumătate dreptate: depozitul era în spate, dar lipsit de lumină naturală pentru pictat, cu doar câteva ferestre înguste deasupra unui rând de chiuvete crăpate, câteva tejghele de metal încă pătate de vopsea şi produse vechi de curăţenie.

Şi vopsea. Nu vopseaua în sine, ci *mirosul* ei.

L-am inspirat adânc, simţindu-l intrând în oase, odată cu liniştea locului.

Galeria din faţă fusese şi atelierul ei. Probabil Polina picta în timp ce discuta cu clienţii care studiau tablourile expuse şi ale căror contururi abia le puteam zări pe zidurile albe.

Podeaua de sub ele era din piatră gri, cioburi de sticlă strălucind încă printre crăpături.

Nu voiam să pictez primul meu tablou în faţa altora.

Abia o puteam face singură fiind, iar gândul a fost suficient să-mi alunge orice urmă de vinovăţie pentru că ignoram oferta Ressinei de a mă alătura ei. Nu îi promisesem nimic.

Aşadar mi-am invocat focul ca să încep să încălzesc locul, lansând în aer mici sfere înflăcărate. Luminând-o mai mult, însufleţind-o.

Apoi am plecat în căutarea unui taburet.

Capitolul 10

Feyre

Am pictat şi-am tot pictat.

Inima mi-a bătut cu putere tot timpul, constant, ca o tobă de război.

Am pictat până mi s-a încordat spatele, iar stomacul mi-a gâlgâit cerându-mi cacao fierbinte şi desert.

Ştiusem ce trebuia să iasă din mine în clipa

în care m-am cocoţat pe taburetul şubred pe care îl ştersesem de praf în spate.

Abia reuşisem să ţin pensula destul de ferm încât să execut primele câteva tuşe. Da, de frică. Eram destul de sinceră cu mine ca să recunosc asta.

Dar şi din cauza dezlănţuirii pure, de parcă aş fi fost un cal de curse eliberat din ţarc, imaginea din mintea mea fiind o viziune atât de rapidă încât am alergat ca să ţin pasul cu ea.

Însă a început să se ivească, să prindă contur.

Iar în urma ei s-a lăsat un fel de linişte, ca şi când ar fi fost un strat de zăpadă care acoperea pământul, alungând ce era dedesubt.

Experienţa era mai purificatoare, mai liniştitoare decât oricare dintre orele pe care mi le petrecusem reconstruind oraşul acesta. La fel de satisfăcătoare, da, dar pictatul, dezlănţuirea şi înfruntarea temerii mele erau o eliberare. O primă cusătură care închidea o rană.

Clopotele din turnurile Velarisului au bătut ora douăsprezece înainte să mă opresc.

Înainte să las pensula şi să mă uit la ce creasem.

Mă uitam la ce mă privea.

La mine.

Sau la cum aş fi fost în Ouroboros, fiara din solzi, gheare şi întuneric; furie, bucurie şi frig.

Tot ce eram eu. Ce pândea sub pielea mea.

Nu fugisem de asta. Şi nu fugeam nici acum.

Da – prima cusătură ca să închid o rană. Aşa mi se părea.

Cu pensula legănându-mi-se între genunchi, cu acea bestie pentru totdeauna pe pânză, corpul mi s-a înmuiat puţin. Ca şi când nu aş mai fi avut oase.

Am scrutat galeria şi strada din spatele ferestrelor acoperite cu scânduri. Nimeni nu venise să cerceteze luminile în orele petrecute aici.

M-am ridicat în sfârşit, mormăind când m-am întins. Nu îl puteam lua cu mine. Vopseaua trebuia să se usuce, iar aerul umed al nopţii dinspre râu şi marea distantă ar fi avut un efect îngrozitor asupra tabloului.

Cu siguranţă nu voiam să-l aduc în casa din oraş ca să îl găsească cineva. Nici măcar Rhys.

Dar aici... Dacă ar fi intrat cineva, nu ar fi ştiut cine îl pictase. Nu îl semnasem. Nu voiam să o fac.

Dacă îl lăsam aici să se usuce peste noapte, dacă reveneam a doua zi, cu siguranţă aş fi găsit un dulap în Casa Vântului unde să-l pot ascunde după aceea.

Aşadar, a doua zi, urma să revin ca să îl iau.

Capitolul 11

Rhysand

Era primăvară şi totuşi, nu era.

Nu era ţinutul pe care îl cutreierasem în secolele trecute sau chiar îl vizitasem în urmă cu aproape un an.

Soarele era blând, era senin, iar tufele îndepărtate de sânger şi florile de liliac erau înflorite ca întotdeauna.

Îndepărtate – pentru că pe moşie nu înflorea nimic.

Trandafirii roz care se căţăraseră cândva pe zidurile din piatră albă ale casei mari erau doar pânze încâlcite de spini. Fântânile secaseră, gardurile vii fiind netunse şi fără o formă anume.

Casa avusese zile mai bune după ce fusese distrusă de acoliţii Amaranthei.

Nu din cauză că urmele prăpădului nu erau atât de vizibile, ci datorită liniştii generale, a lipsei de viaţă. Totuşi, uşile mari din stejar erau fără îndoială foarte uzate, purtând semnele lungi şi adânci lăsate de nişte gheare.

Stând pe treptele de sus ale scării din marmură care conducea spre acele uşi din faţă, am studiat tăieturile urâte. Pariam că Tamlin le făcuse după ce Feyre îi păcălise pe el şi supuşii lui.

Dar furia lui Tamlin fusese întotdeauna slăbiciunea sa. Oricare zi proastă l-ar fi putut determina să lase semnele adânci.

Poate că ziua de astăzi avea să se încheie cu mai multe.

Zâmbetul superior a fost uşor de invocat, la fel şi postura nonşalantă, cu o mână în buzunarul jachetei mele negre, fără aripi sau haine de piele illyriene vizibile, când am bătut la uşa distrusă.

Linişte.

Apoi…

Tamlin însuşi a deschis-o.

Nu ştiam ce să observ: masculul palid din faţa mea sau casa întunecată din spatele lui.

Era o ţintă uşoară. Prea uşoară ca să iau în derâdere hainele cândva elegante ce trebuiau spălate şi părul zburlit care trebuia tuns. Casa goală, fără vreun servitor vizibil, fără decoraţiuni de Solstiţiu.

Nici ochii verzi care i-au întâlnit pe ai mei nu erau cei cu care eram obişnuit. Bântuiţi şi trişti, lipsiţi de strălucire.

Ar fi durat câteva minute să îl fac bucăţi, trup şi suflet. Să termin ce fără îndoială începusem în ziua în care Feyre mă strigase în gând la nunta lor, iar eu venisem.

Dar… pacea. Pacea era scopul nostru.

Puteam să-l sfâşii după ce o obţineam.

— Lucien a spus că vei veni, a zis Tamlin în loc de salut, cu o voce la fel de monotonă ca privirea lui şi încă sprijinindu-se de uşă cu mâna.

— Amuzant, credeam că partenera lui este clarvăzătoare.

Tamlin doar s-a uitat la mine, fie ignorând, fie ratând momentul umoristic.

— Ce vrei?

Niciun sunet nu se auzea în spatele lui. În niciun pogon de pe proprietatea asta. Nici măcar un ciripit al păsărilor.

— Am venit să discutăm puţin, i-am răspuns şi i-am schiţat zâmbetul care ştiam că l-ar fi făcut să vadă roşu înaintea ochilor. Pot să te deranjez pentru o ceaşcă de ceai?

*

Holurile erau slab luminate, draperiile brodate fiind trase.

Un mormânt.

Locul acesta era un mormânt.

Cu fiecare pas spre ceea ce fusese cândva biblioteca, praful şi liniştea deveneau din ce în ce mai apăsătoare.

Tamlin nu a vorbit; nu mi-a oferit nicio explicaţie pentru casa goală, pentru camerele pe lângă care am trecut, unele cu uşi sculptate

întredeschise suficient încât să văd dezastrul dinăuntru: mobilă şi tablouri distruse, tablouri şi ziduri crăpate.

Când Tamlin a deschis uşa bibliotecii întunecate, mi-am dat seama că Lucien nu venise aici ca să se revanşeze în timpul Solstiţiului.

Lucien venise aici de milă. Din compasiune.

Vederea mi s-a ajustat la întuneric înainte ca Tamlin să fluture o mână, aprinzând luminile spiriduşilor din holurile lor de sticlă.

Încă nu distrusese camera asta. Probabil mă dusese în singura încăpere din casă în care mobilierul mai putea fi folosit.

Mi-am ţinut gura când ne-am îndreptat spre un birou mare din mijlocul camerei, Tamlin aşezându-se pe scaunul tapiţat ornamentat dintr-o parte a acestuia. Era singurul lucru pe care îl avea şi care semăna cu un tron în ziua de azi.

M-am aşezat pe scaunul identic din faţa lui, lemnul palid scârţâind. Probabil cele două piese de mobilier fuseseră destinate uzului unor curteni veseli, nu unor războinici maturi.

S-a lăsat liniştea, la fel de apăsătoare ca goliciunea acestei case.

— Dacă ai venit să te lauzi, poţi să te scuteşti de efort.

Mi-am dus inima la piept.

— De ce să mă deranjez? am întrebat fără pic de umor.

— Despre ce voiai să vorbim?

M-am dat în spectacol studiind cărţile, tavanul boltit şi pictat.

— Unde este dragul meu prieten Lucien?

— Vânează pentru cina noastră.

— Nu mai ai chef de astfel de lucruri în ziua de azi?

Ochii lui Tamlin au rămas inexpresivi.

— A plecat înainte să mă trezesc.

Să vâneze pentru cină – pentru că aici nu erau servitori care să gătească. Sau să o cumpere.

Nu puteam spune că îmi părea rău pentru el.

Doar pentru Lucien, din nou obligat să-i fie acolit.

Mi-am sprijinit o gleznă pe genunchi şi m-am rezemat de spătar.

— Am auzit că nu îţi întăreşti graniţele?

După o clipă de linişte, Tamlin a gesticulat spre uşă.

— Vezi vreun străjer prin preajmă ca să o facă?

Până şi ei îl abandonaseră. Interesant.

— Feyre şi-a făcut bine treaba, nu-i aşa?

Dinţii albi au scânteiat, iar ochii i s-au aprins.

— Sfătuită de tine, fără îndoială.

Am zâmbit.

— O, nu! A făcut-o singură. Isteaţă, nu-i aşa?

Tamlin a apucat strâns cotiera curbată a scaunului său.

— Credeam că Marele Lord al Regatului Nopţii nu se putea deranja să se laude.

— Presupun că tu crezi că ar trebui să îţi mulţumesc pentru că ai dat o mână de ajutor cu readucerea mea la viaţă, i-am răspuns fără să zâmbesc.

— Sunt absolut convins că ziua în care îmi vei mulţumi pentru ceva, Rhysand, va fi ziua în care se vor stinge focurile iadului.

— Poetic.

Tamlin a mârâit încet.

Prea uşor. Era mult prea uşor să îl momesc, să îl enervez. Şi chiar dacă mi-am amintit de zid, de pacea de care aveam nevoie, am spus:

— I-ai salvat viaţa partenerei mele de câteva ori. Îţi voi fi întotdeauna recunoscător pentru asta.

Ştiam că vorbele îşi atinseră ţinta. „Partenerei mele.”

Josnică. Era o lovitură josnică. Aveam totul – *tot* ce îmi dorisem, tot ce visasem şi tot ce implorasem stelele să îmi dea.

El nu avea nimic. I se dăduse totul şi pierduse. Nu merita mila şi compasiunea mea.

Nu, Tamlin merita ce îşi făcuse cu mâna lui, viaţa asta pustie.

Merita fiecare cameră goală, fiecare lujer cu spini, fiecare masă pe care trebuia să o vâneze singur.

— Ea ştie că eşti aici?

— O, cu siguranţă ştie! Cu o zi în urmă, o singură privire la chipul lui Feyre când o invitasem să mă însoţească îmi dăduse răspunsul înainte să-l fi rostit: nu era interesată să îl vadă vreodată pe masculul din faţa mea. Şi, am continuat eu, a fost la fel de tulburată ca mine când a aflat că graniţele tale nu sunt întărite, aşa cum am sperat.

— Fără zid, mi-ar trebui o armată ca să le păzesc.

— Asta se poate rezolva.

Un mârâit încet a vuit din Tamlin şi urma unor gheare i-a licărit deasupra degetelor.

— N-am de gând să îţi las semenii pe tărâmurile mele.

— *Semenii* mei, aşa cum le spui tu, au dus o mare parte din războiul pe care *tu* l-ai ajutat să se pornească. Dacă ai nevoie de patrule, îţi voi da războinici.

— Ca să îi protejeze pe oameni de noi? a zis şi a rânjit.

Mâinile mele tânjeau să-i cuprindă gâtul. Într-adevăr, umbrele s-au unduit în vârfurile degetelor mele, vestitoarele ghearelor care pândeau dedesubt.

Casa asta – uram casa asta. O urâsem din clipa în care călcasem aici în seara aceea, când sângele Regatului Primăverii cursese ca plată pentru o datorie care nu putea fi plătită vreodată. Plata pentru două perechi de aripi, ţintuite în biroul lui.

Feyre îmi povestise că Tamlin le arsese cu mult timp în urmă. Nu conta. El fusese acolo în ziua aceea.

Le spusese tatălui şi fraţilor lui unde aveau să mă aştepte sora şi mama mea. Şi nu făcuse nimic să le ajute când fuseseră măcelărite.

Tot le mai vedeam capetele în coşuri, cu frica şi durerea încă întipărite pe chipuri. Şi le-am văzut din nou când l-am privit pe Marele Lord al Primăverii, amândoi încoronaţi în aceeaşi seară însângerată.

— Da, ca să-i protejezi pe oameni de noi, am spus eu, vocea mea devenind periculos de înceată. Ca să menţinem pacea.

— Care pace? Ghearele i-au alunecat la loc pe sub piele când şi-a încrucişat braţele, mai puţin musculoase decât le văzusem pe câmpul de luptă. Nu este nimic diferit. Doar zidul a dispărut.

— Putem face ceva diferit. Mai bun. Dar numai dacă începem cu dreptul.

— Nu permit brutelor Regatului Nopţii să vină pe teritoriul meu.

După toate aparenţele, poporul lui îl dispreţuia destul.

Şi auzind cuvântul „brute”, m-am săturat. Era un teritoriu periculos. Cel puţin pentru mine. Să mă las controlat de furie. Cel puţin în preajma lui.

M-am ridicat de pe scaun, Tamlin nederanjându-se să se ridice în picioare.

— Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, am spus eu, cu vocea încă blândă.

Nu trebuia să ţip ca să îmi transmit mânia. Niciodată nu fusese nevoie.

— Ai câştigat, a zis el, aplecându-se înainte. O ai pe *partenera* ta. Nu e destul?

— Nu.

Cuvântul a răsunat în bibliotecă.

— Aproape ai distrus-o. În toate modurile posibile.

Tamlin şi-a dezgolit dinţii. Mi i-am arătat şi eu pe ai mei, naiba să îl ia de calm! Am lăsat o parte din puterea mea să vuiască prin cameră, prin casă, pe afară.

— Ea a supravieţuit, totuşi. *Ţi-a* supravieţuit. Iar tu tot ai simţit nevoia să o umileşti, să o subestimezi. Dacă voiai să o recâştigi, vechiul meu prieten, asta nu a fost cea mai înţeleaptă cale.

— Ieşi afară!

Nu terminasem. Nici pe departe.

— Meriţi tot ce ţi s-a întâmplat. Meriţi casa asta jalnică şi goală, ţinutul devastat. Nu-mi pasă dacă ai oferit stropul acela de viaţă ca să mă salvezi; nu-mi pasă dacă încă o iubeşti pe partenera mea. Nu-mi pasă că ai salvat-o din Hybern sau de o mie de inamici înainte de asta. Cuvintele s-au auzit reci şi ferme. Sper să-ţi trăieşti restul vieţii nefericite singur aici! Este un sfârşit mult mai satisfăcător decât să te ucid.

Feyre ajunsese cândva la aceeaşi decizie. Fusesem de acord cu ea atunci, încă eram, dar acum înţelegeam cu adevărat.

Ochii verzi ai lui Tamlin au devenit mortali.

Mi-am adunat puterile şi m-am pregătit pentru acest moment – îmi *doream* ca el să explodeze din scaun şi să sară la mine, ca ghearele lui să înceapă să lovească.

Sângele îmi bolborosea în vene, puterea înfăşurându-se în mine.

Puteam să distrugem casa asta în luptă, să o dărâmăm şi, apoi, să transform pietrele şi lemnul într-un praf negru.

Însă Tamlin doar s-a uitat în gol şi, după o clipă, şi-a îndreptat privirea spre birou.

— Ieşi afară!

Am clipit, singurul semn al surprinderii mele.

— Nu ai chef să te cerţi, Tamlin?

Nu s-a deranjat să se mai uite la mine.

— Ieşi afară! a fost tot ce a spus el.

Era un mascul distrus de propriile acţiuni şi alegeri.

Nu era problema mea. Nu merita mila mea.

Dar când am plecat teleportându-mă, vântul întunecat suflând în jurul meu, o goliciune ciudată a prins rădăcini în stomacul meu.

Tamlin nu avea scuturi în jurul casei. Nimic care să împiedice pe cineva să se teleporteze înăuntru. Nimic care să îl păzească de inamicii care ar fi putut să apară în dormitorul lui ca să îi taie gâtul.

Era aproape ca şi când ar fi aşteptat pe cineva să o facă.

*

Am găsit-o pe Feyre mergând spre casă, probabil de la cumpărături, cu câteva pungi legănându-i-se din mâinile înmănuşate.

Când am aterizat lângă ea, zăpada căzând în jurul nostru, zâmbetul ei a fost ca un pumn în inima mea.

Totuşi, zâmbetul a dispărut de îndată ce mi-a văzut chipul.

Chiar şi în mijlocul străzii aglomerate din oraş, mi-a atins obrazul cu o mână.

— Atât de rău e?

Am dat aprobator din cap, aplecându-mă în atingerea ei. Doar atât am putut face.

Ea m-a sărutat pe gură, buzele ei fiind destul de calde încât să îmi dau seama că îmi era frig.

— Să mergem acasă! mi-a spus şi m-a luat de braţ, apropiindu-se.

M-am supus, luând pungile din cealaltă mână a ei. Cât am mers pe străzi, am traversat suprafaţa îngheţată a râului Sidra şi am urcat dealurile abrupte, i-am spus tot ce îi zisesem lui Tamlin.

— Aflând că l-ai certat pe Cassian, aş spune că ai fost destul de blând, a observat ea când am terminat.

Am pufnit.

— Lucrurile superficiale nu-şi aveau locul aici.

Ea s-a gândit la cuvintele mele.

— Te-ai dus pentru că îţi făceai griji în privinţa zidului sau doar pentru că voiai să îi spui toate acele lucruri?

— Din ambele motive. Nu eram în stare să o mint în privinţa asta. Şi, probabil, ca să îl ucid.

Îngrijorarea i s-a citit în ochi.

— Ce te-a apucat?

Nu ştiam.

— Eu doar… Nu-mi găseam cuvintele.

Ea m-a prins mai strâns de braţ, iar eu m-am întors ca să îi studiez chipul sincer, înţelegător.

— Lucrurile pe care le-ai spus… nu erau greşite, a zis ea fără să mă judece, fără să se

înfurie.

O parte din golul încă prezent în mine s-a mai umplut puţin.

— Ar fi trebuit să fiu mai matur.

— Eşti mai matur în majoritatea zilelor. Ai dreptul să greşeşti o dată.

Ea a zâmbit larg. Strălucitor ca luna plină, mai încântător decât orice stea.

Încă nu îi cumpărasem un cadou de Solstiţiu sau pentru ziua ei de naştere.

Feyre şi-a înclinat capul când m-am încruntat, cosiţa alunecându-i peste un umăr, iar eu i-am mângâiat-o, bucurându-mă să-i simt părul mătăsos pe degetele îngheţate.

— Ne vedem acasă! i-am spus şi i-am dat pungile înapoi.

A fost rândul ei să se încrunte.

— Unde pleci?

Am sărutat-o pe obraz, inhalând parfumul de liliac şi pară.

— Am nişte lucruri de care trebuie să mă ocup.

Faptul că o priveam şi mergeam pe lângă ea nu mă ajuta prea mult la calmarea furiei care încă fierbea în mine. Acel zâmbet frumos mă făcea să vreau să mă teleportez înapoi în Regatul Primăverii şi să-mi înfig sabia illyriană în stomacul lui Tamlin.

Eram, într-adevăr, masculul matur.

— Du-te şi pictează-mă nud! i-am spus şi i-am făcut semn din ochi când am ţâşnit în văzduhul îngheţat.

Sunetul râsetului ei m-a însoţit într-un dans tocmai până la Palatul Aţei şi al Bijuteriilor.

*

Am studiat cu atenţie podoabele pe care bijutierul meu preferat le expusese pe catifeaua neagră de pe tejgheaua de sticlă. În lumina prăvăliei sale primitoare de lângă Palat, acestea licăreau cu o flacără interioară, chemându-mă.

Safire, smaralde, rubine… Feyre le avea pe toate. În cantităţi moderate. În afară de brăţările cu diamante pe care i le dăruisem cu ocazia Căderii Stelelor.

Le purtase doar de două ori: în seara în care dansaserăm până la răsărit, abia îndrăznind să sper că ar fi putut să înceapă să ţină la mine, măcar un pic faţă de ce simţeam pentru ea, şi în seara în care ne întorseserăm în Velaris, după ultima luptă cu Hybernul. Când purtase *doar* brăţările.

Am scuturat din cap şi i-am spus spiriduşului zvelt şi diafan din spatele tejghelei:

— Pe cât sunt de frumoase, Neve, nu cred că doamna mea îşi doreşte bijuterii de Solstiţiu.

Ea a ridicat din umeri nu prea dezamăgită. Îi

frecventam prăvălia destul de des încât Neve să ştie că, la un moment dat, avea să-mi vândă ceva.

Neve a strecurat tava sub tejghea şi a scos o alta, mâinile ei învăluite în întuneric mişcându-se graţios.

Nu era o fantomă, ci o fiinţă asemănătoare, înaltă şi zveltă şi permanent învăluită de umbre, doar ochii ei – precum cărbunii aprinşi – fiind vizibili. Restul trupului său tindea să apară şi să dispară din câmpul vizual, ca şi când umbrele s-ar fi îndepărtat ca să dezvăluie o mână, un umăr, un picior. Toţi cei ca ea erau maeştri bijutieri care-şi aveau sălaşul în cele mai adânci mine din regatul nostru. Majoritatea obiectelor de familie din casa noastră fuseseră făcute în Tartera, inclusiv brăţările lui Feyre şi coroanele.

Neve a fluturat o mână umbrită peste tava pe care o expusese.

— Pe acestea le-am ales mai devreme, dacă nu sunt prea îndrăzneaţă, ca să le iei în considerare pentru Lady Amren.

Într-adevăr, toate *cântau* numele lui Amren. Pietre mari, monturi delicate. Bijuterii grandioase pentru prietena mea grandioasă, care făcuse atât de multe pentru mine, partenera mea… şi poporul nostru. Pentru lume.

M-am uitat cu atenţie la cele trei bijuterii şi am oftat.

— Le cumpăr pe toate.

Ochii lui Neve au strălucit ca o vatră aprinsă.

Capitolul 12

Feyre

— Ce naiba sunt astea?

Cassian zâmbea în seara următoare, când a fluturat o mână spre grămada de crengi de pin aruncate pe covorul roşu ornamentat din mijlocul holului.

— Decoraţiuni de Solstiţiu. Direct de la piaţă!

Zăpada i se lipea de umerii laţi şi părul negru, iar obrajii bronzaţi erau roşii de frig.

— Astea-s decoraţiuni după mintea ta?

El a zâmbit.

— Grămada de crengi de pin din mijlocul podelei este tradiţia Regatului Nopţii.

Mi-am încrucişat braţele.

— Amuzant.

— Vorbesc serios! M-am încruntat, iar el a râs. Sunt pentru poliţele şemineurilor, balustrade şi orice altceva, deşteapto! Vrei să mă ajuţi?

Masculul şi-a scos haina groasă, dezvăluindu-şi jacheta neagră şi cămaşa de dedesubt, şi a atârnat-o în dulapul din hol.

Eu am rămas unde eram şi am bătut din

picior.

— Ce? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

Era neobişnuit să îl văd pe Cassian îmbrăcat cu orice altceva în afară de hainele illyriene din piele, dar chiar dacă hainele lui de acum nu erau la fel de elegante ca acelea pe care le preferau de obicei Rhys sau Mor, i se potriveau.

— De fapt, aşa mă saluţi zilele astea, nu? Aruncând o grămadă de crengi la picioarele mele? După puţin timp în tabăra illyriană, uiţi cum trebuie să te porţi?

Cassian a ajuns lângă mine într-o secundă, ridicându-mă în aer şi învârtindu-mă până ce mi s-a făcut rău. L-am lovit în piept, mustrându-l.

Cassian m-a lăsat, în sfârşit, jos.

— Ce mi-ai luat de Solstiţiu?

L-am lovit în braţ.

— O grămadă de „taci naibii din gură”! El a râs din nou, iar eu i-am făcut semn din ochi. Ciocolată caldă sau vin?

Cassian m-a cuprins cu o aripă, întorcându-mă spre uşa pivniţei.

— Câte sticle bune i-au mai rămas micuţului Rhysie?

*

Am băut două înainte să vină Azriel. Beţi fiind, am încercat să decorăm totul, şi am

hotărât să îndreptăm lucrurile înainte să vadă cineva ce deranj am făcut.

Tolăniţi pe canapeaua din faţa focului din lemn de mesteacăn din sufragerie, am rânjit ca doi diavoli când îmblânzitorul umbrelor a îndreptat coroanele şi ghirlandele pe care le aruncaserăm peste tot, a măturat acele de pin pe care le împrăştiasem pe covoare şi, în general, a scuturat din cap la toate.

— Az, relaxează-te o clipă, a spus Cassian pe un ton tărăgănat, fluturând o mână. Bea nişte vin! Mănâncă nişte prăjituri!

— Scoate-ţi haina! am adăugat eu, îndreptând sticla spre îmblânzitorul umbrelor, care nici măcar nu se deranjase să o facă înainte să cureţe după noi.

Azriel a îndreptat o secţiune a ghirlandei de pe pervazul geamului.

— Este aproape ca şi când voi doi *aţi încercat* să faceţi totul cât mai urât posibil.

Cassian s-a apucat de piept.

— Ne ofensezi!

Azriel a oftat cu ochii la tavan.

— Bietul Az! am zis eu, turnându-mi încă un pahar de vin. Vinul o să te facă să te simţi mai bine.

El s-a încruntat la mine, apoi la sticlă şi la Cassian... şi, în cele din urmă, a traversat repede camera, mi-a luat sticla din mână şi a

băut restul. Cassian a rânjit încântat.

În mare parte pentru că Rhys a spus din pragul uşii:

— Ei bine, cel puţin acum ştiu cine îmi bea tot vinul bun. Mai vrei una, Az?

Azriel aproape a scuipat vinul în foc, dar s-a forţat să îl înghită şi să se întoarcă roşu la faţă spre Rhys.

— Aş vrea să-ţi explic…

Rhys a râs, sunetul puternic răsunând din stucatura din stejar sculptat a camerei.

— După cinci secole, tu tot mai crezi că nu ştiu că, dacă îmi dispare vinul, de obicei Cassian este vinovatul?

Cassian a ridicat paharul în semn de salut.

Rhys a studiat decoraţiunile din încăpere şi a chicotit.

— Îmi dau seama exact pe care le-aţi făcut voi doi şi pe care a încercat Azriel să le repare înainte să ajung aici. Azriel într-adevăr îşi masa acum tâmplele. Rhys a ridicat o sprânceană la mine. Aveam aşteptări mai mari de la o artistă!

Am scos limba la el.

O clipă mai târziu, mi-a spus telepatic: „Scoate-o mai târziu… Am nişte idei în privinţa asta”.

În ciorapii groşi până la genunchi, mi-am strâns degetele de la picioare.

— Este foarte frig! a strigat Mor din holul de

la intrare, scoţându-mă din căldura care mi se aduna în pântece. Şi cine naiba i-a lăsat pe Cassian şi Feyre să decoreze?

Aş fi putut să jur că Azriel s-a înecat încercând să nu râdă, chipul lui în mod normal umbrit luminându-se când Mor a dat buzna înăuntru, îmbujorată de frig şi suflând aer în mâini. Totuşi, ea s-a încruntat.

— Voi doi nu aţi putut să aşteptaţi să ajung aici ca să deschideţi vinul bun?

Am zâmbit când Cassian a spus:

— Abia ne-am apucat de colecţia lui Rhys!

Rhys s-a scărpinat în cap.

— Ştii, vinul *este* acolo ca să-l bea oricine. Serveşte-te cu ce vrei!

— Periculoase cuvinte, Rhysand! l-a avertizat Amren, intrând pe uşă aproape invizibilă în haina imensă din blană albă pe care o purta.

Doar părul până la bărbie şi ochii argintii se vedeau deasupra gulerului. Ea părea…

— Semeni cu un bulgăre de zăpadă furios, a spus Cassian.

Mi-am muşcat buzele ca să nu râd, pentru că a râde de Amren nu era o mişcare înţeleaptă. Nici măcar acum, cu puterile-i aproape dispărute şi permanent într-un corp de Mare Spiriduş.

Bulgărele furios de zăpadă a mijit ochii la el.

— Ai grijă, băiete! Nu vrei să începi un război pe care nu poţi să-l câştigi!

Descheindu-şi gulerul, toţi am auzit clar când a spus mieros:

— Mai ales că Nesta Archeron vine pentru Solstiţiu peste două zile.

Am simţit unduirea care i-a străbătut pe Cassian, Mor şi Azriel.

Am simţit furia care vuia dinspre Cassian, veselia turmentată dispărând brusc.

— Taci din gură, Amren! a zis el cu o voce gravă.

Mor urmărea tot destul de atent, încât i-a fost greu să nu se holbeze. În schimb, eu m-am uitat la Rhys, dar o privire gânditoare i-a cuprins chipul.

Amren a zâmbit pur şi simplu, buzele roşii întinzându-se destul de larg încât să-i arate o mare parte din dinţii albi când s-a îndreptat spre dulapul de pe holul de la intrare şi a spus peste umăr:

— O să-mi facă plăcere să văd cum te sfâşie! Asta dacă apare trează.

Remarca ei a fost suficientă. Rhys părea să fi ajuns la aceeaşi concluzie, dar, înainte să poată spune ceva, am intervenit:

— Nu o implica pe Nesta, Amren!

Amren mi-a aruncat o privire care ar fi putut fi considerată una prin care îşi cerea scuze. Însă

punând haina imensă în dulap, a spus doar atât:

— Vine Varian, aşadar, obişnuieşte-te cu ideea!

*

Elain era în bucătărie, ajutându-le pe Nuala şi Cerridwen să pregătească masa de seară. Chiar dacă Solstiţiul era abia peste două zile, toţi coborâseră la casa din oraş.

Mai puţin o singură persoană.

— Ai vreo veste de la Nesta? i-am spus surorii mele în loc de salut.

Elain s-a îndreptat de la pâinile fierbinţi pe care le scosese din cuptor, cu părul pe jumătate ridicat şi şorţul peste rochia roz presărată cu făină. A clipit, ochii mari şi căprui fiind limpezi.

— Nu. I-am zis să ni se alăture în seara asta şi să mă anunţe când se hotărăşte. Nu mi-a răspuns.

A fluturat o cârpă de şters peste pâine ca să o răcească puţin, după care a ridicat-o şi a bătut-o uşor pe dedesubt. Sunetul surd care s-a auzit a fost un răspuns suficient pentru ea.

— Crezi că merită să o aducem?

Elain şi-a azvârlit cârpa pe umărul slab, suflecându-şi mânecile până la cot. Se bronzase în ultimele luni – cel puţin înainte să se instaleze vremea rece. Şi chipul i se mai împlinise.

— Mă întrebi ca pe o soră sau ca pe o clarvăzătoare?

Mi-am impus să par calmă şi veselă şi m-am rezemat de masa de lucru.

Elain nu mai zisese nimic de nicio viziune, iar noi nu îi cerusem să îşi folosească darurile. După distrugerea Cazanului şi, apoi, refăurirea lui, nu ştiam dacă le mai avea. Nu voiam să întreb.

— Tu o cunoşti cel mai bine pe Nesta, i-am răspuns cu precauţie. M-am gândit că ai vrea să o convingi.

— Dacă Nesta nu îşi doreşte să fie aici în seara asta, atunci, aducând-o, am cauza şi mai multe probleme.

Vocea lui Elain era mai rece decât de obicei. Am aruncat o privire spre Nuala şi Cerridwen, cea din urmă scuturând din cap, ca şi când ar fi spus „Nu este o zi bună pentru ea”.

Ca şi pentru noi ceilalţi, revenirea lui Elain era în desfăşurare. Plânsese câteva ore în ziua în care o dusesem pe un deal plin de flori sălbatice de la marginea oraşului nostru – la piatra de mormânt din marmură pe care o ridicasem acolo în onoarea tatălui nostru.

Îi transformasem corpul în cenuşă după ce regele Hybernului îl ucisese, dar tot merita un mormânt. Pentru tot ce făcuse la sfârşit, merita piatra frumoasă în care îi cioplisem numele, iar

Elain merita un loc unde să îl viziteze, să discute cu el.

Se ducea acolo cel puţin o dată pe lună.

Nesta nu fusese deloc. Îmi ignorase invitaţia de a ne însoţi în prima zi. Şi de fiecare dată după aceea.

Am venit lângă Elain, luând cuţitul din partea cealaltă a mesei ca să încep să tai pâinea. Pe hol, sunetele familiei mele au răsunat spre noi, râsetul cristalin al lui Mor acoperindu-l pe cel al lui Cassian.

Am aşteptat să tai câteva felii aburinde înainte să spun:

— Nesta încă face parte din familia asta.

— Da? Elain a tăiat următoarea pâine. Cu siguranţă nu se poartă ca atare.

Mi-am ascuns încruntarea.

— S-a întâmplat ceva când ai vizitat-o ieri?

Elain mi-a răspuns, continuând pur şi simplu să taie pâinea.

La fel am făcut şi eu. Nu îmi plăcea când ceilalţi mă forţau să vorbesc, aşadar o scutisem de corvoada asta.

Am lucrat în tăcere şi, apoi, am început să umplem farfuriile cu mâncare; Nuala şi Cerridwen îmi făcuseră semn că era gata, umbrele lor învăluindu-le mai mult decât de obicei, ca să ne ofere o oarecare intimitate. Le-am aruncat o privire recunoscătoare, dar ele au

scuturat din cap. Nu era necesar să le mulţumesc. Îşi petrecuseră mai mult timp cu Elain decât mine. Ele îi înţelegeau toanele şi ştiau de ce avea nevoie câteodată.

Ea a vorbit doar când am traversat holul spre salon cu primele farfurii:

— Nesta a spus că nu vrea să vină de Solstiţiu.

— Este în regulă, am spus, deşi pieptul mi s-a strâns un pic.

— A spus că nu vrea să vină *la nimic.* Niciodată.

M-am oprit, studiind frica şi durerea ce licăreau acum în ochii lui Elain.

— A zis de ce?

— Nu.

Pe chipul lui Elain se citea şi furia.

— A spus doar... A spus că avem vieţile noastre şi că ea o are pe a ei.

Era în regulă să îmi spună mie asta, dar *lui Elain*?

Am expirat, stomacul meu ghiorăind din pricina farfuriei cu pui fript pe care o ţineam în mâini, mirosul de salvie şi lămâie umplându-mi nările.

— Am să vorbesc eu cu ea.

— Nu o face! a spus Elain cu hotărâre reluându-şi mersul, fuioarele de aburi ce se ridicau din cartofii copţi cu rozmarin din farfuria

pe care o ţinea trecând pe lângă umerii ei ca şi când ar fi fost umbrele lui Azriel. Nu o să te asculte.

Pe naiba n-avea să mă asculte!

— Şi tu? m-am forţat să spun. Tu eşti… bine?

Elain s-a uitat peste umăr la mine când am intrat în hol, apoi s-a întors la stânga – spre sala de mese. În salonul din faţă, toate discuţiile au încetat la mirosul mâncării.

— De ce nu aş fi bine? m-a întrebat ea, un zâmbet firav luminându-i chipul.

Zâmbetul nu-mi era necunoscut; îl văzusem pe propriul meu chip.

Dar ceilalţi au dat buzna din salon, Cassian întâmpinând-o pe Elain cu un sărut pe obraz înainte să o dea la o parte, aproape ridicând-o în aer ca să ajungă la masă. Amren a întâmpinat-o apoi, dând din cap spre sora mea, colierul ei cu rubine strălucind în luminile spiriduşilor presărate printre ghirlandele de pe hol. După aceea a venit Mor, sărutând-o apăsat pe ambii obraji. Rhys a scuturat din cap spre Cassian, care a început să se servească de pe farfuriile aduse de Nuala şi Cerridwen. De vreme ce Elain locuia aici, partenerul meu doar i-a zâmbit înainte să ocupe locul din dreapta lui Cassian.

Azriel a ieşit din salon cu un pahar de vin în mână şi cu aripile strânse ca să-şi arate pantalonii şi jacheta lui elegantă, dar simplă.

Am simţit mai mult decât am văzut-o pe sora mea înţepenind şi înghiţind în sec atunci când el s-a apropiat.

— Ai de gând să ţii friptura aia de pui toată noaptea? m-a întrebat Cassian de la masă.

Încruntându-mă, m-am îndreptat spre el, lăsând farfuria pe suprafaţa din lemn.

— Am scuipat-o, i-am zis dulce.

— Aşa e şi mai delicioasă! mi-a răspuns Cassian zâmbind.

Rhys a chicotit, dând peste cap paharul cu vin.

Însă eu m-am dus la locul meu – dintre Amren şi Mor – la timp ca să o aud pe Elain salutându-l pe Azriel:

— Bună!

Az nu i-a răspuns, pur şi simplu apropiindu-se de ea.

Mor s-a încordat lângă mine.

Dar Azriel nu a făcut decât să ia farfuria grea cu cartofi din mâinile lui Elain, spunându-i cu o voce blândă:

— Ia loc. Mă ocup eu de asta.

Elain a rămas cu mâinile în aer, ca şi când ar fi ţinut o farfurie inexistentă. Clipind o dată, le-a coborât şi şi-a observat şorţul.

— Eu… revin imediat, a şoptit ea şi s-a grăbit pe hol înainte să îi pot explica faptul că nimănui nu îi păsa dacă apărea la cină plină de făină şi

că putea pur şi simplu să se aşeze.

Azriel a lăsat farfuria cu cartofi în mijlocul mesei, Cassian servindu-se imediat. Sau încercând să o facă.

Când a dat să apuce lingura pentru servit, degetele cu cicatrice ale lui Azriel l-au apucat de încheietura mâinii.

— Aşteaptă! a spus Azriel, porunca simţindu-se clar în tonul său.

Mor a rămas cu gura atât de căscată, încât eram sigură că fasolea verde pe jumătate mestecată avea să-i cadă în farfurie. Amren pur şi simplu a zâmbit superior peste marginea paharului cu vin.

Cassian s-a holbat la el.

— *Ce* să aştept? Sosul?

Azriel nu i-a eliberat încheietura.

— Aşteaptă ca toată lumea să ia loc la masă înainte să mănânci.

— Porcule! a adăugat Mor.

Cassian a aruncat o privire spre fasolea verde, puiul, pâinea şi şunca deja mâncate pe jumătate din farfuria lui Mor, dar şi-a relaxat mâna, rezemându-se de spătarul scaunului.

— Nu ştiam că ţii la maniere, Az.

Azriel i-a eliberat mâna lui Cassian şi s-a uitat la paharul său cu vin.

Elain a intrat, fără şorţ şi cu părul împletit din nou.

— Vă rog să nu aşteptaţi din cauza mea! a spus ea, aşezându-se în capul mesei.

Cassian s-a încruntat la Azriel, iar Az l-a ignorat intenţionat.

Dar Cassian a aşteptat până ce Elain şi-a umplut farfuria înainte să mai ia câte o lingură din toate. La fel au făcut şi ceilalţi.

I-am întâlnit privirea lui Rhys peste masă. „Ce a fost asta?”

Rhys a început să taie şunca glazurată cu mişcări line şi îndemânatice. „Nu are legătură cu Cassian.”

„Dar?”

Rhys a luat o înghiţitură, făcându-mi semn cu cuţitul să mănânc. „Să spunem doar că a fost puţin afectat.” Văzându-mă confuză, a adăugat: „Are nişte probleme când vine vorba de modul în care a fost tratată mama lui. Multe probleme”.

Mama lui, care fusese servitoare – aproape sclavă – când se născuse el. Şi după aceea. „Niciunul dintre noi nu s-a deranjat să aştepte să se aşeze toţi, cu atât mai puţin Cassian.”

„Poate să-l apuce în momente ciudate.”

M-am străduit să nu mă uit spre îmblânzitorul umbrelor. „Am înţeles.”

Întorcându-mă spre Amren, i-am studiat farfuria. Îşi luase câte o porţie mică din toate felurile de mâncare.

— Încă nu te-ai obişnuit cu mâncarea?

Amren a mormăit, ocolind morcovii prăjiţi, glazuraţi cu miere.

— Sângele are un gust mai bun.

Mor şi Cassian s-au înecat.

— Şi nu dura *atât de mult* să îl beau, a mormăit Amren, ducând cea mai mică bucată de pui prăjit spre buzele vopsite în roşu.

Amren mânca puţin şi încet. Prima masă normală după ce revenise – un bol de supă de linte – o făcuse să vomite o oră. Aşadar, adaptarea la noua situaţie fusese treptată. Tot nu putea mânca la fel ca noi. Nimeni nu ştia dacă era o chestiune care ţinea de fizicul ei sau era un fel de perioadă personală de acomodare.

— Pe de altă parte, mâncatul mai are şi alte urmări neplăcute, a continuat Amren, tăind morcovii în bucăţele.

Azriel şi Cassian s-au privit reciproc, după care amândoi au părut să îşi considere farfuriile *foarte* interesante, deşi se străduiau să nu zâmbească.

— Ce fel de urmări? a întrebat Elain.

— Nu răspunde la întrebarea asta, a zis uşor Rhys, arătând cu furculiţa spre Amren.

Amren a şuierat, părul negru legănându-i-se ca o perdea de întuneric fluid.

— Ştii ce deranjant este să fiu nevoită să caut un loc în care să îmi fac *nevoile oriunde m-*

aş duce?

Un fâsâit s-a auzit dinspre Cassian, dar eu mi-am muşcat buzele. Mor m-a apucat de genunchi pe sub masă, trupul tremurându-i din cauza efortului făcut ca să nu râdă.

— Să construim toalete publice prin Velaris pentru tine, Amren? a întrebat-o Rhys tărăgănat.

— Vorbesc serios, Rhysand! a izbucnit Amren.

Nu am îndrăznit să mă uit în ochii lui Mor. Sau în ai lui Cassian. O privire şi mi-aş fi pierdut controlul. Amren a fluturat o mână.

— Ar fi trebuit să aleg trupul unui mascul. Cel puţin *voi* puteţi s-o scoateţi ca să vă faceţi nevoile oriunde vreţi, fără să vă îngrijoraţi că vă stropiţi…

Cassian şi-a pierdut controlul. Apoi, Mor. Apoi, eu. Până şi Az a chicotit.

— Chiar nu ştii cum să faci pipi? a strigat Mor. După atâta vreme?

Amren fierbea de furie.

— Am văzut animalele…

— Spune-mi că ştii cum funcţionează o toaletă! a izbucnit Cassian, lovind cu o mână lată în masă. Spune-mi că ştii măcar atât!

Mi-am acoperit gura cu o mână, ca şi când gestul m-ar fi putut împiedica să râd. De cealaltă parte a mesei, ochii lui Rhys erau mai

strălucitori decât stelele, gura lui descriind o linie tremurândă când încerca şi nu reuşea să rămână serios.

— Ştiu cum să stau pe o toaletă, a mormăit Amren.

Mor a deschis gura, vădit amuzată, dar Elain a întrebat:

— Ai fi putut să o faci? Să alegi să fii mascul?

Întrebarea a spintecat râsetele, ca o săgeată trasă între noi.

Amren a studiat-o pe sora mea, Elain roşind din cauza discuţiei necenzurate de la masă.

— Da! a spus ea cu hotărâre. Înainte, în celălalt trup al meu, nu eram nici femelă, nici mascul. *Existam* pur şi simplu.

— Atunci, de ce ai ales corpul acesta? a întrebat Elain, luminile spiriduşilor din candelabru reflectându-se în şuviţele de un blond-închis din cosiţa ei.

— Corpul feminin m-a atras mai mult, a răspuns Amren simplu. Mi s-a părut mai simetric. Mi-a plăcut.

Mor şi-a coborât privirea încruntată la propria siluetă, uitându-se la formele ei generoase.

— Aşa este!

Cassian a chicotit.

— Şi după ce te-ai trezit aşa, nu ai putut să-ţi schimbi trupul? a întrebat Elain.

Amren a mijit un pic ochii, iar eu mi-am îndreptat spatele uitându-mă la ele. Era într-adevăr neobişnuit ca Elain să vorbească atât de mult, dar făcuse progrese. În majoritatea zilelor, era lucidă – probabil mai tăcută şi mai înclinată spre melancolie, dar conştientă.

Elain, spre surprinderea mea, s-a uitat fix în ochii lui Amren.

— Întrebi pentru că eşti curioasă în legătură cu trecutul meu sau pentru că te interesează propriul viitor? s-a auzit Amren după o clipă.

Întrebarea m-a uluit prea mult ca să o mustru măcar pe Amren. Şi ceilalţi erau la fel de uimiţi.

Elain s-a încruntat înainte să pot interveni.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai poţi redeveni om, fato, a zis Amren, probabil cu mai multă blândeţe.

— Amren! am avertizat-o eu.

Elain s-a îmbujorat şi mai mult, îndreptându-şi spatele, dar nu a fugit.

— Nu ştiu la ce te referi.

Niciodată nu o mai auzisem pe Elain vorbind atât de rece.

M-am uitat la ceilalţi. Rhys se încrunta, Cassian şi Mor se strâmbau, iar Azriel… Mila s-a citit pe chipul lui frumos. Milă şi tristeţe când a privit-o pe sora mea.

Elain nu menţionase faptul că fusese Creată

şi, în ultimele luni, nu zisese nimic nici despre Cazan sau despre Graysen. Presupusesem că se obişnuia cu faptul că era Mare Spiriduş, că poate începuse să nu se mai gândească la viaţa de muritoare.

— Amren, te pricepi de minune să distrugi discuţiile de la masă! a spus Rhys, rotindu-şi paharul cu vin. Mă întreb dacă ai putea să faci carieră din asta.

Aghiotanta lui s-a încruntat la el, dar Rhys s-a uitat în ochii ei, avertizând-o în tăcere.

„Mulţumesc!” am spus prin legătură şi o mângâiere caldă a venit drept răspuns.

— Ia-te de cineva pe măsura ta! i-a spus Cassian lui Amren, înfulecând din friptura de pui.

— Mi-ar părea rău de şoareci, a mormăit Azriel.

Mor şi Cassin au izbucnit în râs, făcându-l pe Azriel să roşească, iar pe Elain să zâmbească recunoscătoare… şi pe Amren să se încrunte.

Dar râsul acela şi lumina care revenise în ochii lui Elain m-au făcut să mă simt un pic mai uşurată.

Era o lumină pe care nu îmi doream să o văd micşorându-se mai mult.

„Trebuie să plec în oraş după cină”, i-am spus lui Rhys când am început din nou să mănânc. „Vrei să mi te alături într-un zbor

deasupra oraşului?”

*

Nesta nu a deschis uşa.

Am bătut probabil două minute bune, încruntându-mă la holul din lemn slab luminat al clădirii dărăpănate în care alesese să locuiască, şi apoi am trimis un fir de magie prin apartamentul de dincolo de acesta.

Rhys înălţase protecţii în jurul clădirii şi, cu magia noastră, cu legătura dintre sufletele noastre, firul de putere pe care l-am trimis în apartament, prin uşă, nu a întâmpinat nicio rezistenţă.

Nimic. Niciun semn de viaţă sau... sau ceva mai grav decât atât.

Nu era acasă.

Bănuiam unde era.

Teleportându-mă pe strada îngheţată, mi-am rotit braţele ca să-mi menţin echilibrul când cizmele mi-au alunecat pe gheaţa care acoperea pietrele.

Când m-am rezemat de stâlpul de iluminat, Rhys a chicotit, lumina spiriduşilor poleindu-i ghearele din vârful aripilor. Şi nu s-a mişcat un centimetru.

— Ticălosule! am mormăit eu. Majoritatea masculilor şi-ar *ajuta* partenera dacă ar fi cât pe

ce să îşi spargă capul pe gheaţă.

El s-a desprins de stâlpul de iluminat şi s-a îndreptat spre mine lent, fără să se grăbească. Chiar şi acum, mi-aş fi petrecut bucuroasă ore în şir doar privindu-l.

— Am sentimentul că dacă *aş fi intervenit,* m-ai fi mustrat pentru că sunt o cloşcă poruncitoare, aşa cum mi-ai spus.

Am mormăit un răspuns pe care el a ales să nu-l audă.

— Aşadar, nu e acasă?

Am mormăit din nou.

— Ei bine, mai rămân exact zece locuri în care ar putea fi.

M-am strâmbat.

— Vrei să o caut? m-a întrebat Rhys.

Nu fizic, ci folosindu-şi puterea ca să o găsească pe Nesta. Mai devreme, nu-mi dorisem să o facă întrucât mi se păruse că i-ar fi violat intimitatea, dar, având în vedere cât *de frig* era…

— Bine.

Rhys m-a cuprins cu braţele şi apoi cu aripile, învăluindu-mă în căldura lui când mi-a şoptit:

— Ţine-te bine!

Întunericul şi vântul s-au rostogolit în jurul nostru, iar eu mi-am adâncit faţa în pieptul lui, inspirându-i parfumul.

Apoi am auzit râsete zgomotoase, cântece şi muzică şi am simţit mirosul înţepător al berii răsuflate, frigul…

Am mormăit când am văzut unde ne teleportase, unde o simţise pe sora mea.

— Sunt crame în oraş, a spus Rhys, crispându-se. Sunt săli de concerte. Restaurante elegante. Cluburi de distracţie. Şi totuşi, sora ta…

Şi totuşi, sora mea reuşise să găsească taverna cea mai murdară din Velaris. Nu erau multe, dar ea le frecventa pe toate. Iar asta – Bârlogul Lupului – era de departe cea mai groaznică.

— Aşteaptă-mă aici! am spus eu, acoperind tobele care se auzeau din tavernă când m-am retras din îmbrăţişarea lui. Pe stradă, câţiva petrecăreţi beţi ne-au zărit şi au tăcut. Au simţit puterea lui Rhys, probabil şi pe a mea, şi au plecat o vreme în altă parte.

Nu mă îndoiam că la fel avea să se întâmple şi în tavernă şi nu mă îndoiam că Nesta ne-ar fi detestat pentru că îi stricam seara. Cel puţin eu mă puteam furişa neobservată înăuntru. Dacă am fi intrat amândoi, ştiam că sora mea ar fi considerat că o atacam.

Aşadar, urma să intru singură.

Rhys m-a sărutat pe frunte.

— Dacă îţi face cineva vreo propunere,

spune-i că suntem amândoi liberi peste o oră.

— Au!

I-am făcut semn să plece, domolindu-mi puterile aproape întru totul.

El mi-a trimis o bezea.

Am ignorat-o cu o fluturare a mâinii şi am intrat pe uşa tavernei.

Capitolul 13

Feyre

Sora mea nu avea tovarăşi de pahar. Din câte ştiam, ea mergea singură în oraş şi o făcea când se însera. Şi din când în când, unul dintre ei mergea cu ea acasă.

Nu întrebasem. Nu eram sigură când fusese prima dată.

Nici nu îndrăznisem să întreb dacă ştia Cassian. Ei abia dacă schimbaseră câteva cuvinte de la război.

Iar când am intrat în lumina şi în muzica Bârlogului Lupului şi am reperat-o imediat pe sora mea aşezată cu trei masculi la o masă rotundă din partea umbrită din spate, aproape am putut vedea fantoma acelei zile împotriva Hybernului ivindu-se în spatele ei.

Fiecare gram de greutate pe care îl pusese Elain părea că fusese pierdut de Nesta. Faţa ei

deja mândră şi ascuţită devenise şi mai slabă, pometii fiind destul de ascuţiţi încât să taie. Părul ei rămăsese ridicat în obişnuita coroană împletită, purta rochia preferată de culoare gri şi era, ca întotdeauna, curată, în ciuda colibei în care alesese să locuiască. În ciuda mirosului urât, a tavernei încălzite care avusese şi zile mai bune. Secole mai bune.

Oregină fără tron. Aşa numisem tabloul care îmi trecuse prin minte.

Ochii Nestei, la fel de gri-albaştri ca ai mei, s-au ridicat în clipa în care am închis uşa din lemn în urma mea. Observând licărul de pe chipul ei în afară de urma de dispreţ. Cei trei masculi Mari Spiriduşi de la masa ei erau cu toţii destul de bine îmbrăcaţi având în vedere locul în care erau.

Probabil tineri bogaţi ieşiţi seara în oraş.

Mi-am reprimat încruntarea când vocea lui Rhys mi-a umplut mintea.

„Vezi-ţi de treaba ta. Apropo, sora ta îi bate la cărţi.”

„Băgăciosule.”

„Îţi place.”

Mi-am lipit buzele, trimiţând un gest vulgar prin legătură când m-am apropiat de masa surorii mele. Râsul lui Rhys a vuit în scutul meu drept răspuns, ca un tunet presărat cu stele.

Nesta a revenit la cărţile din mâna ei,

postura ei părând plictisită. Dar însoţitorii ei şi-au ridicat privirea la mine când m-am oprit la marginea mesei lor pătate şi zgâriate. Pahare pe jumătate goale cu lichid arămiu aburite de umezeală, păstrate reci printr-o magie a tavernei.

Masculul din partea cealaltă a mesei – un Mare Spiriduş frumos cu aspect zvelt, cu păr ca aurul răsucit – s-a uitat în ochii mei.

El a pus cărţile pe masă când a făcut o plecăciune. Ceilalţi au făcut la fel.

Doar sora mea, care încă studia cărţile, a rămas neinteresată.

— Doamnă, a spus un mascul zvelt, cu păr negru, aruncând o privire circumspectă spre sora mea. Cu ce te putem ajuta?

Nesta nici măcar nu a ridicat privirea când şi-a aranjat una din cărţi.

Le-am zâmbit tovarăşilor ei.

— Îmi pare rău că vă întrerup seara, domnilor. Masculilor, am presupus eu. O rămăşiţă din viaţa mea umană – una pe care a observat-o al treilea mascul, ridicând puţin o sprânceană groasă. Dar aş vrea să discut cu sora mea.

Respingerea era destul de clară.

La unison, ei s-au ridicat în picioare, abandonând cărţile şi şi-au luat băuturile.

— Să mai luăm o băutură, a spus cel cu

părul blond.

Am aşteptat până ce ei au ajuns la bar, fără să se uite peste umăr, înainte să mă aşez pe scaunul şubred pe care îl eliberase cel brunet. Lent, Nesta şi-a ridicat privirea la mine.

M-am rezemat pe scaun, lemnul scârţâind.

— Aşadar, care mergea acasă cu tine în seara asta?

Nesta şi-a strâns cărţile, punând pachetul cu faţa în jos pe masă.

— Nu m-am hotărât.

Cuvinte reci, directe. La fel ca expresia de pe chipul ei.

Eu doar am aşteptat.

Şi Nesta a aşteptat.

Nemişcată ca un animal. Nemişcată ca moartea.

Cândva m-am întrebat dacă asta era puterea ei. Blestemul ei, dat de Cazan.

Nimic din ce văzusem sau zărisem în clipele împotriva Hybernului nu semănase cu moartea. Doar forţă brută. Dar Cioplitorul de Oase îmi şoptise despre asta. Şi îl văzusem, strălucind rece şi puternic în ochii ei.

Dar nu în ultimele luni.

Nu că o văzusem des.

A trecut un minut. Apoi două.

Doar tăcere, în afară de muzica veselă a trupei cu patru cântăreţi din partea cealaltă a

camerei.

Puteam aştepta. Puteam să aştept acolo toată noaptea.

Nesta s-a rezemat pe scaun. Îmi venea să fac la fel.

„Pariez pe sora ta.”

Linişte.

„Mi-e frig afară.”

„Bebeluş Illyrian.”

Un chicot întunecat, apoi legătura a tăcut din nou.

— Partenerul ăla al tău va sta în frig toată noaptea?

Am clipit, întrebându-mă dacă simţise cumva gândurile dintre noi.

— Cine spune că este aici?

Nesta a pufnit.

— Unde merge unul vine şi celălalt.

M-am abţinut să spun toate replicile posibile care îmi stăteau pe limbă.

În schimb, am întrebat:

— Elain te-a invitat la cină în seara asta. De ce nu ai venit?

Zâmbetul Nestei era lent şi tăios ca o lamă.

— Am vrut să ascult muzicienii cântând.

Am aruncat o privire spre trupă. Mai pricepuţi decât o trupă obişnuită de tavernă, dar nu era o scuză bună.

— Ea a vrut să vii. *Eu am vrut să vii.*

Nesta a ridicat din umeri.

— Ar fi putut mânca aici cu mine.

— Ştii că Elain nu s-ar simţi bine într-un asemenea loc.

Ea a ridicat o sprânceană îngrijită.

— Un asemenea loc? Ce fel de loc e ăsta?

Într-adevăr, unii dintre cei de acolo se întorceau spre noi. Mare Lady – eram o Mare Lady. Să insult locul acela nu mi-ar fi câştigat vreun susţinător.

— Elain este copleşită de mulţime.

— Nu era aşa. Nesta a rotit paharul cu lichid arămiu. Îi plăceau balurile şi petrecerile.

Cuvintele au rămas nerostite. „Dar tu şi regatul tău ne-aţi târât în lumea asta. I-a luat bucuria aia.”

— Dacă te-ai fi deranjat să vii acasă, ai fi văzut că se adaptează. Dar balurile şi petrecerile sunt altceva. Elain nu a fost în taverne înainte.

Nesta a deschis gura, fără îndoială ca să mă conducă pe o cale departe de motivul pentru care venisem aici. Aşadar, am intervenit înaintea ei.

— Nu asta contează.

Ochi reci ca oţelul se uitau în ai mei.

— Atunci, poţi să treci la subiect? Aş vrea să revin la jocul meu.

M-am gândit să împrăştii cărţile pe podeaua

udă de bere.

— Solstiţiul este poimâine.

Nimic. Nici măcar un clipit.

Mi-am împletit degetele şi le-am pus pe masa dintre noi.

— Ce ar fi nevoie ca să te fac să vii?

— De dragul lui Elain sau al tău?

— De dragul amândurora.

Nesta a studiat camera, toată lumea fiind atentă să nu ne privească acum. Ştiam fără să întreb că Rhys pusese o barieră de sunet între noi.

În cele din urmă, sora mea s-a uitat din nou la mine.

— Aşadar, mă mituieşti?

Nu am tresărit.

— Vreau să văd dacă eşti dispusă să fii rezonabilă. Dacă există o cale să te fac să vrei.

Nesta a pus vârful degetului arătător pe pachetul de cărţi şi le-a întins pe masă.

— Nici măcar nu este sărbătoarea noastră. Noi nu avem sărbători.

— Poate că ar trebui să încerci. Probabil te-ai distra.

— Aşa cum i-am spus lui Elain: voi aveţi vieţile voastre, eu o am pe a mea.

Din nou, am aruncat o privire prin tavernă.

— De ce? De ce insişti să te îndepărtezi?

Ea s-a rezemat pe scaun, încrucişând

braţele.

— De ce ar trebui să fac parte din ţinutul tău vesel?

— Eşti sora mea.

Din nou, acea privire goală şi rece.

Am aşteptat.

— Nu vin la petrecerea ta, a spus ea.

Dacă Elain nu reuşise să o convingă, eu cu siguranţă nu puteam. Nu ştiam de ce nu îmi dădusem seama de asta înainte. Înainte să îmi pierd timpul. Dar am încercat – o ultimă dată. De dragul lui Elain.

— Tata ar vrea să…

— Nu termina propoziţia aia.

În ciuda scutului sonor din jurul nostru, nu era ceva care să blocheze faptul că sora mea îşi arăta dinţii. Vederea degetelor ei care se îndoiau în gheare invizibile.

Nasul Nestei s-a încreţit de furie când a spus:

— Pleacă.

O scenă. Asta era pe cale să devină o scenă în cel mai rău mod.

Aşadar m-am ridicat, ascunzând mâinile tremurânde şi strângându-le în pumni pe lângă corp.

— Vino, te rog, a fost tot ce am spus înainte să mă întorc spre uşă, drumul dintre masa ei şi ieşire părând mult mai lung. Toate chipurile

holbate pe lângă care trebuia să trec.

— Chiria mea, a spus Nesta când am făcut doi paşi.

M-am oprit.

— Ce e cu chiria ta?

Ea a băut din pahar.

— Trebuie plătită săptămâna viitoare. În caz că ai uitat.

Ea era foarte serioasă.

Am spus cu hotărâre:

— Vino la Solstiţiu şi mă voi asigura că va fi plătită.

Nesta a deschis gura, dar m-am întors din nou, uitându-mă la toate chipurile holbate care se uitau la mine când treceam.

Am simţit privirea surorii mele străpungând spaţiul dintre omoplaţii mei tot drumul spre uşa de la intrare. Şi tot zborul spre casă.

Capitolul 14

Rhysand

Chiar dacă muncitorii se opreau rar din reparaţii, reconstrucţia era încă la ani distanţă de a fi terminată. În special de-a lungul Sidrei, unde Hybernul lovise cel mai dur.

Rămăsese doar moloz din casele de pe cotul sud-estic al râului care erau cândva mari,

grădinile lor fiind acum pline de buruieni şi casele plutitoare erau pe jumătate scufundate în cursul blând al apei de culoarea turcoazului.

Am crescut în casele astea, mergând la petreceri şi sărbători care durau până târziu în noapte, petrecând zilele de vară lenevind pe peluzele în pantă, aplaudând cursele de bărci de pe Sidra. Faţadele lor fuseseră la fel de familiare precum chipul oricărui prieten. Ele fuseseră construite cu mult timp înainte de a mă naşte. Mă aşteptasem să reziste mult timp după ce muream.

— Nu ştii când se vor întoarce familiile, nu?

Întrebarea lui Mor a plutit spre mine acoperind scârţâitul pietrelor albe de sub picioarele noastre când am mers pe pământul presărat cu zăpadă al unei asemenea case.

Ea mă găsise după prânz – o masă de unul singur rară în zilele astea. Cu Feyre şi Elain plecate la cumpărături în oraş, când verişoara mea apăruse în holul casei de la oraş, nu ezitasem să o invit la o plimbare.

Trecuse mult timp de când eu şi Mor făcuserăm o plimbare împreună.

Nu eram destul de prost să cred că deşi războiul se terminase, toate rănile se vindecaseră. În special între mine şi Mor.

Şi nu eram destul de prost să mă amăgesc crezând că nu amânasem deja cam mult

plimbarea asta – la fel ca ea.

I-am văzut ochii privind în gol alaltăseară în Oraşul Cioplit. Tăcerea ei după avertismentul iniţial făcut tatălui ei îmi spusese destule despre lucrurile la care se gândise.

Încă o victimă a acestui război: să lucreze cu Keir şi Eris slăbise ceva în verişoara mea.

O, ea ascundea bine asta. În afară de momentele când era faţă în faţă cu cei doi masculi care...

Nu mi-am permis să termin ideea, să invoc amintirea. Chiar şi cinci secole mai târziu, furia ameninţa să mă învăluie până ce lăsam Oraşul Cioplit şi Regatul Toamnei în ruine.

Dar ea trebuia să îi ucidă. Întotdeauna fusese aşa. Nu întrebasem de ce aşteptase atât de mult timp.

Ne plimbam în tăcere prin oraş deja de jumătate de oră, trecând aproape neobservaţi. O mică binecuvântare a Solstiţiului: toată lumea era prea ocupată cu pregătirile ca să observe cine se plimba pe străzile aglomerate.

Cum ajunsesem aici, nu ştiam. Dar iată-ne, însoţiţi doar de blocuri de piatră dărâmate şi crăpate, buruieni uscate iarna şi cer gri.

— Familiile, am spus eu în cele din urmă, sunt în alte case. Le cunoşteam pe toate, negustori bogaţi şi nobili care fugiseră din Oraşul Cioplit cu mult înainte ca cele două

jumătăţi ale ţinutului meu să fie despărţite în mod oficial. Fără niciun plan să revină prea curând. Probabil nu aveau să se întoarcă niciodată. Am auzit de la una dintre ele, o întemeietoare a unui imperiu comercial, că mai degrabă vor vinde decât să înfrunte chinul de a construi din nou.

Mor a dat absentă din cap, vântul rece suflând şuviţe din păr peste faţă când s-a oprit în mijlocul a ce fusese cândva o grădină care cobora dinspre casă, spre râul îngheţat.

— Keir vine curând aici, nu-i aşa?

Atât de rar se referea la el ca la tatăl ei! Nu o condamnam. Acel mascul nu fusese de secole tatăl ei. Cu mult înainte de acea zi de neiertat.

— Da.

Reuşisem să îl ţin la distanţă pe Keir de când se terminase războiul – mă pregătisem să accept că indiferent cât de multe îi dădeam de făcut, indiferent cum i-aş fi putut întrerupe vizitele la Eris, el urma să vină în oraşul ăsta.

Poate că fusese din vina mea, păstrând atât de mult graniţele Oraşului Cioplit. Poate tradiţiile lor oribile şi minţile înguste doar înrăutăţiseră lucrurile cât timp fuseseră izolaţi. Da, era teritoriul lor, dar nu le mai dădusem nimic altceva. Nu era de mirare că erau curioşi în legătură cu Velaris. Deşi dorinţa lui Keir de a vizita pornise doar dintr-o singură nevoie: cea

de a o chinui pe fiica lui.

— Când?

— Probabil la primăvară, dacă presupun corect.

Gâtul lui Mor s-a înălţat, chipul ei devenind rece într-un fel în care arareori îl văzusem. Într-un fel uram asta, măcar pentru faptul că eu eram vinovat.

Îmi spusesem că meritase asta. Aducătorii întunericului ai lui Keir fuseseră importanţi în victoria noastră. Iar el suferise pierderi din cauza asta. Masculul era un ticălos în toate sensurile cuvântului, dar îşi respectase promisiunea.

Nu prea aveam de ales decât să o respect pe a mea.

Mor m-a studiat din cap până în picioare. Alesesem o jachetă neagră făcută din lână mai groasă şi renunţasem complet la aripi. Doar pentru că Azriel şi Cassian fuseseră nevoiţi să sufere pentru că le îngheţau tot timpul nu însemna că trebuia să o fac şi eu. Am rămas nemişcat. Mor trăsese propriile concluzii.

— Am încredere în tine, a spus ea în sfârşit.

Am plecat capul.

— Mulţumesc.

A fluturat o mână, începând din nou să meargă pe aleile albe din pietriş ale grădinii.

— Dar tot îmi doresc să fi fost o altă cale.

— Şi eu.

Ea a răsucit capetele eşarfei groase de culoare roşie înainte să le bage în haina maro.

— Dacă tatăl tău vine aici, am propus eu, mă pot asigura că eşti plecată.

Nu conta că ea fusese cea care insistase pentru o confruntare neînsemnată cu Administratorul şi Eris alaltăieri.

S-a încruntat.

— Îşi va da seama că mă ascund. Nu îi voi da satisfacţia asta.

Ştiam că nu trebuia să întreb dacă ea credea că va veni şi mama ei. Nu discutam despre mama lui Mor. Niciodată.

— Orice hotărăşti, te voi susţine.

— Ştiu asta.

S-a oprit între două lăzi joase din lemn şi a privit râul îngheţat de dincolo de ele.

— Şi ştii că Az şi Cassian îi vor monitoriza precum şoimii tot timpul vizitei. Plănuiesc deja de câteva luni protocoalele de securitate.

— Da?

Am dat serios din cap.

Mor a expirat.

— Aş vrea să putem încă să îi ameninţăm că o dezlănţuim pe Amren în tot Oraşul Cioplit.

Am pufnit, privind peste râu spre cartierul oraşului abia vizibil deasupra unui deal.

— Mă întreb dacă Amren vrea acelaşi lucru.

— Presupun că îi iei un cadou foarte bun.

— Neve ţopăia de fericire când am părăsit magazinul.

Ea a râs încet.

— Ce i-ai luat lui Feyre?

Mi-am băgat mâinile în buzunare.

— Una, alta.

— Aşadar, nimic.

Mi-am trecut o mână prin păr.

— Nimic. Ai vreo idee?

— Ea este partenera ta. Asta nu ar trebui să fie cumva instinctiv?

— Este imposibil să cumpăr ceva pentru ea.

Mor mi-a aruncat o privire piezişă.

— Jalnic.

Am înghiontit-o cu cotul.

— Tu ce i-ai cumpărat?

— Va trebui să aştepţi până în seara Solstiţiului ca să vezi.

Am dat ochii peste cap. În secolele de când o cunoşteam, abilităţile lui Mor de a cumpăra cadouri nu se îmbunătăţiseră deloc. Aveam un sertar plin de butoni hidoşi pe care nu i-aş fi purtat niciodată, unul mai urât ca altul. Totuşi, eram norocos: Cassian avea un cufăr plin de cămăşi din mătase în diverse culori ale curcubeului. Unele aveau chiar şi jabouri.

Doar îmi puteam imagina ororile pregătite pentru partenera mea.

Straturi subţiri de gheaţă pluteau lent pe Sidra. Nu îndrăzneam să o întreb pe Mor despre Azriel – ce îi luase, ce plănuise să facă împreună cu el. Nu voiam să fiu aruncat în râul îngheţat.

— Voi avea nevoie de tine, Mor, am spus eu încet.

Amuzamentul din ochii lui Mor s-a transformat în vigilenţă. Era ca un prădător. Exista un motiv pentru care se descurca singură în luptă şi putea face faţă oricărui illyrian. Eu şi fraţii mei supravegheaserăm mare parte din instrucţie, dar ea petrecuse câţiva ani călătorind spre alte ţinuturi şi teritorii, ca să înveţe ce ştia.

Ea a încrucişat braţele, aşteptând.

— Az se poate infiltra în majoritatea ţinuturilor. Dar aş putea avea nevoie de tine să câştigi de partea noastră ţinuturile astea.

Pentru că piesele care erau acum împrăştiate pe masă... Negocierile tratatului tărăgănează de prea mult timp.

— Nu se întâmplă deloc.

Adevărat. Cu reconstrucţia, prea mulţi aliaţi de probă susţinuseră că erau prea ocupaţi şi se vor reîntâlni la primăvară ca să discute noi termeni.

— Nu va trebui să fii plecată câteva luni. Doar să vizitezi pe alocuri. Cu nonşalanţă.

— Cu nonşalanţă, dar să fac regatele şi teritoriile să îşi dea seama că dacă insistă prea

mult sau dacă intră în teritoriul oamenilor, îi vom distruge?

Am râs.

— Ceva de genul ăsta. Az are lista regatelor care ar încălca mai probabil limita.

— Dacă merg pe continent, cine se va ocupa de Regatul Coşmarurilor?

— Eu.

Ea s-a încruntat.

— Nu faci asta pentru că nu crezi că mă pot ocupa de Keir, nu-i aşa?

Un teritoriu delicat.

— Nu, am spus eu şi nu minţeam. Cred că poţi să o faci. Ştiu că poţi. Dar talentele tale sunt folosite mai bine în altă parte momentan. Keir vrea să facă legături cu Regatul Toamnei – să o facă. Orice complotează el şi Eris, vor şti că îi supraveghem, iar acum ar fi prostesc ca vreunul din ei să insiste. O vorbă de la Beron şi capul lui Eris se va rostogoli.

Tentant. Atât de tentant era să îi spun Marelui Lord al Toamnei că fiul lui cel mai mare îi râvnea tronul – şi era dispus să îl ia cu forţa. Dar făcusem şi cu Eris o înţelegere. Probabil una păguboasă, dar doar timpul putea dovedi asta.

Mor se juca atingând eşarfa.

— Nu mă tem de ei.

— Ştiu că nu.

— Eu doar – fiind în preajma lor, împreună…

Ea îşi băgă mâinile în buzunare. Este probabil aşa cum e pentru tine să fii în preajma lui Tamlin.

— Dacă te consolează, verişoară, m-am comportat cam urât alaltăieri.

— Este mort?

— Nu.

— Atunci aş spune că te-ai controlat admirabil.

Am râs.

— Ce sângeroasă eşti, Mor!

Ea a ridicat din umeri, privind din nou râul.

— El merită asta.

Într-adevăr merita.

Ea mi-a aruncat o privire piezişă.

— Când trebuie să plec?

— Nu în următoarele săptămâni.

Ea a dat din cap şi a tăcut. M-am gândit să o întreb dacă voia să ştie unde credeam eu şi Azriel că trebuia să meargă prima dată, dar tăcerea ei a spus destul. Ar fi mers oriunde.

Prea mult timp. Fusese închisă prea mult timp în graniţele acestui regat. Războiul abia conta. Şi nu urma să se întâmple într-o lună, sau poate nici în câţiva ani, dar îmi dădeam seama de asta: laţul invizibil se strângea în jurul gâtului ei cu fiecare zi pe care o petrecea aici.

— Gândeşte-te câteva zile la asta, am propus eu.

Ea a întors capul spre mine, părul auriu reflectând lumina.

— Ai spus că ai nevoie de mine. Nu prea pare că am de ales.

— Întotdeauna ai de ales. Dacă nu vrei să pleci, atunci este în regulă.

— Şi pe cine ai trimite în locul meu? Pe Amren?

Ea s-a uitat cu subînţeles.

Am râs din nou.

— Cu siguranţă nu pe Amren dacă vrem pace. Am adăugat: Doar fă-mi o favoare şi gândeşte-te la asta înainte să accepţi. Consideră asta ca pe o ofertă, nu ca pe un ordin.

Ea a tăcut din nou. Împreună, am privit sloiurile de gheaţă plutind pe Sidra, spre marea îndepărtată şi agitată.

— El câştigă dacă plec?

— Trebuie să decizi singură asta.

Mor s-a întors spre casa distrusă şi spre terenul dintre noi. Fără să se uite la ele, mi-am dat eu seama, ci spre est.

Spre continentul şi tărâmurile de acolo. Ca şi când se întreba cum ar fi putut fi acolo.

Capitolul 15

Feyre

Încă trebuia să aflu ce să-i dăruiesc lui Rhysand de Solstiţiu sau chiar să aştept să-mi vină o idee vagă.

Din fericire, Elain s-a apropiat tăcută de mine la micul dejun, Cassian fiind tot pe canapea în salonul din partea cealaltă a holului, iar Azriel nu se zărea unde adormise pe canapeaua din faţa lui, ambii fiind prea leneşi – şi poate un pic prea beţi, după tot vinul pe care-l băuserăm cu o seară în urmă – ca să ajungă spre micul dormitor pe care urmau să-l împartă în timpul Solstiţiului. Mor ocupase fostul meu dormitor, deloc deranjată de dezordinea pe care o făcusem, iar Amren se întorsese la apartamentul ei unde adormise, în sfârşit, la primele ore ale dimineţii. Mor şi partenerul meu încă dormeau, iar eu mă mulţumisem să nu îi trezesc. Meritau să se odihnească. Cu toţii meritam.

Dar Elain era la fel de trează ca mine, mai ales după discuţia mea aprinsă cu Nesta – pe care nici măcar vinul băut acasă nu reuşise să o domolească – şi voia să vadă dacă aveam chef de o plimbare prin oraş, oferindu-mi scuza perfectă de a mai ieşi la cumpărături.

Decadent – mi se părea decadent şi egoist să merg la cumpărături, chiar dacă o făceam pentru oamenii pe care îi iubeam. În oraşul

acesta şi dincolo de el erau atât de mulţi care nu aveau mai nimic şi fiecare clipă inutilă pe care mi-o petreceam uitându-mă în vitrine şi trecându-mi degetele peste diversele mărfuri mă enerva.

— Ştiu că nu îţi este uşor, a observat Elain când am trecut prin taverna unei ţesătoare, admirând tapiseriile, covoarele şi păturile fine care redau diverse scene din Regatul Nopţii: Velarisul sub strălucirea Căderii Stelelor; ţărmurile stâncoase şi sălbatice ale insulelor nordice; coloanele templelor din Cesere; blazonul acestui regat, cele trei stele care încoronau un vârf de munte.

M-am întors de la tapiseria care înfăţişa chiar acea imagine.

— Ce nu-mi este uşor?

Mai mult din respect pentru ceilalţi clienţi care admirau mărfurile în spaţiul liniştit şi călduros, am vorbit în şoaptă.

Elain şi-a îndreptat privirea spre blazonul Regatului Nopţii.

— Să cumperi lucruri fără să fii obligată să o faci.

În spatele prăvăliei lambrisate şi boltite, un război de ţesut zdrăngănea şi ţăcănea cât artista brunetă care ţesea totul continua să lucreze, oprindu-se doar ca să răspundă la întrebările clienţilor.

Atât de diferit! Locul acesta era atât de diferit de casa ororilor care-i aparţinuse Ţesătoarei din pădure… Stryga.

— Avem tot ce ne trebuie, i-am recunoscut lui Elain. Mi se pare excesiv să cumpăr cadouri.

— Totuşi, este tradiţia lor, mi-a răspuns Elain, încă îmbujorată de frig. Pentru care au luptat şi au murit în război ca să o protejeze. Poate că este mai bine să gândesc aşa decât să mă simt vinovată. Să îmi aduc aminte că ziua asta reprezintă ceva pentru ei. Pentru toţi, indiferent cine are mai mult sau mai puţin şi că sărbătorirea tradiţiilor, chiar şi oferind cadouri, îi onorează pe cei care au luptat pentru existenţa lor, pentru pacea pe care o are acum oraşul acesta.

Preţ de o clipă, n-am făcut decât să mă uit fix la sora mea, uimită de cuvintele înţelepte pe care le rostise, fără să-şi fi folosit puterile profetice. Privirea îi era limpede, iar expresia sinceră.

— Ai dreptate, am spus eu, studiind blazonul care se ridica în faţa mea.

Tapiseria fusese lucrată dintr-o ţesătură atât de neagră încât părea să devoreze lumina, atât de neagră că aproape îţi obosea ochii. Totuşi, blazonul era ţesut cu fir argintiu – nu, nu argintiu. Era un soi de fir irizat care îşi schimba culoarea. Ca lumina ţesută a unei stele.

— Te gândeşti să o cumperi? m-a întrebat Elain.

Ea nu cumpărase nimic în ora de când eram plecate în oraş, dar se oprise destul de des ca să se gândească. Voia să cumpere ceva pentru Nesta. Căuta un dar pentru sora noastră, indiferent dacă Nesta ar fi catadicsit să ni se alăture sau nu a doua zi.

Însă Elain păruse mai mult decât mulţumită doar să privească oraşul agitat, să studieze şiragurile scânteietoare de lumini ale spiriduşilor atârnate între clădiri şi deasupra pieţelor, să guste orice bucăţică de mâncare îi era oferită de un negustor nerăbdător şi să asculte menestrelii cântând lângă fântânile acum tăcute.

Ca şi când şi sora mea ar fi căutat doar o scuză să iasă din casă.

— Nu ştiu *pentru cine* l-aş cumpăra, am recunoscut eu, întinzând degetele spre tapiseria neagră.

În clipa în care am atins cu unghia suprafaţa delicată de catifea, aceasta a părut să dispară, ca şi când materialul chiar ar fi înghiţit toate culorile şi lumina. Dar... M-am uitat spre ţesătoarea din celălalt capăt al camerei care, la războiul ei, ţesuse deja pe jumătate o altă bucată. Fără să-mi termin gândul, m-am îndreptat spre ea.

Ţesătoarea era Mare Spiriduş, robustă şi cu

tenul alb. Părul brunet fusese împletit la spate, cosiţa căzându-i peste umărul puloverului gros de culoare roşie. Pantalonii comozi maro şi o pereche de cizme căptuşite cu blană de oaie îi completau ţinuta. Erau haine simple şi comode, pe care aş fi putut să le port când pictam sau făceam orice altceva.

Ca să fiu sinceră, erau chiar hainele de pe sub mantaua mea albastră şi grea.

Ţesătoarea s-a oprit din lucru, degetele-i abile încremenind când şi-a ridicat privirea.

— Cu ce pot să te ajut?

În ciuda zâmbetului frumos, ochii ei gri erau… liniştiţi. Nu aveam cum să-mi explic. Liniştiţi şi cam distanţi. Zâmbetul încerca să compenseze, dar nu reuşea să ascundă tristeţea care-i zăbovea în privire.

— Voiam să aflu mai multe despre tapiseria cu blazonul, am spus eu. Materialul negru – ce este?

— Asta-i o întrebare pe care o aud cel puţin o dată pe oră, a zis ţesătoarea, continuând să zâmbească, fără ca vreun licăr de amuzament să-i lumineze privirea.

M-am crispat puţin.

— Îmi cer scuze că întreb şi eu!

Elain a venit lângă mine cu o pătură pufoasă roz într-o mână şi cu una purpurie în cealaltă.

Auzindu-mi scuzele, ţesătoarea a fluturat din

mână.

— Este un material neobişnuit. Mă aştept să aud întrebări, a zis ea şi şi-a trecut o mână peste rama din lemn a războiului de ţesut. Eu îi spun Vid. Absoarbe lumina. Creează o lipsă totală de culoare.

— Tu l-ai făcut? a întrebat Elain, uitându-se acum peste umăr spre tapiserie.

Ea a dat din cap solemn.

— Este un experiment de-al meu mai nou, ca să văd cum s-ar putea face sau ţese întunericul. Să văd dacă aş putea merge mai departe decât orice altă ţesătoare.

Întrucât şi eu fusesem într-un vid, vedeam că materialul pe care îl ţesuse era descurajant de asemănător.

— De ce?

Ochii ei gri s-au întors din nou spre mine.

— Soţul meu nu s-a întors de la război.

Cuvintele sincere au răsunat în mine şi mi-a fost greu să mă uit în ochii ei când a continuat:

— Am început să creez Vidul la o zi după ce am aflat că a murit.

Totuşi, Rhys nu ceruse nimănui din oraş să se alăture armatei lui. Intenţionat hotărâse asta. Văzând confuzia întipărită pe chipul meu, ţesătoarea a adăugat cu blândeţe:

— I s-a părut corect să dea o mână de ajutor celor care luptau. A plecat cu alţi câţiva care

credeau la fel şi s-a înrolat într-o legiune a Regatului Verii pe care au găsit-o în drum spre sud. A murit în lupta pentru Adriata.

— Îmi pare rău, am spus încet, iar Elain a repetat aceleaşi cuvinte, cu blândeţe.

Ţesătoarea nu a făcut decât să se uite fix la tapiserie.

— Credeam că vom fi împreună încă o mie de ani, a zis şi a pus din nou în mişcare războiul de ţesut. În cei trei sute de ani de căsnicie, nu am avut şansa să zămislim copii. În ciuda cuvintelor, îşi mişca degetele frumos şi sigur. Aşa, nu am nici măcar o parte din el. A murit, iar eu nu. Din sentimentul acesta s-a născut Vidul.

Gândindu-mă la cuvintele ei, nu am ştiut ce să spun, mai ales când şi-a continuat lucrul.

Aş fi putut fi eu.

Ar fi putut fi Rhys.

În materialul extraordinar, creat şi ţesut din suferinţa pe care o trăisem scurt timp şi pe care nu-mi doream să o mai simt vreodată, îşi găsise locul o pierdere peste care nu îmi imaginam cum ar fi putut cineva să treacă.

— De fiecare dată când îi răspund cuiva care mă întreabă despre Vid, tot sper că-mi va fi mai uşor, a spus ţesătoarea.

Dacă oamenii îi adresau întrebări pe cât de des pretindea ea… eu nu aş fi suportat.

— De ce nu o dai jos? a întrebat Elain, plină

de compasiune.

— Pentru că nu vreau să o păstrez.

Suveica se mişca peste războiul de ţesut, parcă de la sine.

În ciuda calmului ei, aproape îi simţeam agonia răspândindu-se prin încăpere. Cu doar câteva atingeri ale darurilor mele daemati aş fi putut să-i alin suferinţa, să domolesc durerea. Nu mai făcusem asta pentru nimeni, dar...

Însă nu puteam şi nu intenţionam să fac asta. I-aş fi violat intimitatea, în ciuda bunelor mele intenţii.

Şi, din pierderea ei, din tristeţea nesfârşită... ea crease ceva extraordinar. Nu puteam să îi răpesc creaţia. Chiar dacă mi-ar fi cerut să o fac.

— Firul argintiu, a întrebat Elain. Cum se numeşte?

Ţesătoarea a oprit din nou războiul de ţesut, firele colorate vibrând, şi s-a uitat în ochii surorii mele. De data asta nu a încercat să zâmbească.

— Eu îi spun Speranţă.

Gâtul mi s-a strâns insuportabil de mult, ochii usturându-mă suficient încât să fiu nevoită să mă întorc şi să mă îndrept din nou spre tapiseria extraordinară.

— L-am creat după ce am învăţat să stăpânesc Vidul, i-a explicat ţesătoarea surorii mele.

M-am uitat şi m-am tot uitat la materialul negru, de parcă m-aş fi holbat într-un puţ al iadului, şi apoi la firul irizat argintiu care îl străbătea, strălucitor în ciuda întunericului care devora lumina şi toate celelalte culori.

Rhys şi cu mine am fi putut fi în locul ei şi al soţului mort. Abia scăpaserăm cu viaţă.

Totuşi, el supravieţuise, dar nu şi soţul ţesătoarei. *Noi* supravieţuiserăm, iar povestea lor se încheiase. Nu-i mai rămăsese nimic de pe urma lui, cel puţin nu ce şi-ar fi dorit.

Eram norocoasă – mult prea *norocoasă* ca să mă mai plâng că trebuia să-i cumpăr un cadou partenerului meu. Clipa morţii lui fusese cea mai rea din viaţa mea, şi era foarte probabil să rămână aşa, dar supravieţuisem. În ultimele luni, mă bântuiseră multe *întrebări ipotetice,* toate *întâmplările* din care abia scăpasem cu viaţă.

Iar sărbătoarea de a doua zi, şansa de a sărbători că eram împreună, că trăiam…

Profunzimea imposibilă a întunericului din faţa mea, sfidarea improbabilă a Speranţei care strălucea prin acesta, a şoptit adevărul înainte să îmi dau seama. Înainte să îmi dau seama ce voiam să îi dăruiesc lui Rhys.

Soţul ţesătoarei nu venise acasă, dar al meu venise.

— Feyre?

Elain era din nou lângă mine. Nu îi auzisem paşii. Nu auzisem niciun sunet câteva clipe.

Mi-am dat seama că galeria se golise. Dar nu mi-a păsat când m-am apropiat iarăşi de ţesătoare care, auzindu-mi numele, se oprise încă o dată şi a făcut ochii cam mari când şi-a înclinat capul.

— Doamna mea.

I-am ignorat cuvintele.

— Cum? Am gesticulat spre războiul de ţesut şi piesa pe jumătate terminată care prindea formă pe rama acestuia, către operele de artă de pe pereţi. Cum de mai creezi, în ciuda pierderii suferite?

Ea nu a lăsat să se înţeleagă dacă îmi sesizase sau nu vocea schimbată, privirea ei tristă întâlnind-o pe a mea când mi-a răspuns:

— Sunt obligată.

Cuvintele simple m-au lovit ca un pumn.

— *Trebuie* să creez; altfel, totul a fost în zadar, a continuat ţesătoarea. *Trebuie* să creez sau mă voi prăbuşi de disperare şi nu mă voi mai ridica niciodată din pat. *Trebuie* să creez pentru că nu am cum altfel să dau glas sentimentelor mele, a zis şi şi-a oprit mâna în dreptul inimii, iar pe mine m-au usturat ochii. Îmi este greu, a spus fără să îşi mute privirea de la mine, şi mă doare, dar dacă m-aş opri, dacă aş opri războiul de ţesut sau suveica… în cele

din urmă, şi-a mutat privirea ca să se uite la tapiserie. Atunci nu ar mai fi nicio Speranţă care să strălucească în Vid.

Gura mi-a tremurat, iar ţesătoarea s-a întins ca să îmi strângă mâna, şi eu i-am simţit degetele bătătorite şi calde.

Nu aveam ce să îi spun, nu ştiam cum să-i transmit ce simţeam în piept.

— Aş vrea să cumpăr tapiseria, au fost singurele mele cuvinte.

*

Tapiseria era un cadou doar pentru mine şi urma să fie livrat la casa din oraş mai târziu în acea după-amiază.

Elain şi cu mine ne-am mai uitat o oră prin diverse magazine înainte să o las pe sora mea să cumpere singură la Palatul Aţei şi al Bijuteriilor.

M-am teleportat direct în atelierul abandonat din cartierul Curcubeului.

Trebuia să pictez. Trebuia să scap de ce văzusem şi simţisem în galeria ţesătoarei.

Am ajuns să stau acolo trei ore.

Pe unele tablouri le-am pictat rapid. Pe altele am început să le schiţez cu creionul pe hârtie, gândindu-mă la pânzele necesare şi vopselele pe care mi-ar fi plăcut să le folosesc.

Am pictat afectată de povestea ţesătoarei, am pictat *pentru* pierderea ei. Am pictat tot ce se năştea în mine, lăsând trecutul să se întindă pe pânză, fiecare mişcare a pensulei aducându-mi o binecuvântată uşurare.

Faptul că am fost prinsă în această activitate m-a uimit un pic.

Abia am avut timp să sar de pe scăunel înainte ca uşa de la intrare să se deschidă şi Ressina să intre ţinând în mâinile-i verzi un mop şi o găleată. Nu am avut suficient timp să ascund toate tablourile şi materialele.

Ressina, spre meritul ei, a zâmbit doar când s-a oprit brusc.

— Bănuiam că eşti aici. Am văzut luminile alaltăseară şi m-am gândit că s-ar putea să fii tu.

Inima îmi bătea cu putere şi faţa îmi era caldă ca o forjă, dar am reuşit să-i zâmbesc cu buzele strânse.

— Scuze!

Spiriduşul a traversat camera cu graţie, în ciuda produselor de curăţat pe care le ţinea în mâini.

— Nu trebuie să te scuzi. Am intrat doar ca să fac nişte curăţenie.

Ea a lăsat mopul şi găleata lângă unul dintre zidurile goale şi albe, cu un zgomot surd.

— De ce?

Am pus pensula pe paleta poziţionată pe un scaun de lângă mine.

Ressina şi-a pus mâinile în şoldurile înguste şi a studiat locul.

Din fericire sau lipsă de interes, nu s-a uitat prea mult timp la tablourile mele.

— Familia Polinei nu a menţionat că vrea să vândă, dar m-am gândit că ea nu şi-ar dori ca în atelier să fie dezordine.

Mi-am muşcat buza, dând jenată din cap cât am zăbovit lângă dezordinea pe care o făcusem şi eu.

— Scuze... Nu am venit la studioul tău alaltăseară.

Ressina a ridicat din umeri.

— Repet, nu este nevoie să te scuzi.

Rareori se întâmpla ca o persoană din afara Cercului Intim să-mi vorbească atât de nonşalant. Până şi ţesătoarea devenise mai oficială după ce mă oferisem să îi cumpăr tapiseria.

— Mă bucur doar că foloseşte cineva locul acesta. Că *tu* îl foloseşti, a adăugat Ressina. Cred că Polina te-ar fi plăcut.

Liniştea s-a lăsat în lipsa răspunsului meu, când am început să îmi adun materialele.

— Te las să-ţi faci treaba, i-am spus şi m-am deplasat să sprijin de zid un tablou care încă se usca.

Un portret la care mă gândeam deja de ceva timp. L-am trimis spre acel loc dintre ţinuturi, împreună cu toate celelalte la care lucrasem.

M-am aplecat să iau pachetul cu materiale.

— Le-ai putea lăsa pe acelea.

M-am oprit, ţinând cureaua de piele în mână.

— Nu este locul meu.

Ressina s-a rezemat de zid, lângă mopul şi găleata ei.

— Probabil că ai putea discuta cu familia Polinei despre asta. Vrea să vândă.

M-am îndreptat, luând pachetul cu materiale cu mine.

— Probabil, am evitat eu răspunsul, trimiţând restul de materiale şi tablouri în tărâmul paralel, fără să îmi pese dacă se izbeau unele de celelalte când m-am îndreptat spre uşă.

— Familia ei locuieşte la o fermă din Dunmere, lângă mare. În caz că te va interesa vreodată.

Era puţin probabil.

— Mulţumesc!

Mai că i-am auzit zâmbetul când am ajuns la uşa de la intrare.

— Un Solstiţiu fericit!

— Şi ţie, i-am răspuns peste umăr înainte să dispar pe stradă.

Şi m-am izbit direct în pieptul dur şi cald al

partenerului meu.

Am ricoşat din Rhys înjurând, încruntându-mă la râsul lui când m-a prins de braţe ca să nu alunec pe strada îngheţată.

— Pleci undeva?

M-am încruntat la el, dar l-am luat de braţ şi am început să merg repede.

— Ce cauţi aici?

— De ce fugi dintr-o galerie abandonată ca şi când ai fi furat ceva?

— Nu fug.

L-am ciupit de braţ, făcându-l din nou să râdă.

— Atunci mergi suspect de repede.

Nu i-am răspuns până când nu am ajuns la strada care cobora spre râu. Sub bucăţile subţiri de gheaţă care pluteau pe apa de culoarea turcoazului simţeam curentul care curgea încă mai departe – totuşi, nu la fel de puternic precum în lunile călduroase. Ca şi când Sidra ar fi adormit pe timpul iernii.

— Acolo am pictat, am spus în cele din urmă când ne-am oprit la aleea cu balustradă de lângă râu. Un vânt rece şi umed a suflat pe lângă noi, zburlindu-mi părul. Rhys mi-a aşezat o şuviţă în spatele urechii. M-am întors azi… şi am fost întreruptă de o artistă, Ressina. Dar studioul aparţine unui spiriduş care nu a supravieţuit atacului de primăvara trecută.

Ressina făcea curat în locul ei. În locul Polinei, în caz că familia va dori să îl vândă.

— Putem cumpăra un studio dacă trebuie să pictezi singură undeva, mi-a propus el, lumina slabă a soarelui poleindu-i părul. Aripile nu i se vedeau.

— Nu... nu este atât de important să fiu singură cât... locul potrivit pentru asta. *Sentimentul* potrivit. Am scuturat din cap. Nu ştiu. Pictatul este de ajutor. Adică, mă ajută. Am expirat şi am studiat chipul mai drag mie decât orice altceva pe lume, cuvintele ţesătoarei răsunând prin mine.

Ea îşi pierduse soţul. Eu nu. Şi totuşi, ea tot ţesea, tot crea. Am cuprins obrajii lui Rhys, iar el s-a înclinat spre mine când l-am întrebat încetişor:

— Crezi că este o prostie să mă întreb dacă pictatul i-ar putea ajuta şi pe alţii? Nu picturile *mele,* adică. Ci să îi învăţ pe alţii să picteze. Să îi las să picteze. Pe cei poate la fel de chinuiţi ca mine.

Privirea i s-a îmblânzit.

— Nu mi se pare o prostie.

Mi-am trecut degetul mare peste linia pometţilor lui, savurând fiecare clipă a atingerii.

— Mă face să mă simt mai bine – poate că îi va face şi pe alţii.

El a rămas tăcut, oferindu-mi acea companie

care nu cerea nimic, şi nu mi-a mai pus nicio întrebare cât am continuat să-i mângâi faţa. Trecuse mai puţin de un an de când eram o pereche. Dacă lucrurile nu ar fi decurs bine în timpul ultimei lupte, câte regrete m-ar fi mistuit? Ştiam... care m-ar fi lovit cel mai puternic şi mai profund. Ştiam pe care le puteam schimba.

În cele din urmă, mi-am îndepărtat mâna de chipul său.

— Crezi că ar veni cineva? Dacă un asemenea loc, un asemenea lucru, ar fi disponibil?

Rhys s-a gândit, studiindu-mi ochii înainte să mă sărute pe tâmplă, gura fiindu-i caldă pe faţa mea îngheţată.

— Presupun că va trebui să aştepţi şi să vezi.

*

Am găsit-o pe Amren în apartamentul ei, după o oră. Rhys trebuia să participe la o altă întâlnire cu Cassian şi cu comandanţii lor illyrieni în tabăra de război a lui Devlon, şi mă condusese până la uşa clădirii ei înainte să se teleporteze.

Am strâmbat din nas când am intrat în apartamentul călduros al lui Amren.

— Miroase… interesant aici.

Amren, care stătea pe scaun la masa lungă de lucru din mijlocul camerei, mi-a zâmbit tăios înainte să-mi facă semn spre patul cu baldachin.

Cearşafurile şifonate şi pernele date într-o parte spuneau destule despre mirosurile pe care le simţeam.

— Ai putea să deschizi o fereastră, am spus eu, fluturând o mână spre peretele din celălalt capăt al apartamentului.

— Este frig afară! a fost tot ce a spus ea, revenind la…

— Un puzzle?

Amren a potrivit o piesă minusculă în porţiunea la care lucrase.

— Ar trebui să fac altceva în timpul Solstiţiului?

Nu am îndrăznit să-i răspund la întrebare când mi-am scos mantaua şi eşarfa. Amren făcea focul din şemineu aproape înăbuşitor. Ori pentru ea, ori pentru însoţitorul ei din Regatul Verii, pe care nu îl vedeam.

— Unde este Varian?

— În oraş ca să îmi cumpere alte cadouri.

— Altele?

Ea a schiţat un zâmbet de data asta, buzele-i roşii strâmbându-se într-o parte când a mai potrivit o piesă din puzzle.

— A ajuns la concluzia că acelea pe care le-a

cumpărat din Regatul Verii nu sunt suficiente.

Nu am vrut să intervin nici după acest comentariu.

M-am aşezat în faţa ei la masa lungă din lemn negru, studiind puzzle-ul pe jumătate terminat şi care părea a fi un fel de peisaj de toamnă.

— E o nouă pasiune de-a ta?

— Fără Cartea aia odioasă de descifrat, mi-am dat seama că îmi lipsesc asemenea lucruri. O altă piesă şi-a găsit locul. Este al cincilea pe săptămâna asta.

— Au trecut abia trei zile.

— Nu sunt destul de dificile pentru mine.

— Câte piese are?

— Cinci mii.

— Lăudăroaso!

Amren a ţâţâit în sinea ei şi apoi s-a îndreptat pe scaun, masându-şi spatele şi crispându-se.

— Este bun pentru minte, dar rău pentru postură.

— Bine că îl ai pe Varian cu care să te antrenezi.

Râsul lui Amren s-a auzit precum cârâitul unei ciori.

— Că bine zici! Ochii argintii, încă misterioşi şi mărginiţi de o urmă de putere, m-au studiat. Presupun că nu ai venit aici să îmi ţii companie.

M-am rezemat de spătarul scaunului vechi şi şubred. Niciunul de la masă nu făcea parte dintr-un set, fiecare părând dintr-o altă decadă – dintr-un alt secol.

Aghiotanta Marelui Lord a fluturat o mână cu unghii lungi şi roşii şi s-a aplecat din nou deasupra jocului de puzzle.

— Vorbeşte!

Am inspirat profund ca să mă calmez.

— Are legătură cu Nesta.

— Asta am bănuit şi eu.

— Ai vorbit cu ea?

— Vine aici o dată la câteva zile.

— Serios?

Amren a încercat şi nu a reuşit să potrivească o piesă în puzzle, privirea-i cercetând piesele alese pe culori din jurul ei.

— Este chiar atât de greu de crezut?

— Nu vine la casa din oraş. Sau la Casa Vântului.

— Nimănui nu îi place să vină la Casa Vântului.

M-am întins spre o piesă, dar Amren a ţâţâit în semn de avertisment, iar eu mi-am lăsat din nou mâna în poală.

— Speram că ai habar prin ce trece.

Amren nu mi-a răspuns o vreme, studiind în schimb piesele expuse. Eram pe cale să-mi repet vorbele când ea a spus:

— Îmi place de sora ta.

Era una dintre puţinele persoane care o plăceau.

Amren şi-a ridicat privirea la mine de parcă aş fi spus cuvintele cu voce tare.

— Îmi place de ea pentru că atât de puţini o agreează. Îmi place de ea pentru că nu este uşor să fii în preajma ei sau să o înţelegi.

— Dar?

— Dar nimic, a spus Amren, revenind la jocul de puzzle. Pentru că o plac, nu îmi vine să bârfesc despre starea în care se află.

— Nu este bârfă. Sunt îngrijorată. Cu toţii suntem. Porneşte pe o cale care…

— Nu îi voi trăda încrederea.

— Ţi-a vorbit? Prea multe emoţii m-au străbătut când am auzit-o: uşurarea că Nesta vorbise cu cineva, confuzia că acea persoană fusese Amren şi, probabil, un strop de invidie că sora mea nu venise la mine… sau la Elain.

— Nu, a spus Amren. Dar ştiu că nu i-ar plăcea să discut despre *calea* ei cu nimeni. Cu tine.

— Dar…

— Oferă-i timp. Şi spaţiu. Dă-i ocazia să îşi rezolve singură problemele.

— Au trecut câteva luni.

— Este nemuritoare. Lunile sunt neimportante.

Mi-am încleştat maxilarul.

— Refuză să vină acasă de Solstiţiu. Elain va suferi dacă ea nu…

— Elain sau tu?

Acei ochi argintii m-au făcut să încremenesc.

— Amândouă, am rostit eu printre dinţi.

Amren a studiat iarăşi piesele.

— Elain are problemele ei la care să se gândească.

— Cum ar fi?

Amren doar mi-a aruncat o privire. Am ignorat-o.

— Dacă Nesta te vizitează, am spus eu, scaunul vechi scârţâind când l-am împins în spate şi m-am ridicat, luându-mi mantaua şi eşarfa de pe banca de lângă uşă, spune-i că ar însemna mult dacă ar veni de Solstiţiu.

Amren nu s-a deranjat să îşi ridice privirea de la puzzle.

— Nu-ţi promit nimic, fato!

Nici nu mă puteam aştepta la mai mult.

Capitolul 16

Rhysand

În după-amiaza aceea, Cassian şi-a trântit desaga din piele pe patul îngust de lângă

peretele celui de-al patrulea dormitor al casei din oraş, conţinutul acesteia zăngănind.

— Ai adus arme la Solstiţiu? am întrebat eu, rezemându-mă de tocul uşii.

Azriel, lăsându-şi desaga pe patul din faţa lui Cassian, i-a aruncat fratelui nostru o privire oarecum alarmată. După ce seara trecută dormiseră, probabil incomod, pe canapelele din salon, se deranjaseră într-un sfârşit să se instaleze în dormitorul desemnat lor.

Cassian a ridicat din umeri, aşezându-se pe patul mai potrivit pentru un copil decât pentru un războinic illyrian.

— Unele ar putea fi cadouri.

— Şi restul?

Cassian şi-a scos cizmele şi s-a rezemat de tăblia patului, încrucişându-şi braţele la ceafă şi lăsându-şi aripile să atingă podeaua.

— Femelele îşi aduc bijuteriile. Eu îmi aduc armele.

— Ştiu câteva femele din casa asta care s-ar putea simţi ofensate auzindu-te.

Cassian mi-a răspuns zâmbind şiret, tot aşa cum le zâmbise lui Devlon şi comandanţilor la întâlnirea noastră din urmă cu o oră.

Totul era pregătit de furtună; toate patrulele erau numărate. Era o întâlnire obişnuită, la care nu era nevoie să particip, dar întotdeauna era bine să le aduc aminte de prezenţa mea. Mai

ales înainte ca toţi să se adune pentru Solstiţiu.

Azriel s-a îndreptat spre singura fereastră din capătul camerei şi s-a uitat în grădina de dedesubt.

— Nu am mai stat în camera asta.

Vocea lui întunecată a umplut spaţiul.

— Asta pentru că noi doi am fost retrogradaţi, frate! i-a răspunse Cassian, ale cărui aripi atârnau peste pat şi spre podeaua de lemn. Mor ia dormitorul bun, Elain locuieşte în celălalt şi noi ne alegem cu ce vezi.

Nu a menţionat că ultimul dormitor gol – fosta cameră a Nestei – avea să rămână liber. Spre meritul său, nici Azriel nu a făcut-o.

— Este mai bine decât în pod, am spus eu.

— Bietul Lucien! a zis Cassian zâmbind.

— Asta dacă apare, l-am corectat eu. N-a trimis vorbă că ni se va alătura. Sau că va rămâne în mausoleul căruia Tamlin îi spunea „casă”.

— Eu pariez că vine, a spus Cassian. Vrei să punem un pariu?

— Nu, a rostit Azriel fără să se întoarcă de la fereastră.

Cassian s-a ridicat în picioare indignat.

— Nu?

Azriel şi-a strâns aripile.

— Ai vrea ca oamenii să parieze *pe tine?*

— Voi, ticăloşilor, pariaţi tot timpul pe mine!

Îmi amintesc de ultimul pariu – tu şi Mor aţi pariat dacă aripile mele se vor vindeca sau nu.

Am pufnit. Era adevărat.

Azriel a rămas la fereastră.

— Nesta va rămâne aici, dacă vine?

Brusc, lui Cassian i s-a părut că piatra Siphon de pe mâna lui stângă trebuia lustruită.

Am decis să îl cruţ şi i-am răspuns lui Azriel:

— Întâlnirea noastră cu comandanţii a decurs pe cât de bine ne puteam aştepta. Devlon chiar a întocmit un program pentru instrucţia fetelor, indiferent când ar izbucni furtuna asta. Nu cred că a făcut-o de formă.

— Aş fi surprins dacă şi-ar mai aminti odată ce trece furtuna, a spus Azriel, întorcându-se în sfârşit de la fereastra dinspre grădină.

Cassian a confirmat mormăind.

— Ceva noutăţi despre nemulţumirile din tabere?

Mi-am păstrat expresia neutră. Eu şi Az căzuserăm de acord să aşteptăm până după sărbătoare ca să îi divulgăm lui Cassian tot ce ştiam, *pe cine* bănuiam sau ştiam că era în spatele lor. Îi spusesem totuşi lucruri generale, suficient încât să-i aline orice sentiment de vinovăţie.

Dar îl cunoşteam pe Cassian... la fel de bine ca pe mine însumi. Poate chiar mai mult. Dacă ar fi aflat acum, nu ar fi reuşit să nu se implice.

Şi după toate confruntările din ultimele luni şi cu tot ce se întâmplase cu mult timp înainte de asta, fratele meu merita o pauză. Măcar preţ de câteva zile.

Bineînţeles că acea *pauză* inclusese deja întâlnirea cu Devlon şi o sesiune chinuitoare de antrenament pe acoperişul Casei Vântului în dimineaţa asta. Dintre noi toţi, ideea de relaxare îi era cea mai străină lui Cassian.

Azriel s-a rezemat de placa din lemn sculptat de la picioarele patului său.

— Nu pot adăuga multe la ce ştii deja.

Minţea cu naturaleţe. Mult mai bine decât mine.

— Dar au simţit că se schimbă ceva. Cel mai bun moment să evaluăm situaţia este sfârşitul Solstiţiului, când se vor întoarce toţi acasă. Să vedem atunci cine propovăduieşte dezbinarea. Dacă a sporit cât au sărbătorit cu toţii sau dacă a spulberat-o furtuna.

Era modul perfect de a dezvălui atunci tot ce ştiam.

Dacă illyrienii s-ar fi revoltat… Nu voiam să mă gândesc atât de departe şi ce m-ar fi costat. Ce ar fi însemnat pentru Cassian să lupte cu poporul din care încă îşi dorea cu disperare să facă parte. Să îi ucidă. Ar fi fost cu totul altceva decât ce le făcuserăm illyrienilor care o serviseră bucuroşi pe Amarantha şi săvârşiseră

lucruri îngrozitoare în numele ei. Cu totul altceva.

Mi-am alungat gândul. Mai târziu. După Solstiţiu. Atunci aveam să ne ocupăm de asta.

Din fericire, Cassian a părut să gândească la fel. Nu că îl condamnam, având în vedere orele de prefăcătorie pe care le suportase înainte să ne teleportăm aici. Chiar şi acum, după câteva secole, lorzii taberelor şi comandanţii încă îl provocau. Îl scuipau.

Cassian a atins cu degetele de la picioare tăblia patului, deşi nu şi le întinsese de tot.

— Oricum, cine a folosit patul ăsta? Este pe mărimea lui Amren.

Am pufnit.

— Ai grijă cum te plângi! Feyre ne spune destul de des „bebeluşi illyrieni”.

Azriel a chicotit.

— A început să zboare suficient încât să cred că este îndreptăţită să o facă.

Am simţit mândria crescând în mine. Poate că nu avea un talent înnăscut, dar compensa prin tărie de caracter şi concentrare. Pierdusem şirul orelor pe care ni le petrecuserăm în aer – timpul preţios pe care reuşiserăm să-l furăm pentru a fi împreună.

— Să văd dacă vă pot găsi paturi mai lungi, i-am zis lui Cassian. Cu Ajunul Solstiţiului, aş fi avut nevoie de un mic miracol. Ar fi trebuit să

întorc Velarisul pe dos.

El a fluturat o mână.

— Nu este nevoie. Este mai bun decât canapeaua.

— Lăsând la o parte faptul că aseară erai prea beat ca să urci scările, am spus cu prefăcătorie, primind în loc de răspuns un gest vulgar, spaţiul din casa asta chiar pare să fie o problemă. Ai putea sta în Casă, dacă preferi. Te pot teleporta eu.

— Casa este plictisitoare, a zis Cassian şi a căscat pentru a-şi sublinia ideea. Az dispare în umbre, iar eu rămân singur.

Azriel mi-a aruncat o privire al cărei mesaj era „Chiar că este un bebeluş illyrian”.

Mi-am ascuns zâmbetul şi i-am spus lui Cassian:

— Atunci, poate ar trebui să îţi găseşti un loc al tău.

— Am unul în Illyria.

— Am vrut să zic aici.

Cassian a ridicat o sprânceană.

— Nu am nevoie de o casă aici. Am nevoie de o *cameră.* A atins din nou tăblia patului cu degetele de la picioare, făcând-o să se clatine. Asta ar fi bună, dacă nu ar avea un pat pentru păpuşi.

Am chicotit din nou, dar m-am abţinut să-i sugerez că ar fi fost bine *să vrea* să îşi găsească

o cameră. Curând.

Nu că s-ar fi întâmplat ceva în privinţa asta. Nu prea curând. Nesta spusese destul de clar că nu e interesată de Cassian – nici măcar să fie în aceeaşi cameră cu el. Ştiam de ce. Mai văzusem asta, şi mă simţisem şi eu de multe ori aşa.

— Poate că acesta va fi darul tău de Solstiţiu, Cassian, i-am răspuns eu în schimb. Un pat nou aici.

— Este mai bun decât cadoul lui Mor, a mormăit Az.

Cassian a râs, sunetul răsunând în cameră.

Însă eu m-am uitat spre Sidra şi am ridicat o sprânceană.

*

Era radioasă.

Ajunul Solstiţiului se pogorâse pe deplin deasupra Velarisului, domolind zgomotele care răsunaseră prin oraş în ultimele săptămâni, ca şi când toată lumea s-ar fi oprit să asculte ninsoarea.

O ninsoare blândă, fără îndoială, în comparaţie cu furtuna care se dezlănţuia asupra Munţilor Illyrieni.

Ne adunaserăm în salon; focul pârâia, iar vinul curgea. Deşi Lucien şi Nesta nu îşi arătaseră feţele, starea de spirit era departe de

a fi sobră.

Într-adevăr, când Feyre a ieşit din holul bucătăriei, mi-am petrecut o clipă doar studiind-o din fotoliul în care stăteam lângă foc.

Ea s-a îndreptat direct spre Mor – probabil pentru că Mor ţinea deja sticla desfăcută.

Am admirat priveliştea din spate cât i s-a umplut paharul lui Feyre.

M-am străduit din răsputeri să-mi înfrânez toate instinctele pasionale pe care mi le trezea imaginea; pe care mi le răscoleau unduirile partenerei mele şi culoarea ei – atât de vibrantă, chiar şi în camera aceasta în care se aflau atât de multe personalităţi. Rochia ei din catifea de un albastru-închis îi îmbrăţişa perfect rotunjimile, lăsând puţin loc imaginaţiei înainte să coboare spre podea. Îşi lăsase părul liber, ondulându-l uşor la vârfuri – părul în care ştiam că mai târziu aveam să-mi doresc să îmi înfig mâinile, împrăştiind pieptenii argintii care-l susţineau din părţile laterale. Şi apoi i-aş fi scos rochia. Încet.

— Ai să mă faci să vomit, a șuierat Amren, lovindu-mă cu pantoful ei argintiu de mătase din fotoliul de lângă mine. Controlează-ţi mirosul, băiete!

Am privit-o neîncrezător.

— Scuze!

Am aruncat o privire spre Varian, care stătea

lângă fotoliul ei, şi i-am transmis, în tăcere, condoleanţele mele.

Varian, îmbrăcat în albastrul şi auriul Regatului Verii, doar a zâmbit şi a înclinat capul spre mine.

Ciudat... era atât de ciudat să îl văd pe Prinţul din Adriata aici! În casa mea de la oraş. Zâmbind. Bând din băutura mea.

Până ce...

— Voi măcar sărbătoriţi Solstiţiul în Regatul Verii?

Până ce Cassian a hotărât să deschidă gura.

Varian a întors capul spre locul în care Cassian şi Azriel stăteau tolăniţi pe canapea, părul lui argintiu strălucind în lumina spiriduşilor.

— Vara, în mod evident. Pentru că sunt două Solstiţii.

Azriel şi-a ascuns zâmbetul bând o gură de vin.

Cassian şi-a lăsat un braţ să atârne pe spătarul canapelei.

— Chiar sunt?

Pe toţii zeii. Aşadar, avea să fie o seară de pomină.

— Nu te deranja să îi răspunzi, i-a spus Amren lui Varian, sorbind din vin. Cassian este exact atât de prost pe cât pare. Şi vorbeşte! a adăugat ea aruncând o privire tăioasă.

Cassian a ridicat paharul de vin în semn de salut înainte să bea.

— Presupun că Solstiţiul vostru de Vară este, teoretic, la fel ca al nostru, i-am spus lui Varian, cu toate că ştiam răspunsul. Văzusem mai multe – cu mult timp în urmă. Familia se adună, se stă la masă, se oferă cadouri.

Aş fi putut jura că Varian a dat recunoscător din cap.

— Într-adevăr!

Feyre a apărut lângă scaunul meu, parfumul ei învăluindu-mă, iar eu am tras-o ca să stea pe cotiera răsucită.

Ea s-a supus cu o familiaritate care mi-a încălzit fiinţa până în străfunduri, fără să se deranjeze măcar să se uite spre mine înainte să îmi cuprindă umerii cu braţul. Pur şi simplu se sprijinea acolo – doar pentru că putea.

Parteneră. Era partenera mea.

— Aşadar, Tarquin nu sărbătoreşte deloc Solstiţiul de Iarnă? l-a întrebat ea pe Varian.

El a scuturat din cap.

— Poate ar fi trebuit să îl invităm, a zis gânditoare Feyre.

— Încă este timp, am propus eu. Cazanul ştia că aveam nevoie de alianţe mai mult ca niciodată. Tu hotărăşti, prinţe!

Varian s-a uitat spre Amren, care părea complet absorbită de paharul ei de vin.

— Mă voi gândi la asta.

Am dat aprobator din cap. Tarquin era Marele lui Lord. Dacă ar fi venit aici, Varian şi-ar fi îndreptat concentrarea în altă parte. Departe de locul în care voia să se concentreze – de cele câteva zile pe care le avea cu Amren.

Mor s-a aşezat pe canapea între Cassian şi Azriel, buclele ei aurii săltând.

— Oricum îmi place să fim doar noi, a declarat ea. Şi tu, Varian, s-a corectat.

Varian i-a oferit un zâmbet care spunea că aprecia efortul.

Ceasul de pe marginea şemineului a sunat ora opt. Ca şi când ar fi chemat-o, Elain a intrat în cameră.

Mor s-a ridicat imediat în picioare, oferindu-i – *insistând* – să bea vin. Tipic ei.

Elain a refuzat politicos, aşezându-se pe unul dintre scaunele de lângă ferestre – un gest la fel de tipic.

Dar Feyre se uita la ceas, încruntată. „Nesta nu vine.”

„Ai invitat-o să vină mâine.” I-am trimis o mângâiere prin legătură, ca şi când aş fi putut alunga dezamăgirea ei.

Feyre mi-a strâns umărul.

Eu am ridicat paharul, iar cei din încăpere au tăcut.

— Pentru familia cea veche şi cea nouă! Să

înceapă sărbătorile Solstiţiului!

Am băut cu toţii în cinstea acestui lucru.

Capitolul 17

Feyre

Strălucirea luminii soarelui pe zăpadă care pătrundea prin draperiile groase de catifea m-a trezit în dimineaţa Solstiţiului.

M-am încruntat şi mi-am întors capul dinspre fereastră, dar obrazul mi s-a lovit de ceva şifonat şi ferm. Cu siguranţă nu era perna mea.

Dezlipindu-mi limba de cerul gurii, masându-mi durerea de cap care mi se concentrase lângă sprânceana stângă ca urmare a orelor de băut, râs şi iar băut până la primele ore ale dimineţii, m-am ridicat suficient cât să văd ce-mi fusese lăsat lângă chip.

Un dar. Înfăşurat în hârtie creponată neagră şi legat cu o aţă argintie. Şi lângă acesta, zâmbindu-mi, era Rhys.

El şi-a sprijinit capul pe un pumn, cu aripile întinse pe pat în spatele lui.

— La mulţi ani, dragă Feyre!

Am mormăit.

— Cum de zâmbeşti după tot vinul pe care l-ai băut?

— Nu am băut singur o sticlă întreagă.

Şi-a trecut un deget pe spatele meu.

M-am ridicat pe coate, studiind cadoul pe care mi-l pregătise. Era pătrat şi aproape plat – gros de doar trei sau patru centimetri.

— Speram să uiţi.

Rhys a zâmbit.

— Bineînţeles că sperai.

Căscând, m-am ridicat în genunchi, întinzându-mi braţele deasupra capului înainte să trag cadoul spre mine.

— Credeam că deschidem cadourile în seara asta, împreună cu ceilalţi.

— Este ziua ta, a spus el. Regulile nu ţi se aplică.

Mi-am dat ochii peste cap când l-am auzit, deşi am schiţat un zâmbet. Îndepărtând cu grijă ambalajul, am scos un caiet uimitor legat în piele neagră şi fină, atât de moale încât am crezut că era catifea. Pe partea din faţă, marcate cu litere simple argintii, erau iniţialele mele.

Dând la o parte coperta moale din faţă, am văzut pagini întregi de hârtie groasă şi frumoasă. Nescrise.

— Un caiet pentru schiţe, a spus el. Doar pentru tine.

— Este minunat!

Chiar era. Simplu şi totuşi lucrat excelent. L-aş fi ales singură, dacă un asemenea lux nu mi

s-ar fi părut excesiv.

M-am aplecat să îl sărut. Cu coada ochiului, am văzut încă un obiect apărând pe perna mea.

M-am retras ca să văd un al doilea cadou aşteptându-mă, cutia mare fiind învelită în hârtie de culoarea ametistului.

— Altul?

Rhys a fluturat o mână, afişând o aroganţă pur illyriană.

— Crezi că un caiet de desen ar fi suficient pentru Marea mea Doamnă?

Roşind, am deschis cel de-al doilea cadou. Înăuntru era un fular albastru ca văzduhul, din cea mai moale lână.

— Ca să nu le mai furi pe ale lui Mor, a spus el, făcându-mi semn din ochi.

Am zâmbit, punându-mi fularul pe umeri. Era o decadenţă să-i simt atingerea pe piele.

— Mulţumesc! am spus eu, mângâind materialul fin. Culoarea este frumoasă.

— Mmmm.

Rhys a fluturat din nou mâna şi un al treilea cadou şi-a făcut apariţia.

— Începi să exagerezi!

Rhys a ridicat o sprânceană, iar eu am chicotit când am deschis al treilea cadou.

— O nouă desagă pentru materialele mele de pictură, am şoptit trecându-mi degetele peste pielea fină când am admirat toate

buzunarele şi curelele. Un set de creioane şi cărbuni era deja înăuntru. Partea din faţă fusese de asemenea marcată cu iniţialele mele – împreună cu un mic blazon al Regatului Nopţii. Mulţumesc! i-am spus din nou.

Rhysand a zâmbit mai larg. Pe cât de frumoase erau obiectele dinăuntru, nu mă interesau prea mult. Deja aveam destule.

— Este exact ce mi-am dorit!

— Nu cumva sperai ca partenerul tău să uite de ziua ta de naştere?

Am pufnit.

— Nu speram. L-am sărutat din nou, iar când am vrut să mă retrag, el mi-a cuprins ceafa cu o mână şi m-a ţinut pe loc.

M-a sărutat profund, lent – ca şi când s-ar fi mulţumit să facă doar asta toată ziua. Era o variantă pe care aş fi putut să o iau în calcul.

Însă am reuşit să mă retrag şi mi-am încrucişat picioarele când m-am aşezat iarăşi pe pat şi m-am întins spre noul caiet şi desaga cu materiale.

— Vreau să te desenez! am spus eu. În dar de ziua mea, *pentru mine.*

El mi-a zâmbit ca o felină.

— Ai spus cândva că nudul ar fi cel mai potrivit, am adăugat deschizând caietul de desen şi dând prima pagină.

Ochii lui Rhys au strălucit şi o urmă a puterii

lui din cameră a dat la o parte draperiile, lăsând strălucirea soarelui de dimineaţă să inunde încăperea, arătându-mi fiecare centimetru splendid al trupului său întins pe pat şi făcând nuanţele palide de roşu şi auriu ale aripilor lui să scânteieze.

— Fă-l cum vrei, Distrugătoare a blestemului!

Cu sângele înfierbântat, am scos o bucată de cărbune şi am început.

*

Era aproape ora unsprezece când am ieşit din camera noastră. Umplusem nenumărate pagini din caietul de desen cu el – cu desene ale aripilor, ochilor şi tatuajelor lui illyriene. Şi cu destule reprezentări ale corpului său gol şi frumos încât să ştiu că doar lui i-aş fi arătat acest caiet. Rhys mormăise aprobator când se uitase prin lucrările mele, zâmbind la exactitatea desenelor care înfăţişau anumite părţi ale corpului său.

În casa din oraş era încă linişte când am coborât scările, partenerul meu alegând hainele illyriene din piele – din cine ştie ce motiv. Dacă dimineaţa Solstiţiului includea o sesiune chinuitoare cu Cassian, aş fi rămas bucuroasă acasă şi aş fi început să mă înfrupt din

mâncărurile al căror miros îl simţeam deja plutind dinspre bucătăria din capătul holului.

Intrând în salon, unde am găsit micul dejun aşteptând, dar pe niciunul dintre tovarăşii noştri prezent, Rhys m-a ajutat să mă aşez pe scaunul obişnuit de la mijlocul mesei, după care s-a aşezat pe cel de lângă mine.

— Presupun că Mor încă doarme la etaj.

Am pus o prăjitură cu ciocolată pe farfuria mea, apoi una pe a lui.

Rhys a tăiat tarta cu praz şi şuncă şi a pus o bucată pe farfuria mea.

— A băut mai mult decât tine, aşadar presupun că nu o vom vedea până la apus.

Am pufnit şi am întins cana ca să primesc ceaiul pe care mi-l oferea, aburul ieşind din ţeava ceainicului.

Însă două siluete masive au umplut bolta salonului, iar Rhys a rămas nemişcat.

Azriel şi Cassian, care se furişaseră ca nişte pisici, purtau la rândul lor haine illyriene din piele.

Şi după rânjetele lor indecente, ştiam că nu avea să se termine bine.

S-au mişcat înaintea lui Rhys, şi doar o sclipire a puterii lui a împiedicat ceainicul să cadă pe masă înainte ca ei să îl ridice pe partenerul meu de pe scaun. Şi s-au îndreptat direct spre uşă.

Eu abia apucasem să muşc din prăjitură.

— Vă rog să îl aduceţi întreg înapoi!

— Vom avea grijă de el! mi-a promis Cassian, amuzamentul viclean dansându-i în privire.

Până şi Azriel a zâmbit când a spus:

— Dacă poate ţine pasul!

Am ridicat o sprânceană şi, tocmai când ei dispărură pe uşa de la intrare, târându-l încă pe Rhys, partenerul meu mi-a spus:

— Aşa-i tradiţia!

Ca şi când asta ar fi fost o explicaţie.

Iar apoi au plecat, naiba ştie unde.

Dar cel puţin niciunul dintre illyrieni nu îşi amintise de ziua mea de naştere – slavă Cazanului!

Aşadar, pentru că Mor dormea şi Elain era probabil în bucătărie, ajutând la pregătirea mâncării delicioase a cărei aromă umplea acum casa, m-am bucurat de o masă în linişte, de care rareori aveam parte. M-am bucurat de prăjitura pe care o pusesem pe farfuria lui Rhys şi de porţia lui de tartă. Şi de încă una după aceea.

Într-adevăr – asta era tradiţia.

Fără să am ce face în afară de a mă odihni până la începerea festivităţilor care debutau cu o oră înainte de apus, m-am aşezat la biroul din dormitorul nostru ca să mă ocup de nişte hârtii.

„Foarte festiv”, a spus Rhys mieros prin legătură.

Practic, îl puteam vedea zâmbind.

„Şi unde eşti, mai exact?”

„Nu-ţi face griji în privinţa asta.”

M-am încruntat la ochiul din palmă, cu toate că ştiam că Rhys nu îl mai folosea.

„Mi se pare că ar trebui să mă îngrijorez.”

El a râs întunecat.

„Cassian spune că poţi să-l iei la bătaie când ajungem acasă.”

„Când anume?”

Rhys a făcut o pauză lungă.

„Înainte de cină?”

Am chicotit.

„Chiar nu vreau să ştiu, nu-i aşa?”

„Chiar nu.”

Încă zâmbind, am lăsat firul dintre noi să cadă şi am oftat cu ochii la hârtiile din faţa mea. Petiţii, scrisori şi bugete…

Am ridicat o sprânceană, târând spre mine un volum legat în piele – listă a cheltuielilor casei, doar pentru mine şi Rhys. O picătură de apă în comparaţie cu bogăţia reprezentată de diversele lui bunuri. Bunurile noastre. Scoţând o bucată de hârtie, am început să socotesc cheltuielile de până acum, făcând calcule matematice.

Banii *erau* acolo – dacă voiam să îi folosesc.

Să cumpăr acel atelier. Existau bani în fondurile dedicate „diverselor cheltuieli” ca să o fac.

Da, puteam cumpăra atelierul într-o clipă cu averea care era acum pe numele meu. Dar să folosesc banii în mod exagerat, chiar şi pentru un studio care nu ar fi fost numai pentru mine…

Am închis registrul contabil, strecurând calculele mele între pagini, şi m-am ridicat. Hârtiile puteau aştepta. Astfel de decizii puteau aştepta. Solstiţiul, îmi spusese Rhys, era pentru familie. Şi de vreme ce el şi-l petrecea acum împreună cu fraţii lui, am presupus că trebuia să îmi găsesc şi eu cel puţin una din surori.

Elain m-a întâmpinat la jumătatea drumului spre bucătărie, ducând o tavă cu tarte cu gem spre masa din salon, unde o varietate de bunătăţuri, torturi etajate şi fursecuri glasate începuseră deja să se ivească. Chifle glazurate şi plăcinte cu fructe stropite cu caramel.

— Arată bine! i-am spus în loc de salut, dând din cap spre prăjiturile în formă de inimă de pe tava ei. *Toate* arată bine!

Elain a zâmbit, cosiţa ei mişcându-se la fiecare pas spre mormanul tot mai mare de mâncare.

— Sunt la fel de gustoase pe cât arată.

A lăsat tava pe masă şi şi-a şters mâinile pline de făină pe şorţul pe care îl purta peste rochia de un roz prăfuit. Chiar şi în miezul iernii,

ea era o explozie de culoare şi strălucire.

Sora mea mi-a dat o tartă cu zahăr scânteietor, iar eu am muşcat fără ezitare şi am mormăit de plăcere. Elain a radiat.

M-am uitat cu atenţie la felurile de mâncare pe care le aranja şi am întrebat-o printre înghiţituri:

— De când ai început să te ocupi de astea?

Ea a ridicat un umăr.

— De la răsărit. Nuala şi Cherridwen s-au trezit mult mai devreme, a adăugat Elain.

Văzusem prima de Solstiţiu pe care Rhys o dăduse fiecăreia. Erau mai mulţi bani decât câştigau majoritatea familiilor într-un an, iar ele îi meritau din plin.

În special pentru ce făcuseră pentru sora mea. Pentru prietenia, hotărârea şi simţul normalităţii din acea bucătărie. Ea le cumpărase acele pături comode şi pufoase de la ţesătoare, una roz şi o alta liliachie.

În schimb, Elain m-a studiat cât mi-am terminat tarta şi m-am întins după alta.

— Ai vreo veste de la ea?

Ştiam la cine se referea. Chiar în clipa în care am deschis gura ca să îi spun „nu”, în uşa de la intrare s-a auzit o bătaie.

Elain s-a mişcat atât de repede, încât abia am reuşit să ţin pasul, deschizând uşa din sticlă mată din hol, apoi descuind uşa grea din stejar

de la intrare.

Însă nu era Nesta cea care stătea pe treptele de la intrare, cu obrajii îmbujoraţi de frig.

Nu, când Elain a făcut un pas înapoi, luând mâna de pe clanţa uşii, l-a dezvăluit pe Lucien zâmbind încordat la amândouă.

— Solstiţiu fericit! a fost tot ce a spus el.

Capitolul 18

Feyre

— Arăţi bine! i-am spus eu lui Lucien după ce ne-am aşezat în fotoliile de lângă foc, Elain stând tăcută pe canapeaua din apropiere.

Lucien şi-a încălzit mâinile la strălucirea focului de mesteacăn, lumina aruncând pe chipul său nuanţe roşii şi aurii care se potriveau cu ochiul lui mecanic.

— Şi tu! El s-a uitat pieziş spre Elain, rapid şi efemer. Amândouă.

Elain nu a spus nimic, dar cel puţin a făcut o plecăciune drept mulţumire. În salon, Nuala şi Cerridwen continuau să aducă mâncare la masă, acum fiind doar două umbre subţiri ce treceau prin pereţi.

— Ai adus cadouri, am zis eu, dând din cap spre mica grămadă pe care o lăsase lângă

fereastră.

— Aşa se obişnuieşte de Solstiţiu aici, nu?

Am încercat să nu mă crispez. Ultimul Solstiţiu îl trăisem în Regatul Verii. Cu Ianthe. Şi Tamlin.

— Eşti binevenit să rămâi peste noapte, am spus eu, de vreme ce Elain cu siguranţă nu intenţiona să o facă.

Lucien şi-a lăsat mâinile în poală şi s-a rezemat în fotoliu.

— Mulţumesc, dar am alte planuri.

M-am rugat să nu surprindă urma de uşurare care a licărit pe chipul lui Elain.

— Unde te duci? am întrebat, sperând să-i menţin atenţia asupra mea şi ştiind că era o sarcină imposibilă.

— Eu…

Lucien şi-a căutat cuvintele. Nu ca să mintă sau să se scuze, mi-am dat seama o clipă mai târziu, când a zis:

— Din când în când, mă mai duc prin Regatul Primăverii. Dar când nu sunt aici în Velaris, în majoritatea timpului stau cu Jurian. Şi cu Vassa.

M-am îndreptat de spate.

— Serios? Unde?

— Într-un conac vechi din sud-est, de pe teritoriul oamenilor. Jurian şi Vassa l-au… primit în dar.

După cutele care îi înconjurau gura, mi-am dat seama cine aranjase, cel mai probabil, ca acel conac să cadă în mâinile lor. Graysen – sau tatăl lui. Nu am îndrăznit să mă uit la Elain.

— Rhys a menţionat că ei sunt încă în Prythian. Nu mi-am dat seama că au o locuinţă permanentă.

El a dat rapid din cap.

— Deocamdată. Până se rezolvă lucrurile.

Precum lumea fără zid. Precum cele patru regine umane care încă se ascundeau pe continent. Dar acum nu era momentul să discutăm despre asta.

— Ce mai fac… Jurian şi Vassa?

De la Rhys aflasem destule despre ce făcea Tamlin. Nu voiam să aflu mai multe.

— Jurian… Lucien a expirat, studiind tavanul sculptat din lemn. Slavă Cazanului pentru el! Niciodată nu am crezut că voi spune asta, dar este adevărat, a rostit şi şi-a trecut o mână prin părul roşcat şi mătăsos. Face lucrurile să meargă. Dacă nu ar fi fost Vassa, cred că ar fi fost încoronat rege până acum. Buzele i-au zvâcnit, iar ochiul roşiatic a scânteiat. Ea se descurcă destul de bine. Se bucură de fiecare secundă a libertăţii ei momentane.

Nu uitasem ce mă rugase ea în noaptea de după ultima luptă cu Hybernul: să rup blestemul care noaptea o ţinea în trup de om, iar ziua o

transforma într-o pasăre de foc. Cândva, fusese o regină mândră – era mândră şi acum, dar era şi disperată să îşi revendice libertatea. Corpul ei de om. Regatul ei.

— Ea şi Jurian se înţeleg?

Nu îi văzusem interacţionând, deci puteam doar să îmi imaginez cum s-ar fi comportat cei doi în aceeaşi cameră. Amândoi încercau să-i conducă pe oamenii care ocupau bucata de pământ din cel mai sudic punct al Prythianului, lăsat fără conducător atât de mult timp… Prea mult timp.

Pe acele tărâmuri nu rămăsese niciun rege, nicio regină. Nicio amintire a numelui sau a descendenţei lor.

Cel puţin printre oameni. Spiriduşii ar fi putut să ştie câte ceva. Rhys ar fi putut să ştie.

Însă tot ce mai rămăsese de pe urma cui se aflase cândva la cârma vârfului sudic al Prythianului era doar o varietate amestecată de lorzi şi domniţe. Nimic altceva. Niciun duce sau conte sau altcineva cu un titlu pe care să-l fi auzit cândva menţionat de surorile mele când discutam despre oamenii de pe continent. Nu existau asemenea titluri pe teritoriile Spiriduşilor. Nu în Prythian.

Nu, erau doar Mari Lorzi şi lorzi. Şi acum, o Mare Lady.

M-am întrebat dacă oamenii începuseră să

folosească doar titlul de *lord* mulţumită Marilor Spiriduşi care pândeau de peste zid.

Pândiseră… însă în momentul de faţă nu o mai făceau.

Lucien s-a gândit la întrebarea mea.

— Vassa şi Jurian sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Din fericire, viziunea lor despre viitorul teritoriilor umane este, în mare parte, aceeaşi. Dar metodele pe care să le folosească… El s-a încruntat spre Elain, apoi s-a uitat la mine crispat. Nu se prea cade să vorbim despre asta de Solstiţiu.

Cu siguranţă nu, dar nu mă deranja. Cât despre Elain…

Sora mea s-a ridicat în picioare.

— Ar trebui să aduc gustările.

Şi Lucien s-a ridicat.

— Nu este nevoie să te deranjezi. Eu…

Însă ea deja ieşise din cameră.

Când paşii ei nu s-au mai auzit, Lucien s-a aşezat pe fotoliu şi a expirat prelung.

— Cum se simte?

— Mai bine. Nu spune nimic despre puterile ei. Dacă le mai are.

— Bun. Dar ea încă… Un muşchi al maxilarului i-a zvâcnit. Încă îl jeleşte?

Cuvintele abia s-au auzit.

Mi-am muşcat buza, gândindu-mă cât să dezvălui din adevăr. Până la urmă am ales să-i

spun totul.

— A fost foarte îndrăgostită de el, Lucien.

Ochiul lui roşiatic a licărit cu o furie clocotitoare. Un instinct incontrolabil – ca să elimine orice ameninţare. Dar el a rămas la locul său, deşi şi-a înfipt degetele în cotierele scaunului.

— Au trecut doar câteva luni, am continuat eu. Graysen a spus clar că logodna s-a încheiat, dar s-ar putea să mai aibă nevoie de timp ca să depăşească momentul.

Furia şi-a făcut din nou simţită prezenţa. Nu de gelozie sau din cauza vreunei ameninţări, ci…

— Este un ticălos ca toţi ticăloşii pe care i-am întâlnit!

Lucien *îl întâlnise,* mi-am dat eu seama. Cumva, locuind cu Jurian şi Vassa la acel conac, dăduse peste fostul logodnic al lui Elain. Şi reuşise să îl lase să scape cu viaţă.

— Sunt de acord cu tine în privinţa asta, am recunoscut eu. Dar aminteşte-ţi că au fost logodiţi. Dă-i timp să accepte situaţia.

— Să accepte o viaţă în care să fie încătuşată de mine?

Nările mi s-au umflat.

— Nu asta am vrut să spun!

— Nu vrea să aibă de-a face cu mine.

— *Tu* ai vrea, dacă ar fi invers?

El nu a răspuns.

— După ce se termină Solstiţiul, de ce nu vii să stai o săptămână sau două? am încercat eu apele. Nu în apartamentul tău, adică. Aici, la casa din oraş.

— Şi ce să fac?

— Să-ţi petreci timpul cu ea.

— Nu cred că va suporta să stea două minute singură cu mine, aşadar, uită de cele două săptămâni!

Maxilarul i s-a mişcat în timp ce studia focul.

Focul. Darul mamei lui.

Nu al tatălui său.

Da, era darul lui Beron. Darul tatălui pe care lumea îl crezuse al lui, însă nu darul lui Helion. Adevăratul lui tată.

În afară de Rhys, nu mai spusesem asta nimănui altcuiva.

Nu era momentul potrivit nici pentru discuţia aceasta.

— Când ai închiriat apartamentul, am sperat că asta înseamnă că vei veni să lucrezi aici, am îndrăznit eu să spun. Cu noi. Să fii emisarul nostru pentru oameni.

— Nu asta fac acum? A ridicat o sprânceană. Nu trimit rapoarte spionului vostru de două ori pe săptămână?

— Spun doar că ai putea veni *să locuieşti* aici, am insistat eu. Să locuieşti cu adevărat

aici, să rămâi în Velaris mai mult de câteva zile. Ţi-am putea oferi un apartament mai frumos…

Lucien s-a ridicat în picioare.

— Nu am nevoie de generozitatea ta.

M-am ridicat şi eu în picioare.

— Dar generozitatea lui Jurian şi a Vassei este bună?

— Ai fi surprinsă să vezi cum ne înţelegem noi trei.

Prieteni, mi-am dat eu seama. Cumva, ei deveniseră *prietenii* lui.

— Deci ai prefera să stai cu ei?

— Nu stau *cu* ei. Conacul este *al nostru.*

— Interesant.

Ochiul lui auriu s-a rotit.

— Ce anume?

I-am răspuns tăios:

— Că acum te simţi mai în largul tău cu oamenii decât cu Marii Spiriduşi. Dacă mă întrebi…

— Nu te întreb.

— Se pare că ai hotărât să te întovărăşeşti cu doi oameni care nu au nici ei casa lor.

Lucien s-a uitat lung şi rece la mine.

— Solstiţiu fericit, Feyre! a spus cu o voce răguşită.

El s-a întors spre hol, dar l-am apucat de braţ ca să îl opresc. Muşchii încordaţi ai antebraţului s-au mişcat sub mătasea fină a

jachetei lui de culoarea safirului, dar nu a făcut nicio mişcare ca să mă alunge.

— Nu am vorbit serios, am spus eu. Poţi să stai aici. Dacă vrei.

Lucien a studiat salonul, holul de dincolo şi sufrageria din partea cealaltă.

— Banda Exilaţilor.

— Ce?

— Aşa ne spunem noi – Banda Exilaţilor.

— V-aţi luat un nume.

M-am luptat cu tonul meu neîncrezător.

El a dat din cap aprobator.

— Jurian nu este în exil, am spus eu.

Vassa, da, era, iar situaţia lui Lucien era, acum, de două ori mai dificilă.

— Regatul lui Jurian nu este decât praf şi amintiri pe jumătate pierdute, iar poporul lui s-a împrăştiat demult şi a fost asimilat de alte teritorii. Poate să-şi spună cum vrea.

Da, după lupta cu Hybernul, după ajutorul lui Jurian, presupuneam că putea să o facă.

— Şi ce, mai exact, plănuieşte să facă Banda Exilaţilor? Să organizeze evenimente? Comisii de planificare a petrecerilor?

Ochiul de metal al lui Lucien a ţăcănit slab şi s-a micşorat.

— Poţi fi la fel de ticăloasă ca partenerul ăla al tău, ştii asta?

Era adevărat. Am oftat din nou.

— Îmi pare rău! Eu doar…

— Nu mai am unde să mă duc. Mi-ai stricat orice şansă de a mă întoarce în Regatul Verii, a zis înainte să pot obiecta. Nu la Tamlin, ci la regatul de dincolo de casa lui. Toată lumea crede fie minciunile pe care le-ai răspândit, fie că sunt complice la înşelătoria ta. Iar în ceea ce priveşte locul ăsta… S-a smucit de lângă mine şi s-a îndreptat spre uşă. Nu suport să fiu în aceeaşi cameră cu ea mai mult de două minute. *Eu* nu suport să fiu în regatul ăsta şi să îl las pe partenerul tău să îmi cumpere hainele pe care le port.

Am studiat jacheta pe care o purta. O mai văzusem. În…

— Tamlin le-a trimis ieri la conacul nostru, a şoptit Lucien. Hainele mele. Bunurile mele. Toate. Le-a trimis din Regatul Verii şi le-a aruncat în pragul uşii.

Ticălos. Era tot un ticălos, în ciuda a ceea ce făcuse pentru mine şi Rhys în timpul ultimei lupte, însă vina pentru acel comportament nu era numai a lui Tamlin. Creasem o prăpastie cu propriile mâini.

Nu mă simţeam destul de vinovată încât să îmi cer scuze pentru asta. Nu încă. Probabil nu m-aş fi simţit niciodată.

— De ce?

A fost singura întrebare care mi-a venit în

minte.

— Probabil a avut vreo legătură cu vizita de alaltăieri a partenerului tău.

Spatele mi-a înţepenit.

— Nu Rhys te-a implicat în asta.

— E posibil să o fi făcut. Orice a spus sau a făcut, Tamlin a hotărât că-şi doreşte să rămână singur. Ochiul lui roşiatic s-a întunecat. Partenerul tău ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să lovească un mascul doborât.

— Nu pot spune că îmi pare prea rău că a făcut-o.

— Vei avea nevoie de Tamlin ca aliat înainte ca totul să se liniştească. Ai grijă!

Nu voiam să mă gândesc la asta azi sau în oricare altă zi.

— Eu mi-am încheiat socotelile cu el.

— Tu poate da, însă nu şi Rhys. Şi ai face bine să îi aminteşti asta partenerului tău.

Prin legătură am simţit un puls, ca un răspuns. „Este totul în regulă?”

I-am permis lui Rhys să vadă şi să audă tot ce se vorbise, conversaţia fiind transmisă într-o clipă.

„Îmi pare rău că i-am făcut probleme, a spus Rhys. Vrei să vin acasă?”

„Mă descurc singură.”

„Anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva”, a spus Rhys, iar legătura a amuţit.

— Verifici? a întrebat Lucien încet.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, am zis părând plictisită.

El mi-a aruncat o privire cu subînţeles şi şi-a continuat drumul spre uşă, luându-şi haina groasă şi fularul din cuierul montat pe lambriul de lângă aceasta.

— Cutia mai mare este pentru tine. Cea mai mică este pentru ea.

Mi-a luat o clipă să îmi dau seama că se referea la cadouri. M-am uitat peste umăr spre ambalajul argintiu şi fundiţele albastre de pe ambele cutii.

Când m-am uitat după el, Lucien dispăruse.

*

Am găsit-o pe sora mea în bucătărie, privind ceainicul care şuiera.

— Nu rămâne la ceai, am spus eu.

Nuala şi Cerridwen nu se vedeau pe nicăieri.

Elain a luat pur şi simplu ceainicul de pe plită.

Ştiam că nu eram cu adevărat supărată pe ea, ci doar pe mine, dar am spus:

— Nu i-ai putut adresa niciun cuvânt? Un salut amabil?

Elain se uita fix la ceainicul aburind când l-a pus pe blatul de piatră.

— Ţi-a adus un cadou.

Acei ochi căprui s-au întors spre mine. Mai tăioşi decât îi văzusem până atunci.

— Şi asta mă obligă să îi ofer timpul şi afecţiunea mea?

— Nu. Am clipit. Dar este un mascul *bun*. În ciuda cuvintelor noastre dure. În ciuda prostiei cu Banda Exilaţilor. El ţine la tine.

— Nu mă cunoaşte.

— Nu îi dai nici măcar şansa să încerce să o facă.

I s-au strâns buzele, singurul semn al furiei pe chipul ei graţios.

— Nu vreau un partener. Nu vreau un *mascul.*

Ea voia un bărbat uman.

Solstiţiul. Solstiţiul era astăzi şi toată lumea trebuia să fie veselă şi fericită. Cu siguranţă *nu* să se certe peste tot.

— Ştiu că nu vrei. Am expirat prelung. Dar…

Dar nu ştiam cum să termin propoziţia. Simplul fapt că Lucien era partenerul ei nu însemna că putea să-i ceară să-şi petreacă timpul alături de el şi că avea dreptul la sentimentele ei. Ea era matură, capabilă să ia propriile decizii. Să îşi evalueze propriile nevoi.

— Este un mascul bun, am repetat eu. Şi… doar… Mi-am căutat cuvintele. Nu îmi place să vă văd nefericiţi.

Elain s-a uitat la masa de lucru, dulciurile coapte şi necoapte fiind ordonate pe aceasta, ceainicul răcindu-se acum pe blat.

— Ştiu că nu vrei.

Nu mai era nimic de spus. Aşadar, am atins-o pe umăr şi am ieşit afară.

Elain nu a scos un cuvânt.

Am găsit-o pe Mor stând la baza scării, purtând o pereche de pantaloni de culoarea piersicii şi un pulover alb gros, ţinuta fiind o combinaţie între stilul obişnuit al lui Amren şi al meu.

Mor a zâmbit macabru, cerceii de aur licărind.

— Bei?

O carafa şi două pahare au apărut în mâinile ei.

— Pe toţi zeii, da!

Mor a aşteptat până m-am aşezat lângă ea pe treptele din stejar şi am băut o gură de lichid arămiu, alcoolul arzându-mi gâtul şi încălzindu-mi stomacul înainte să mă întrebe:

— Vrei să îţi dau un sfat?

Nu. Da.

Am dat aprobator din cap.

Mor a sorbit prelung din pahar.

— Nu te băga. Ea nu este pregătită, cum nici el nu este, indiferent câte cadouri îi aduce.

Am ridicat o sprânceană.

— Băgăcioaso!

Mor s-a rezemat de trepte, complet lipsită de regrete.

— Lasă-l să locuiască împreună cu Banda lui de Exilaţi. Lasă-l să se ocupe de Tamlin în felul lui. Lasă-l să-şi dea seama unde vrea să fie. Cu *cine* vrea să fie. Şi las-o şi pe ea să-şi vadă de ale ei.

Avea dreptate.

— Ştiu că încă te învinovăţeşti pentru Crearea surorilor tale. Mor mi-a lovit genunchiul cu al ei. Şi din cauza asta vrei să repari totul pentru ele, acum că sunt aici.

— Întotdeauna mi-am dorit să fac asta, am spus eu încruntată.

Mor a zâmbit.

— De asta te iubim. De asta te iubesc ele.

De Nesta nu eram sigură.

— Ai răbdare, a continuat Mor. Totul se va rezolva. Mereu se rezolvă.

Încă un mic adevăr.

Mi-am reumplut paharul, am pus carafa de cristal pe treapta din spatele nostru şi am băut din nou.

— Vreau să fie fericiţi. Toţi.

— Vor fi, a rostit ea cuvintele simple cu atâta convingere, încât am crezut-o.

Am ridicat o sprânceană.

— Şi tu… eşti fericită?

Mor ştia la ce mă referam. Dar ea doar a zâmbit, rotindu-şi paharul cu băutură.

— Este Solstiţiul. Sunt cu familia mea. Beau. Sunt *foarte* fericită. Iscusită eschivare! Dar una la care eram mulţumită să particip.

Mi-am ciocnit paharul de al ei.

— Apropo de familie… Unde *naiba* sunt ei?

Ochii căprui ai lui Mor s-au luminat.

— O! O, el nu ţi-a spus, nu-i aşa?

Zâmbetul mi-a dispărut.

— Ce să-mi spună?

— Ce fac ei trei în fiecare dimineaţă a Solstiţiului.

— Încep să mă neliniştesc.

Mor şi-a lăsat jos paharul şi m-a prins de braţ.

— Vino cu mine! a zis ea şi înainte să pot obiecta, ne-a teleportat. Lumina orbitoare şi frigul m-au lovit.

Era un frig năprasnic. Mult prea rece pentru puloverele şi pantalonii pe care îi purtam noi.

Zăpadă. Şi soare. Şi vânt.

Şi munţi.

Şi… o cabană.

Cabana.

Mor a arătat spre câmpul nesfârşit din vârful muntelui. Acoperit de zăpadă, exact cum îl văzusem ultima dată. Dar în loc de întinderea plată şi neîntreruptă…

— Alea sunt *forturi de zăpadă*?

Ea a dat din cap aprobator.

Ceva alb a ţâşnit pe câmp, alb şi dur şi strălucitor, iar apoi…

Strigătul lui Cassian a răsunat din munţii din jurul nostru, urmat de cuvântul „Ticălosule!”

Râsul cu care i-a răspuns Rhys era luminos ca soarele pe zăpadă.

Am studiat cele trei ziduri de zăpadă – *baricadele* – care mărgineau câmpul cât Mor a ridicat un scut invizibil împotriva vântului rece – aproape inutil, totuşi.

— Se bat cu bulgări de zăpadă.

A dat din nou din cap.

— Trei războinici illyrieni, am spus eu. *Cei mai mari* războinici illyrieni. Se bat cu bulgări.

Ochii lui Mor străluceau de încântare.

— De când erau copii.

— Au mai mult de cinci sute de ani.

— Vrei să îţi spun condiţiile victoriei?

M-am uitat cu gura căscată la ea. Apoi, la câmpul de dincolo de Mor. La bulgării de zăpadă care zburau într-adevăr rapid cu o precizie brutală în timp ce capetele brunete se iveau deasupra zidurilor pe care le construiseră.

— Fără magie, a spus Mor, fără aripi şi fără pauze.

— Sunt aici de la amiază.

Era aproape ora trei. Dinţii începeau să îmi

clănţăne.

— Întotdeauna am rămas înăuntru ca să beau, a zis Mor, ca şi când replica ar fi fost un răspuns.

— Cum decid cine *câştigă*?

— Cine nu degeră?

M-am uitat din nou la ea cu gura căscată şi dinţii clănţănind.

— E ridicol!

— Mai este alcool în cabană.

Într-adevăr, niciunul dintre masculi nu a părut să ne observe măcar. Când Azriel s-a ridicat, a aruncat doi bulgări de zăpadă în aer şi a dispărut din nou în spatele zidului său de zăpadă.

O clipă mai târziu, vocea lui Rhys a răsunat spre noi.

— Tâmpitule!

Râsul însoţea fiecare silabă.

Mor m-a luat din nou de braţ.

— Nu cred că partenerul tău va fi victorios anul ăsta, prieteno! M-am aplecat spre căldura trupului său şi am mers cu greu prin zăpada înaltă până la genunchi înspre cabană, fumul înălţându-se deja din coş către cerul senin.

Chiar erau nişte bebeluşi illyrieni.

Capitolul 19

Feyre

Azriel a câştigat.

Era a o sută nouăzeci şi noua lui victorie.

Cei trei intraseră în cabană după o oră, uzi de zăpadă, cu pielea roşie de frig şi zâmbind larg.

Eu şi Mor, ghemuite sub o pătură pe canapea, doar ne-am dat ochii peste cap.

Rhys m-a sărutat pe creştet, mi-a spus că ei trei se duceau să facă saună în şopronul căptuşit cu cedru, lipit de casă, şi au dispărut.

Am clipit la Mor când s-au făcut nevăzuţi, lăsând imaginea să mi se întipărească în minte.

— Altă tradiţie, mi-a spuse ea, sticla cu alcool de culoare arămie aproape goală fiind cauza durerii mele de cap. De fapt, este un obicei illyrian – şopronul încălzit. Sauna. O mulţime de războinici dezbrăcaţi stau împreună în aburi şi transpiră.

Am clipit din nou.

Lui Mor i-au zvâcnit buzele.

— Este cam singurul obicei bun pe care l-au născocit illyrienii, ca să fiu sinceră.

Am pufnit.

— Deci ei trei stau pur şi simplu goi şi transpiră.

Pe toţi zeii!

„Vrei să arunci o privire?”

Vocea lui mieroasă a răsunat în mintea mea.

„Obsedatule! Întoarce-te la transpiraţia ta!”

„Mai avem loc pentru cineva.”

„Credeam că partenerii sunt posesivi.”

Îl simţeam zâmbind ca şi când răsuflarea lui mi-ar fi mângâiat gâtul.

„Întotdeauna sunt dispus să aflu ce îţi stârneşte interesul, dragă Feyre!”

Am studiat cabana din jurul meu, suprafeţele pe care le pictasem în urmă cu aproape un an.

„Mi s-a promis un zid, Rhys!”

El a făcut o pauză. Una lungă.

„Te-am mai lipit de zid.”

„De zidurile astea.”

Încă o pauză foarte lungă.

„Nu e de bun simţ să ai erecţie în saună.”

Colţurile buzelor mi s-au ridicat într-un zâmbet când i-am trimis o imagine. O amintire.

Cu mine pe masa de bucătărie care era la doar câţiva paşi distanţă şi cu el îngenunchind în faţa mea, picioarele mele cuprinzându-i gâtul.

„Eşti nemiloasă!”

Am auzit o uşă izbindu-se undeva în casă, urmată de strigătul clar al unui mascul. Apoi, nişte bătăi – ca şi când cineva ar fi încercat să se întoarcă înăuntru.

Ochii lui Mor au scânteiat.

— I-ai făcut să îl dea afară, nu-i aşa?

Zâmbetul cu care i-am răspuns a făcut-o să râdă cu poftă.

*

Soarele se pogora spre marea de dincolo de Velaris când Rhys a venit lângă marginea de marmură neagră a şemineului din salonul casei din oraş şi şi-a ridicat paharul de vin.

Toţi – îmbrăcaţi elegant – le-am ridicat pe ale noastre.

Alesesem să îmbrac rochia de la Căderea Stelelor, renunţând la coroană, dar purtând brăţările cu diamant. Acestea au scânteiat în câmpul meu vizual când am venit lângă Rhys, studiindu-i chipul frumos, iar el a spus:

— Pentru întunericul binecuvântat din care ne-am născut şi în care ne vom întoarce!

Am ridicat paharele şi am băut.

M-am uitat la el – la partenerul meu, îmbrăcat cu cea mai elegantă jachetă neagră, broderia argintie licărind în luminile spiriduşilor.

„Asta e tot?”

El a ridicat o sprânceană.

„Voiai să mormăi în continuare sau să începem să sărbătorim?”

Buzele mi-au zvâcnit.

„Văd că nu eşti deloc formal!”

„După atâta amar de timp, tot nu mă crezi.”

Şi-a strecurat mâna în spatele meu şi m-a ciupit. Mi-am muşcat buza ca să nu râd.

„Sper că mi-ai luat un cadou frumos de Solstiţiu.”

A fost rândul meu să îl ciupesc, iar Rhys a râs, sărutându-mă pe tâmplă o dată înainte să iasă din cameră ca să aducă, fără îndoială, mai mult vin.

Dincolo de ferestre se lăsase într-adevăr întunericul. Era cea mai lungă noapte din an.

Am văzut-o pe Elain studiindu-l, frumoasă în rochia ei de culoarea ametistului. Am vrut să mă îndrept spre ea, dar cineva mi-a luat-o înainte.

Îmblânzitorul umbrelor era îmbrăcat o jachetă neagră şi pantaloni care semănau cu ai lui Rhys – materialul fiind perfect croit pe măsura aripilor lui. Încă purta pietrele Siphon pe fiecare mână, iar umbrele îi urmau paşii, unduindu-se ca nişte tăciuni răsuciţi, dar partea sa războinică era de nevăzut, mai ales când i-a spus cu blândeţe surorii mele „Solstiţiu fericit!”

Elain s-a întors de la ninsoarea care cădea în întunericul de dincolo şi a schiţat un zâmbet.

— Nu am mai participat niciodată la o sărbătoare ca asta.

Amren s-a auzit din partea cealaltă a camerei, de lângă Varian, strălucitor în îmbrăcămintea lui somptuoasă:

— Sunt foarte supraestimate!

Mor a zâmbit.

— Spune femela care se alege cu o grămadă de lucruri în fiecare an. Nu ştiu cum de nu te jefuieşte nimeni în drum spre casă, cu atâtea bijuterii îndesate în buzunare.

Amren şi-a dezgolit dinţii prea albi.

— Ai grijă, Morrigan, sau am să returnez chestia drăguţă pe care ţi-am cumpărat-o!

Mor, spre surprinderea mea, a tăcut imediat.

La fel au făcut şi ceilalţi, când Rhys a revenit cu…

— Nu ai făcut asta! am spus fără să gândesc.

El mi-a zâmbit peste tortul etajat pe care-l ţinea pe braţe – peste cele douăzeci şi una de lumânări scânteietoare care îi luminau chipul.

Cassian m-a bătut pe umăr.

— Credeai că te poţi furişa pe lângă noi, nu-i aşa?

Am mormăit.

— Sunteţi toţi nişte nesuferiţi!

Elain a venit lângă mine.

— La mulţi ani, Feyre!

Prietenii mei – familia mea – au rostit aceleaşi cuvinte când Rhys a lăsat tortul pe masa joasă din faţa focului. M-am uitat spre sora mea.

— Tu ai…?

Elain a dat din cap.

— Totuşi, Nuala s-a ocupat de decoraţiuni.

Atunci mi-am dat seama cu ce semănau cele trei etaje.

Primul fusese decorat cu flori, cel din mijloc cu flăcări, iar ultimul, cel mai lat… cu stele.

Tortul semăna cu dulapul pe care îl pictasem cândva în casa dărăpănată – cu câte un etaj pentru fiecare dintre noi, pentru fiecare soră. Erau stelele şi lunile trimise mie, minţii mele, de către partenerul meu, cu mult timp înainte să ne cunoaştem.

— I-am cerut Nualei să îl facă în acea ordine, a spus Elain când ceilalţi s-au adunat. Pentru că tu eşti baza, cea care ne ridică. Mereu ai fost.

Mi s-a uscat gâtul şi, drept răspuns, am strâns-o de mână.

Mor, Cazanul să o binecuvânteze, a strigat:

— Pune-ţi o dorinţă şi să trecem la cadouri!

Cel puţin era o tradiţie care nu se schimbase de nicio parte a zidului.

Peste lumânările scânteietoare am întâlnit privirea lui Rhys, iar zâmbetul său a fost suficient ca asprimea pe care o simţeam în gât să se transforme în lacrimile care-mi înţepau ochii.

„Ce dorinţă ai să-ţi pui?”

Era o întrebare simplă şi sinceră.

Şi, uitându-mă la el, la chipul frumos şi zâmbetul sincer, atât de multe din acele umbre

au dispărut, iar când familia s-a adunat în jurul nostru, cu veşnicia în faţă… am ştiut.

Am ştiut cu adevărat ce dorinţă voiam să îmi pun, ca şi când o piesă din jocul de puzzle al lui Amren şi-ar fi găsit locul, ca şi când iţele tapiseriei ţesătoarei ar fi dezvăluit, în sfârşit, imaginea pe care o înfăţişau.

Totuşi, nu i-am spus. Nu când am inspirat şi am suflat.

*

Servirea tortului înaintea cinei era ceva complet acceptabil de Solstiţiu, m-a informat Rhys când ne-am lăsat deoparte farfuriile, în special înainte de oferirea cadourilor.

— Ce cadouri? am întrebat eu, studiind camera în care nu se găseau decât cele două cutii aduse de Lucien.

Ceilalţi mi-au zâmbit când Rhys a pocnit din degete şi…

— O!

Cutii şi pungi, toate strălucitor învelite şi împodobite, au umplut arcadele ferestrelor.

Grămezi şi munţi şi *turnuri* de cadouri. Mor a ţipat de încântare. M-am întors spre hol. Pe ale mele le lăsasem în debaraua de la etajul trei…

Nu. Erau aici. Împachetate şi în spatele arcadei.

Rhys mi-a făcut semn din ochi.

— Ţi-am adăugat eu cadourile la tezaurul comun.

Am ridicat din sprâncene.

— Toată lumea ţi-a dat cadourile ţie?

— Este singurul în care putem avea încredere că nu îşi bagă nasul, mi-a explicat Mor.

M-am uitat spre Azriel.

— Chiar şi el, a spus Amren.

Azriel mi-a aruncat o privire crispată şi vinovată.

— Sunt spion, îţi aminteşti?

— Am început să o facem în urmă cu două secole, a continuat Mor. După ce Rhys a surprins-o pe Amren agitând o cutie ca să îşi dea seama ce era înăuntru.

Amren a ţâţâit când eu am râs.

— Nu l-au văzut pe Cassian coborând aici cu zece minute mai devreme, *adulmecând* fiecare cutie.

Cassian i-a zâmbit indolent.

— Nu eu am fost cel prins.

M-am întors spre Rhys.

— Şi, cumva, *tu* eşti cel mai de încredere?

Rhys a părut de-a dreptul ofensat.

— Sunt Mare Lord, dragă Feyre! Onoarea nu-mi permite altceva.

Eu şi Mor am pufnit.

Amren s-a îndreptat spre cea mai apropiată grămadă de cadouri.

— Începe eu!

— Bineînţeles, a mormăit Varian, făcându-ne pe mine şi pe Mor să zâmbim.

Amren i-a zâmbit dulce înainte să se aplece să ia un cadou. Varian a avut grijă să tresalte doar după ce ea i-a întors spatele.

Însă ea a luat un cadou învelit în roz, a citit eticheta şi l-a deschis.

Toată lumea a încercat şi nu a reuşit să îşi ascundă crisparea.

Văzusem animale sfâşiind cadavre cu mai puţină ferocitate.

Dar Amren radia când s-a întors spre Azriel, o pereche de cercei cu perle şi diamante legănându-se din degetele ei delicate.

— Mulţumesc, îmblânzitorule de umbre! a spus ea, înclinându-şi capul.

Azriel i-a imitat gestul.

— Mă bucur că ţi se par acceptabili.

Cassian şi-a croit loc cu coatele pe lângă Amren, făcând-o să îl avertizeze cu un şuierat, şi a început să arunce cadourile. Mor l-a prins cu uşurinţă pe al ei, rupând hârtia cu acelaşi entuziasm ca Amren şi afişând un zâmbet.

— Mulţumesc, dragule!

Cassian a zâmbit superior.

— Ştiu ce îţi place.

Mor a ridicat...

M-am înecat. Şi Azriel la fel, întorcându-se spre Cassian în acelaşi timp.

Cassian i-a făcut semn din ochi în timp ce furoul roşu transparent se legăna între mâinile lui Mor.

Înainte ca Azriel să poată întreba fără îndoială ceea ce gândeam cu toţii, Mor a bombănit în sinea ei şi a spus:

— Nu-l lăsaţi să vă păcălească: nu ştia ce să îmi ia, deci a renunţat şi m-a întrebat direct. I-am dat ordine precise. Pentru prima dată în viaţa lui, le-a respectat.

— Războinicul perfect, a spus Rhys.

Cassian s-a rezemat pe canapea, întinzându-şi picioarele lungi în faţa lui.

— Nu-ţi face griji, Rhysie! Ţi-am luat şi ţie unul!

— Să îl probez de faţă cu tine?

Am râs, surprinsă să aud acelaşi sunet dinspre Elain.

Cadoul ei... M-am grăbit spre grămada de daruri înainte să poată arunca din nou Cassian unul prin cameră, căutând pachetul pe care îl ambalasem cu grijă cu o zi în urmă. Abia ce-l zărisem în spatele unei cutii mai mari, când am auzit bătaia.

Doar o dată. Rapid şi puternic.

Am ştiut. Am ştiut cine era la uşă, chiar

înainte ca Rhys să se uite spre mine.

Toată lumea ştia.

S-a lăsat liniştea, întreruptă doar de pârâitul focului.

O clipă, iar apoi m-am mişcat, rochia foşnind în jurul meu când am intrat în hol, am deschis uşa din sticlă şi pe cea de stejar de dincolo de ea şi m-am pregătit să înfrunt frigul.

Să o înfrunt pe Nesta.

Capitolul 20

Feyre

Fulgii s-au lipit de părul Nestei cât ne-am uitat una la cealaltă peste pragul uşii.

Noaptea friguroasă o îmbujorase, dar chipul ei rece precum caldarâmul presărat cu zăpadă era solemn.

Am deschis uşa un pic mai mult.

— Suntem în salon.

— Am văzut.

Conversaţia, de încercare şi ezitantă, a avut loc în hol. Fără îndoială, era o încercare nobilă din partea tuturor să ne ofere o oarecare intimitate şi un simţ al normalităţii.

Când Nesta a rămas în pragul uşii, i-am întins o mână.

— Poftim, îţi iau eu haina…

Am încercat să nu îmi ţin respiraţia când s-a uitat pe lângă mine, în casă. Ca şi când s-ar fi gândit dacă să păşească peste prag.

Cu coada ochiului, am văzut purpuriul şi auriul licărind – era Elain.

— Ai să te îmbolnăveşti dacă rămâi în frig! i-a spus ea Nestei, zâmbind larg. Vino să stai cu mine lângă foc!

Ochii gri-albaştri ai Nestei s-au întors spre mine. Circumspecţi. Evaluatori.

Am rămas pe loc. Am ţinut uşa deschisă.

Fără să spună ceva, sora mea a traversat pragul.

A durat doar o clipă să îşi scoată haina, eşarfa şi mănuşile ca să dezvăluie una dintre acele rochii simple şi totuşi elegante pe care le prefera. Alesese una de un gri-închis. Fără bijuterii. Cu siguranţă fără cadouri, dar cel puţin venise.

Elain a luat-o de braţ pe Nesta şi au intrat în cameră, iar eu le-am urmat, privind grupul de dincolo când ele s-au oprit.

Privindu-l în special pe Cassian, care stătea acum în picioare lângă foc, împreună cu Az.

Părea relaxat, cu un braţ sprijinit de poliţa sculptată, cu aripile uşor strânse, afişând un zâmbet slab şi ţinând un pahar cu vin în mână. Şi-a îndreptat ochii căprui spre sora mea fără să se mişte un centimetru.

Elain şi-a impus să zâmbească în clipa în care a condus-o pe Nesta nu spre foc, aşa cum promisese, ci spre dulapul cu băuturi.

— Nu o duce la vin – du-o la mâncare! i-a strigat Amren lui Elain de pe fotoliu când şi-a pus cerceii dăruiţi de Az. Chiar şi prin rochie îi văd fundul osos!

Nesta s-a oprit în mijlocul camerei, cu spatele drept. Cassian a devenit ţeapăn ca moartea.

Elain a venit lângă sora noastră, zâmbetul ei fals fiind mai discret.

Amren i-a zâmbit Nestei.

— Solstiţiu fericit, fato!

Nesta s-a uitat fix la Amren – până ce un mic zâmbet i-a mişcat buzele.

— Frumoşi cercei!

Am simţit mai mult decât am văzut cum toţi cei din cameră s-au relaxat un pic.

— Abia am ajuns la împărţitul cadourilor! a spus Elain veselă.

Abia când a rostit aceste cuvinte mi-am dat seama că niciunul dintre cadourile din cameră nu avea numele Nestei pe el.

— Încă n-am mâncat, am spus eu, zăbovind în pragul dintre salon şi hol. Dar dacă ţi-e foame, putem să îţi aducem o farfurie…

Nesta a acceptat paharul de vin pe care i l-a dat Elain. Nu mi-a scăpat din vedere că atunci

când Elain s-a întors spre dulapul cu băuturi, a turnat un deget de băutură arămie în pahar şi a băut conţinutul strâmbându-se înainte să revină lângă Nesta.

Amren a pufnit uşor când a văzut-o, fără să rateze nimic.

Dar Nesta îşi îndreptase atenţia spre tortul aniversar care era tot pe masă şi ale cărui diferite etaje fuseseră deja tăiate de multe ori.

Ochii ei s-au ridicat spre ai mei în linişte.

— La mulţi ani.

Am dat din cap în semn de mulţumire.

— Elain a făcut tortul, i-am spus eu oarecum inutil.

Nesta a dat aprobator din cap înainte să se îndrepte spre un scaun de lângă partea din spate a camerei, lângă unul dintre rafturile cu cărţi.

— Poţi să te întorci la cadourile tale, a zis ea încet în timp ce se aşeza.

Elain s-a grăbit spre o cutie de lângă partea din faţă a grămezii.

— Asta e pentru tine! i-a spus ea surorii noastre.

I-am aruncat lui Rhys o privire rugătoare.

„Te rog, vorbeşte din nou! Te rog!”

O parte din lumină dispăruse din ochii lui violeţi când a studiat-o pe Nesta în timp ce ea bea din pahar. El nu mi-a răspuns prin legătură.

În schimb, i s-a adresat lui Varian:

— Tarquin organizează o petrecere oficială la Solstiţiul de vară sau o adunare mai puţin formală?

Prinţul din Adriata s-a grăbit să-i ofere detalii probabil inutile despre sărbătorile din Regatul Verii. Aveam să-i mulţumesc mai târziu pentru asta.

Între timp, Elain ajunsese lângă Nesta, oferindu-i ceea ce părea a fi o cutie grea ambalată în hârtie.

Lângă ferestre, Mor s-a pus în mişcare, dându-i lui Azriel cadoul său.

Nehotărâtă la cine să mă uit, am rămas în pragul uşii.

Azriel nu a renunţat la calmul său când a deschis cadoul ei: un set de prosoape albastre brodate cu iniţialele lui. Albastru-intens.

Am fost nevoită să îmi mut privirea ca să nu râd. Az, spre meritul lui, i-a zâmbit lui Mor drept mulţumire, îmbujorându-se, cu ochii lui căprui fixaţi asupra ei. Căldura şi dorinţa care îi umpleau privirea m-au făcut să mă uit în altă parte.

Mor a fluturat din mână şi i-a dat lui Cassian darul său. Războinicul nu l-a luat, ci a fixat-o pe Nesta cu privirea când ea a desfăcut hârtia maronie şi a văzut o colecţie de cinci romane într-o cutie de piele. A citit titlurile, apoi şi-a

ridicat fruntea spre Elain.

Elain i-a zâmbit.

— Am fost la librăria aia. O ştii pe cea de lângă teatru? Le-am cerut recomandări, iar femeia – femela adică... A spus că autorul acestor cărţi este preferatul ei.

M-am apropiat suficient încât să citesc unul dintre titluri. Păreau a fi romane de dragoste.

Nesta a scos o carte şi a frunzărit-o.

— Mulţumesc!

Cuvintele erau rigide... răguşite.

Cassian s-a întors în sfârşit spre Mor, deschizând cadoul din partea ei şi ignorând ambalajul frumos. Conţinutul cutiei l-a făcut să râdă.

— Exact ce-mi doream dintotdeauna!

El ţinea în aer ceea ce părea a fi o pereche de chiloţi roşii de mătase. Perechea perfectă pentru furoul ei.

Întrucât Nesta era ocupată cu frunzăritul noilor ei cărţi, m-am îndreptat spre cadourile pe care le ambalasem cu o zi în urmă.

Pentru Amren: o geantă de transport, special concepută pentru jocurile ei de puzzle, ca să nu mai fie nevoită să le lase acasă dacă ar fi vizitat tărâmuri mai însorite şi mai călduroase. Cadoul a făcut-o să-şi dea ochii peste cap şi să zâmbească recunoscătoare, iar broşa cu rubine şi argint, în formă de aripi cu pene, a făcut-o să

mă ciupească de obraz.

Pentru Elain: o mantie de un albastru-deschis cu găuri pentru braţe, perfectă pentru grădinărit în lunile mai friguroase.

Iar pentru Cassian, Azriel şi Mor…

Am adus cele trei tablouri ambalate şi am aşteptat tăcută şi agitată cât le-au deschis.

Cât au privit ce era înăuntru şi au zâmbit.

Nu ştiusem ce să le ofer, în afară de tablourile la care lucrasem recent – frânturi din trecutul lor.

Niciunul nu mi-a explicat ce reprezentau tablourile, la ce se uitau, dar fiecare m-a sărutat pe obraz drept mulţumire.

Înainte să îi pot da lui Rhys darul său, m-am trezit cu o grămadă de cadouri în poală.

De la Amren: un manuscris cu ilustraţii, vechi şi frumos. De la Azriel: vopsea rară şi vibrantă de pe continent. De la Cassian: o teacă adevărată din piele pentru un cuţit, ca să mi-l prind la spate ca un adevărat războinic illyrian. De la Elain: pensule fine încrustate cu iniţialele mele şi blazonul Regatului Nopţii pe mânere. Iar de la Mor: o pereche de papuci căptuşiţi cu lână. Papuci de un roz intens, căptuşiţi cu lână.

Nimic de la Nesta, dar nu îmi păsa. Deloc.

Ceilalţi şi-au dat cadourile, iar eu am găsit în cele din urmă un moment să târâi ultimul tablou spre Rhys, care zăbovise lângă fereastra boltită,

tăcut şi zâmbind. Anul trecut fusese primul lui Solstiţiu de la Amarantha – anul acesta, al doilea. Nu voiam să ştiu cum fusese şi ce îi făcuse ea în timpul acelor patruzeci şi nouă de Solstiţii pe care le ratase.

Rhys a deschis cu atenţie cadoul meu, ridicând tabloul astfel încât ceilalţi să nu îl vadă.

L-am văzut privindu-l.

— Spune-mi că nu este noul tău animal de companie! a zis Cassian, furişându-se în spatele meu ca să arunce o privire.

L-am împins.

— Băgăciosule!

Chipul lui Rhys a rămas serios, ochii lui fiind strălucitori ca stelele când i-au întâlnit pe ai mei.

— Mulţumesc!

Ceilalţi au devenit puţin mai zgomotoşi – ca să ne ofere intimitate în acea cameră aglomerată.

— Nu ştiu unde l-ai putea atârna, am spus eu, dar am vrut să-l ai.

Voiam să îl vadă, căci în acel tablou îi arătasem ce nu dezvăluisem nimănui. Ce îmi dezvăluise Ouroboros: creatura din mine, creatura plină de ură, regrete, dragoste şi sacrificii, creatura care putea fi crudă sau curajoasă, tristă sau veselă.

Mă dăruisem *pe mine* – şi nimeni în afară de

el nu avea să mă vadă vreodată. Nimeni în afară de Rhys nu m-ar fi înţeles vreodată.

— Este frumos, a spus el, cu vocea încă răguşită.

Mi-am alungat clipind lacrimile care ameninţau să curgă şi m-am aplecat spre el ca să îl sărut pe gură. „Eşti frumoasă”, mi-a şoptit el prin legătură.

„Şi tu eşti frumos.”

„Ştiu.”

Am râs, retrăgându-mă.

„Ticălosule!”

Mai rămăseseră doar câteva cadouri – ale lui Lucien. L-am deschis pe al meu şi am găsit un dar pentru mine şi partenerul meu: trei sticle de băutură fină. „Îţi vor prinde bine” era tot ce scria pe bilet.

I-am dat lui Elain cutiuţa care-i purta numele, iar zâmbetul i-a dispărut când a deschis-o.

— „Mănuşi fermecate”, a citit de pe bilet. „Care nu se vor rupe şi nici nu-ţi vor ţine prea cald când grădinăreşti.”

A lăsat cutia alături fără să o privească mai mult de o clipă, şi m-am întrebat dacă prefera să aibă mâinile zgâriate şi transpirate, dacă praful şi tăieturile erau dovada muncii ei. A bucuriei sale.

Amren a ţipat – chiar a ţipat – de încântare

când s-a uitat la cadoul lui Rhys, la bijuteriile care străluceau în mai multe cutii, dar s-a mai temperat când a deschis cadoul de la Varian. Nu ne-a arătat ce era în cutiuţă înainte să îi schiţeze un zâmbet intim.

Pe masa de lângă fereastră rămăsese o cutie minusculă – o cutie la a cărei etichetă cu numele, Mor a mijit ochii şi a spus:

— Az, asta e pentru tine!

Îmblânzitorul umbrelor a ridicat din sprâncene, dar a întins mâna plină de cicatrice să ia cadoul.

Elain s-a întors din locul în care vorbise cu Nesta.

— O, e de la mine.

Azriel nu a afişat nicio emoţie când a auzit cuvintele, nici măcar un zâmbet când a deschis cadoul şi a găsit...

— Am rugat-o pe Madja să o prepare pentru mine, a explicat Elain. Azriel s-a încruntat când a auzit numele vindecătoarei preferate a familiei. Este o pulbere care se presară în orice băutură.

Linişte.

Elain şi-a muşcat buza, iar apoi a zâmbit cu timiditate.

— Este pentru durerile de cap pe care ţi le dă toată lumea. De vreme ce îţi masezi tâmplele atât de des.

Din nou liniște.

Apoi Azriel şi-a dat capul pe spate şi *a râs.*

Nu mai auzisem niciodată un sunet atât de profund şi vesel. Cassian şi Rhys i s-au alăturat, cel din urmă luând sticla din mâna lui Azriel şi studiind-o.

— Genial! a spus Cassian.

Elain a zâmbit din nou, făcând o plecăciune.

Azriel s-a stăpânit suficient încât să spună:

— Mulţumesc! Nu îi mai văzusem nicicând ochii atât de strălucitori, nuanţele verzi dintre cele maronii şi gri fiind ca nişte nervuri de smarald. Va fi nepreţuită!

— Ticălosule! a zis Cassian, dar a râs din nou.

Din scaunul ei, cu darul de la Elain – singurul ei cadou – în poală, Nesta urmărea totul cu atenţie, cu spatele uşor înţepenit. Nu din cauza acelor cuvinte, ci a lui Elain, care râdea împreună cu ei. Cu noi.

Ca şi când Nesta ne-ar fi privit printr-un fel de fereastră. Ca şi când încă s-ar fi aflat în curtea din faţă, urmărindu-ne pe noi, cei din casă.

M-am forţat totuşi să zâmbesc. Să râd cu ei.

Aveam sentimentul că şi Cassian proceda la fel.

*

Cu râsete şi şi băutură, noaptea a trecut repede, deşi Nesta stătea aproape tăcută la masa aglomerată.

Însă abia când ceasul a sunat ora două au început toţi să caşte. Amren şi Varian au plecat primii, cel din urmă ducând toate cadourile ei în braţe, ea purtând haina de hermină pe care i-o dăruise el – al doilea cadou, pe lângă orice s-ar fi aflat în acea cutiuţă.

Nesta s-a ridicat în picioare o jumătate de oră mai târziu. I-a spus încet „noapte bună” lui Elain, sărutând-o pe creştet, şi s-a îndreptat spre uşa de la intrare.

Cassian, care stătea cu Mor, Rhys şi Azriel pe canapea, nici măcar nu s-a mişcat.

Dar eu am făcut-o, ridicându-mă de pe scaun ca să o urmez pe Nesta spre locul în care se îmbrăca lângă uşa de la intrare, şi am aşteptat să intre în anticameră înainte să întind mâna.

— Poftim!

Nesta s-a întors pe jumătate spre mine, îndreptându-şi atenţia spre ce ţineam în mână, spre mica bucată de hârtie.

Plata pentru chiria ei. Şi ceva în plus.

— Aşa cum am promis, i-am spus eu.

Pentru o clipă, m-am rugat să nu ia banii, să îmi spună să îi rup.

Dar Nesta nu a făcut decât să strângă din buze şi să ia banii cu hotărâre, întorcându-mi spatele şi ieşind pe uşa de la intrare, în întunericul friguros de dincolo de aceasta.

Am rămas în anticamera răcoroasă, cu mâna tot întinsă, urma uscăciunii acelui cec zăbovind pe degetele mele.

Duşumeaua a bufnit în spatele meu, iar apoi am fost dată uşor, dar cu forţă, la o parte. Totul s-a petrecut atât de repede, încât abia am avut timp să-mi dau seama că pe lângă mine trecuse Cassian… ieşind pe uşă.

După sora mea.

Capitolul 21

Cassian

El se săturase.

De indiferenţa şi de răceala ei. De spatele drept ca o sabie şi de privirea tăioasă ca o lamă care, în ultimele luni, parcă se ascuţise.

Cassian abia auzea din cauza vuietului din mintea sa când se repezi în noaptea înzăpezită. Abia reuşi să observe că o dădu la o parte pe Marea lui Doamnă ca să ajungă la uşa de la intrare. Ca să ajungă la Nesta.

Ea ajunsese deja la poartă, mergând cu acea graţie hotărâtă în ciuda pământului îngheţat. Cu

grămada de cărţi sub un braţ.

Însă Cassian îşi dădu seama că nu avea nimic de spus numai când o ajunse din urmă – nimic de spus care să nu o facă să îi râdă în faţă.

— Te conduc acasă, fu tot ce-i zise.

Nesta se opri chiar dincolo de poarta joasă din fier, chipul fiindu-i rece şi palid ca lumina lunii.

Frumoasă. Chiar dacă slăbise, stând în zăpadă era la fel de frumoasă ca prima dată când o văzuse în casa tatălui ei.

Şi infinit mai periculoasă. În atât de multe feluri.

Ea îl măsură din priviri.

— Nu este nevoie.

— Este un drum lung şi este târziu.

„Iar tu nu ai scos niciun nenorocit de cuvânt toată seara.”

Nu că el i-ar fi adresat vreunul.

În primele zile de după ultima luptă, Nesta îi transmisese clar că nu voia să aibă de-a face cu el. Cu niciunul dintre ei.

Cassian o înţelegea. Chiar o înţelegea. El avusese nevoie de câteva luni – *ani* – să îşi revină după prima luptă. Să facă faţă situaţiei. La naiba, încă îşi amintea şi ce se întâmplase în ultima luptă cu Hybernul.

Nesta rămase pe loc, mândră ca orice

illyrian. Şi mai feroce.

— Întoarce-te în casă!

Cassian îi zâmbi strâmb, ştiind că o făcea să se enerveze.

— Oricum cred că simt nevoia de aer proaspăt.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi se urni din loc. El nu era destul de prost încât să se ofere să îi care cărţile.

În schimb, ţinu cu uşurinţă pasul, atent la orice bucată de gheaţă de pe caldarâm. Abia supravieţuiseră Hybernului. Nu voia ca ea să îşi rupă gâtul pe stradă.

Nesta rezistă până în capătul străzii, casele cu acoperişuri verzi fiind încă vesele şi pline de cântece şi râsete, înainte să se oprească şi să se întoarcă spre el.

— Du-te acasă!

— Am să mă duc, spuse el, zâmbind din nou. După ce te las în faţa uşii tale.

În faţa apartamentului de rahat în care insistase să locuiască, în partea cealaltă a oraşului.

Ochii Nestei – aceiaşi ca ai lui Feyre şi totuşi complet diferiţi, tăioşi şi reci ca oţelul – se îndreptară spre mâinile lui, spre ce ţinea în ele.

— Ce este ăla?

El îi zâmbi iarăşi când ridică pachetul mic şi ambalat.

— Cadoul tău de Solstiţiu.

— Nu îl vreau.

Cassian trecu pe lângă ea, jonglând cu cadoul.

— Pe ăsta ai să-l vrei.

Se ruga să îl vrea. Îi luase câteva luni să îl găsească.

Nu dorise să i-l dea în faţa celorlalţi. Nici măcar nu ştiuse că avea să fie acolo în seara asta. Era perfect conştient că Elain şi Feyre încercaseră să o convingă, la fel de conştient de faptul că o văzuse pe Feyre dându-i bani Nestei cu câteva clipe înainte să plece.

„Aşa cum am promis”, spusese Marea lui Doamnă.

El îşi dorea să nu o fi zis. Îşi dorea multe lucruri.

Nesta îl ajunse din urmă, gâfâind când ţinu ritmul cu paşii lui mari.

— Nu vreau *nimic* de la tine.

Cassian se forţă să ridice o sprânceană.

— Eşti sigură de asta, dragă?

„Singurul meu regret din viaţa asta este că nu am avut timp.”

Cassian alungă cuvintele. Alungă imaginea care îl urmărea în vise, noapte de noapte: nu faptul că Nesta ţinea capul regelui Hybernului ca pe un trofeu; nu cum se răsucise gâtul tatălui ei în mâinile Hybernului. Ci imaginea ei aplecată

deasupra lui, acoperindu-i trupul cu al său, gata să primească toată forţa loviturii regelui, îndreptată spre el... ca să moară pentru el – împreună cu el... trupul zvelt şi frumos aplecat asupra lui, tremurând de groază, dispus să înfrunte acel sfârşit.

De luni bune nu mai zărise acea persoană. Nu o văzuse zâmbind sau râzând.

Ştia de băutură, de masculi. Îşi spunea că nu îi păsa.

Îşi spunea că nu voia să ştie cine era ticălosul care o deflorase, că nu voia să ştie dacă masculii însemnau ceva – dacă *el* însemna ceva.

Nu ştia de ce naiba îi păsa. De ce se deranjase. Chiar de la început. Chiar după ce ea îl lovise în vintre în după-amiaza aceea, în casa tatălui ei.

În ciuda faptului că ea zise:

— Ţi-am spus destul de clar ce vreau de la tine.

El nu cunoscuse niciodată o fiinţă capabilă să facă atâtea aluzii cu atât de puţine cuvinte, să accentueze atât de apăsat cuvintele *de la tine* încât să le transforme într-o insultă directă.

Cassian îşi încleştă maxilarul şi spuse:

— M-am săturat de jocurile astea de rahat.

Ea îşi ţinu bărbia ridicată, imaginea aroganţei maiestuoase.

— Eu nu.

— Ei bine, toţi ceilalţi s-au săturat. Poate anul ăsta ai să găseşti puterea să te străduieşti mai mult.

Acei ochi uimitori se îndreptară spre el, iar lui Cassian îi fu greu să nu dea înapoi.

— Să mă străduiesc?

— Ştiu că este un cuvânt necunoscut pentru tine.

Nesta se opri în josul străzii, chiar de-a lungul Sidrei îngheţate.

— De ce ar trebui *să încerc* să fac ceva? Ea îşi dezgolii dinţii. Am fost târâtă în lumea asta a ta, în regatul ăsta.

— Atunci, pleacă în altă parte!

Provocarea îi transformă buzele într-o linie dreaptă.

— Poate am s-o fac!

Dar el ştia că nu avea unde să plece. Nu avea bani sau familie în afara acestui teritoriu.

— Nu uita să-mi scrii!

Luându-şi din nou avânt, merse pe lângă malul râului.

Cassian o urmă, urându-se pentru asta.

— Ai putea măcar să locuieşti în Casă, spuse el, iar Nesta se întoarse.

— Încetează! izbucni ea.

El se opri, întinzându-şi uşor aripile ca să se echilibreze.

— Nu mă mai urmări! Nu mai încerca să mă târăşti în micul tău cerc vesel! Încetează cu toate astea!

Cassian recunoştea un animal rănit când vedea unul. Ştia dinţii pe care putea să-i dezgolească, ferocitatea pe care o afişa, dar asta nu îl împiedică să spună:

— Surorile tale te iubesc. Nu pot să înţeleg de ce, dar aşa e. Dacă nu te sinchiseşti să încerci de dragul micului meu cerc vesel, atunci încearcă măcar pentru ele.

Un gol păru să pătrundă în acei ochi. Un gol nesfârşit.

— Du-te acasă, Cassian! fu tot ce zise ea.

El putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori îi rostise ea numele. Nu i se adresase decât cu „tu” sau „acela”.

Ea se întoarse – spre apartamentul ei, spre partea ei murdară de oraş.

Din instinct, Cassian se avântă spre mâna ei liberă.

Degetele ei înmănuşate îi zgâriară bătăturile, dar el o ţinu strâns.

— Vorbeşte-mi, Nesta! Spune-mi…

Ea îşi smuci mâna din strânsoarea lui şi îl fixă cu privirea, ca o regină puternică şi răzbunătoare.

Gâfâind, el aşteptă să înceapă atacul verbal, să îl sfâşie în bucăţi.

Însă Nesta se uită doar la Cassian, strâmbând din nas. Se uită fix, apoi pufni… şi se îndepărtă.

Ca şi când el nu ar fi însemnat nimic. Ca şi când nu ar fi meritat să îşi piardă timpul cu el sau să facă vreun efort.

Era un bastard illyrian din popor.

De data asta, când ea nu se opri din mers, Cassian nu o urmă.

O urmări până când deveni o umbră în întuneric şi dispăru complet.

Rămase uitându-se după ea, cu acel cadou în mâini.

Degetele lui Cassian intrară în lemnul moale al cutiei mici.

Era recunoscător că străzile erau goale când aruncă acea cutie în Sidra. O aruncă destul de tare încât plescăitul să răsune din clădirile de lângă râu, gheaţa crăpându-se la impact.

Gheaţa acoperi de îndată gaura făcută. Ca şi când aceasta şi cadoul nu ar fi existat niciodată.

Nesta

Nesta trase al patrulea şi ultimul zăvor al uşii apartamentului ei şi se rezemă de lemnul putred care scârţâia.

Liniştea se lăsă în jurul ei, primitoare şi sufocantă.

Liniştea, ca să aline tremurul care o urmărise prin acest oraş.

El o urmase.

Ştia în sinea ei, în sângele ei. Rămăsese la înălţime în văzduh, dar o urmărise până la intrarea în clădire.

Ştia că acum aştepta pe un acoperiş din apropiere ca să o vadă aprinzând lumina.

Două instincte gemene se luptau în ea: să lase lumina spiriduşilor neatinsă şi să îl facă să aştepte în întunericul îngheţat sau să aprindă acel glob şi să scape odată de prezenţa lui. Să scape de tot ce reprezenta el.

Îl urmă pe cel din urmă.

În liniştea apăsătoare şi slab luminată, Nesta zăbovi lângă masa lipită de peretele de lângă uşa de la intrare. Băgă mâna în buzunar şi scoase o bancnotă îndoită.

Banii erau suficienţi pentru chiria pe trei luni.

Încercă şi nu reuşi să îi fie ruşine. Dar nu simţea nimic.

Absolut nimic.

Ocazional, o străbătea furia bruscă şi iute.

Dar, în majoritatea timpului, era linişte.

O linişte bâzâitoare.

De luni bune nu mai simţea nimic. Avusese zile când nu ştia cu adevărat unde era sau ce făcuse, zile care treceau repede şi greu totodată.

Şi lunile trecuseră tot aşa; iarna venise cât clipise din ochi. Clipise şi corpul îi slăbise prea mult, devenind subţire şi goală, aşa cum se simţea.

Frigul nopţii se furişa printre obloanele uzate, făcând-o să tremure mai mult, dar nu aprinse focul în vatra din partea cealaltă a camerei.

Abia suporta să audă pârâitul lemnului. Abia reuşise să îl suporte în casa lui Feyre de la oraş. *Poc. Trosc.*

Nu ştia cum de nu observase nimeni că sunetul părea a fi scos de nişte oase care se rupeau, de un gât frânt.

În acest apartament nu aprinsese niciun foc, încălzindu-se cu pături şi haine.

Aripile foşniră, apoi răsunară în afara apartamentului.

Nesta oftă tremurând şi alunecă pe zid până ajunse în şezut.

Până ce îşi trase genunchii la piept şi se uită în beznă.

Liniştea tot vuia şi răsuna în jurul ei.

Tot nu simţea nimic.

Capitolul 22

Feyre

Era ora trei când ceilalţi plecaseră la culcare, când Cassian revenise, liniştit şi gânditor, şi băuse un pahar de licoare înainte să urce la etaj. Mor l-a urmat, îngrijorarea citindu-se în ochii ei.

Azriel şi Elain au rămas în salon, sora mea arătându-i planurile pe care le schiţase pentru extinderea grădinii din spatele casei de la oraş, folosind seminţele şi uneltele oferite în dar în seara asta de familia mea. Nu ştiam dacă lui îi păsa de astfel de lucruri, dar înainte ca eu şi Rhys să ne retragem la etaj, i-am mulţumit în tăcere pentru bunătatea sa.

Voiam să îmi scot brăţările cu diamant când Rhys m-a oprit, apucându-mă de încheieturi.

— Încă nu, a spus încet partenerul meu.

M-am încruntat.

El doar a zâmbit.

— Ţine-te bine!

Întunericul şi vântul s-au rotit, iar eu m-am lipit de el când ne-a teleportat…

Lumânări aprinse, foc pârâitor şi culori…

— Suntem la cabană?

Probabil schimbase vrăjile de protecţie ca să ne permită să ne teleportăm direct înăuntru.

Rhys a zâmbit, eliberându-mă ca să meargă mândru spre canapeaua din faţa focului şi să se aşeze, aripile coborându-i până la podea.

— Ca să avem ceva liniște.

O promisiune întunecată și senzuală se întrezărea în ochii lui presărați cu stele.

Mi-am muşcat buza când m-am apropiat de cotiera canapelei şi m-am aşezat pe aceasta, rochia mea licărind ca un râu de foc.

— Eşti frumoasă în seara asta, a spus răguşit, în şoaptă.

Mi-am netezit poala rochiei, materialul strălucind sub degetele mele.

— Spui asta în fiecare seară.

— Vorbesc serios.

Am roşit.

— Mitocanule!

El şi-a înclinat capul.

— Ştiu că probabil Marile Doamne trebuie să poarte o altă rochie în fiecare zi, am spus eu zâmbind cu ochii la a mea, dar m-am cam ataşat de asta.

El şi-a trecut mâna peste coapsa mea.

— Mă bucur.

— Nu mi-ai spus niciodată de unde ai luat-o – de unde ai făcut rost de toate rochiile mele preferate?

Rhys a ridicat o sprânceană neagră.

— Nu ţi-ai dat seama?

Am scuturat din cap.

Pentru o clipă, el nu a spus nimic, plecându-şi capul ca să studieze rochia.

— Mama le-a croit.

Am înţepenit.

Rhys a zâmbit trist.

— Era croitoreasă în tabăra în care am crescut. Nu lucra doar pentru că i se ordona, ci pentru că îi plăcea. Şi după ce l-a cunoscut pe tata, nu a renunţat la croitorie.

Plină de respect, mi-am atins mâneca.

— Eu… nu ştiam.

Ochii îi erau strălucitori ca stelele.

— Cu mult timp în urmă, când eram încă un băiat, a croit toate rochiile, ca zestre pentru viitoarea mea mireasă. A înghiţit în sec. Pentru tine… a croit fiecare rochie… Fiecare haină pe care ţi-am dat-o să o porţi.

Ochii m-au usturat când l-am întrebat în şoaptă:

— De ce nu mi-ai spus?

El a ridicat un umăr.

— Credeam că s-ar putea să ţi se pară… tulburător să porţi rochii croite de o femelă care a murit în urmă cu câteva secole.

Mi-am atins pieptul în dreptul inimii.

— Sunt mai mult decât onorată, Rhys!

Gura i-a tremurat uşor.

— Te-ar fi plăcut.

Era cel mai important dar pe care mi-l dăduse cineva. M-am aplecat până ce ni s-au atins frunţile.

„Aş fi iubit-o.”

I-am simţit recunoştinţa fără să spună un cuvânt cât am rămas acolo, fiecare trăgând în piept parfumul celuilalt preţ de câteva minute bune.

Când am reuşit în sfârşit să vorbesc din nou, m-am retras.

— M-am tot gândit.

— Ar trebui să fiu îngrijorat?

I-am dat una peste cizme, iar el a râs, profund şi răguşit, sunetul învăluindu-mi trupul.

I-am arătat palmele, ochiul din amândouă.

— Vreau să am alte tatuaje.

— O?

— De vreme ce nu mai foloseşti ochii ca să mă spionezi, m-am gândit că tatuajele ar putea să reprezinte altceva.

Rhys şi-a atins pieptul lat cu palma.

— Eu nu spionez niciodată!

— Eşti cel mai mare băgăcios pe care l-am cunoscut vreodată.

El a râs din nou.

— Şi ce altceva îţi doreşti, mai exact, în palme?

Am zâmbit cu ochii la tablourile pe care le pictasem şi care erau pe ziduri, pervaz şi mese. M-am gândit la tapiseria pe care o cumpărasem.

— Vreau un munte cu trei stele. Blazonul Regatului Nopţii. Acelaşi pe care îl ai pe

genunchi.

Rhys a tăcut mult timp, fără să afişeze vreo expresie.

— Acelea sunt semne care nu pot fi nicicând schimbate, a zis cu o voce gravă.

— Atunci este bine că intenţionez să rămân aici o vreme.

Rhys s-a ridicat încet în picioare, descheind nasturii din partea de sus a jachetei lui negre.

— Eşti sigură?

Am dat încet şi aprobator din cap.

El a venit în faţa mea, mi-a luat uşor mâinile şi mi le-a întors cu palmele în sus. Spre ochiul de pisică ce ne privea.

— Să ştii că nu te-am spionat niciodată.

— Cu siguranţă ai făcut-o.

— Bine, am făcut-o. Mă poţi ierta?

Vorbea serios – era îngrijorat că aş fi crezut că-mi violase intimitatea. M-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat uşor.

— Presupun că aş putea.

— Hmm.

Şi-a trecut degetul mare peste ochiul tatuat pe ambele palme ale mele.

— Mai ai ceva de zis înainte să te însemnez pentru totdeauna?

Inima îmi bătea cu putere, dar i-am spus:

— Am un ultim dar de Solstiţiu pentru tine.

Vocea mea blândă şi tremurândă l-a făcut pe

Rhys să rămână nemişcat.

— O?

Ţinându-ne de mâini, am mângâiat zidurile de neclintit ale minţii lui. Barierele au căzut imediat, permiţându-mi să intru şi să îi arăt acel ultim dar.

Ceea ce speram să i se pară şi lui a fi un cadou.

Mâinile au început să-i tremure în jurul meu, dar nu a spus nimic până nu m-am retras din mintea lui, până nu ne-am uitat din nou unul la celălalt în tăcere.

Rhys a respirat sacadat, lacrimile ivindu-i-se în ochi.

— Eşti sigură? a repetat el.

Da. Mai mult decât orice. Îmi dădusem seama de asta şi o simţisem în galeria ţesătoarei.

— Ar fi… Ar fi într-adevăr un cadou pentru tine? am îndrăznit să întreb.

El mi-a strâns mâinile.

— Peste măsură!

De parcă mi-ar fi răspuns, lumina a licărit şi a sfârâit de-a lungul palmelor mele, iar eu mi-am coborât privirea ca să îmi văd mâinile schimbate. Câte un munte şi trei stele îmi înfrumuseţau fiecare palmă.

Rhys încă mă privea fix, gâfâind.

— Putem aştepta, a spus el încet, ca şi când

s-ar fi temut că ninsoarea de afară ne auzea şoaptele.

— Nu vreau, i-am zis cu seriozitate.

Ţesătoarea mă făcuse să îmi dau seama de asta. Sau poate doar să văd clar ce îmi doream în linişte de ceva timp.

— Ar putea dura câţiva ani, mi-a şoptit el.

— Pot să am răbdare. Rhys a ridicat o sprânceană auzind asta, iar eu am zâmbit, corectându-mă: Pot încerca să am răbdare.

Zâmbetul cu care mi-a răspuns m-a făcut să zâmbesc.

Rhys s-a aplecat, sărutându-mă uşor pe gât, chiar sub ureche.

— Să începem în seara asta, partenero?

Mi-am îndoit degetele de la picioare.

— Ăsta era planul.

— Mmm. Ştii care era planul meu?

M-a sărutat din nou, de data asta la baza gâtului când mi-a cuprins spatele cu mâinile şi a început să descheie nasturii ascunşi ai rochiei – ai rochiei preţioase şi frumoase. Mi-am arcuit gâtul ca să se poată mişca nestingherit, iar el s-a supus, mişcându-şi limba peste locul pe care tocmai îl sărutase.

— Planul meu, a continuat Rhys când rochia a căzut de pe mine ca să se facă grămadă pe covor, implica un perete şi cabana asta.

Când am început să simt cum îmi contura

linii lungi pe spatele gol, şi mai jos, am deschis ochii.

L-am văzut pe Rhys zâmbind la mine, cu ochii mijiţi în timp ce îmi studia corpul gol. Gol, cu excepţia brăţărilor cu diamante de la mâini.

— Lasă-le, mi-a şoptit când am vrut să le scot.

Stomacul mi s-a strâns şi mi-am simţit sânii dureros de grei.

Am descheiat şi restul nasturilor de la jachetă, cu degetele tremurânde, şi i-am scos-o împreună cu cămaşa. Şi pantalonii.

Apoi, stând gol în faţa mea, cu aripile uşor umflate şi pieptul ridicându-i-se din cauza respiraţiei greoaie, mi-a arătat cât de pregătit era.

— Vrei să începem la perete sau să terminăm acolo? Vocea îi era guturală, greu de recunoscut, iar licărul din ochii lui l-a transformat într-un prădător. Şi-a trecut posesiv o mână peste toracele meu. Sau rămânem lipiţi de perete tot timpul?

Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am trezit că nu mai ştiam ce să spun. Nu mi-l doream decât pe el.

Rhys nu a aşteptat răspunsul meu înainte să îngenuncheze înaintea mea, aripile-i atingând covorul. Înainte să mă sărute pe abdomen, de parcă m-ar fi venerat şi binecuvântat, buzele

alunecându-i mai jos.

Mai jos.

Mi-am strecurat o mână în părul lui când mi-a apucat una din coapse şi mi-a ridicat un picior pe umărul lui, când m-am trezit rezemată cumva de peretele de lângă pragul uşii, ca şi când ne-ar fi teleportat. Capul meu a lovit lemnul cu un zgomot surd când Rhys şi-a plecat buzele spre ale mele.

Nu s-a grăbit.

M-a mângâiat şi m-a lins până m-am cutremurat, iar apoi a râs întunecat şi puternic înainte să se ridice în picioare.

Înainte să mă ridice în aer, cu picioarele în jurul taliei lui, şi să mă ţintuiască de zid.

Cu un braţ sprijinit de zid şi cu celălalt ţinându-mă în aer, Rhys s-a uitat în ochii mei.

— Cum să fie, iubito?

În privirea lui aş fi putut jura că se roteau galaxii. Minunata profunzime a nopţii sălăşluia în umbrele dintre aripile lui.

— Destul de dur încât să facă tablourile să cadă, i-am amintit eu cu respiraţia tăiată.

El a râs din nou, încet şi răutăcios.

— Atunci, ţine-te bine!

Pe toţi zeii, şi să mă salveze Cazanul!

Mâinile mi-au alunecat pe umerii lui, înfigându-mi degetele în muşchiul dur.

Dar el s-a împins în mine foarte, *foarte încet.*

Aşa că l-am simţit centimetru cu centimetru, am simţit cum ne uneam. Mi-am lăsat din nou capul pe spate, eliberând un geamăt.

— De fiecare dată, a spus el răguşit. *Eşti extraordinară* de fiecare dată.

Am strâns din dinţi, respirând greoi pe nas. El se tot mişca, împingându-se uşor, permiţându-mi să mă adaptez la diametrul generos al mădularului său.

Odată ce m-a pătruns şi mi-a apucat mai strâns coapsa… s-a oprit pur şi simplu.

Mi-am mişcat şoldurile, disperată să savurez senzaţia oferită de frecare. El s-a mişcat odată cu mine, refuzându-mi asta.

Rhys m-a lins pe gât.

— În fiecare oră mă gândesc la tine, la asta, mi-a şoptit. La gustul tău.

S-a mai retras un pic şi s-a împins din nou în mine. Am gâfâit încontinuu, rezemându-mi capul de peretele dur din spatele meu.

Rhys a scos un sunet aprobator şi s-a retras puţin, după care s-a împins iarăşi, cu putere.

Un mic zornăit a străbătut zidul din stânga mea.

Nu îmi mai păsa. Nu îmi mai păsa dacă într-adevăr făceam tablourile să cadă de pe pereţi când Rhys s-a oprit din nou.

— Dar cel mai mult mă gândesc la asta, la cum mă simt în tine, Feyre, a zis şi m-a pătruns

intens şi necruţător. La ce gust ai. Mi-am înfipt unghiile în umerii lui largi. La faptul că, deşi am putea trăi împreună o mie de ani, nu mă voi sătura de *asta.*

Valurile climaxului au început să mi se adune de-a lungul spinării, anulând toate sunetele şi senzaţiile, mai puţin în locul în care ne uneam şi mă atingea.

S-a mai împins o dată, prelung şi mai puternic. Lemnul a scârţâit sub mâna lui.

Şi-a plimbat buzele spre sânul meu şi m-a muşcat – m-a muşcat, iar apoi a lins durerea care a făcut ca plăcerea să îmi străbată repede sângele.

— Cum de mă laşi să îţi fac lucruri atât de obraznice şi de teribile?

Vocea lui a fost o mângâiere care mi-a pus coapsele în mişcare, implorându-l să se mişte *mai repede.*

Rhys doar a chicotit încet, plin de cruzime, ca şi când ar fi împiedicat unirea deplină la care tânjeam.

Am deschis ochii suficient de mult timp încât să-mi cobor privirea spre locul în care puteam vedea unde ne uneam, mişcându-se atât de dureros de încet înainte şi înapoi.

— Îţi place să priveşti? a şoptit el. Să te uiţi cum mă mişc în tine?

Drept răspuns, fără cuvinte, mi-am proiectat

mintea prin legătura dintre noi, atingându-i scuturile minţii.

M-a lăsat imediat să intru, să ne unim minţile şi sufletele, iar apoi am văzut prin ochii lui – vedeam cum mă ţinea de coapsă şi se împingea în mine.

„Uite cum ţi-o trag, Feyre”, a zis el mieros.

„Pe toţi zeii!” a fost singurul meu răspuns.

Mâini imaginare mi-au străbătut mintea, sufletul.

„Uite cât de bine ne potrivim!”

Trupul meu încins se arcuia pe perete – într-adevăr perfect ca să îl primesc, să primesc fiecare centimetru din el.

„Vezi de ce nu pot să nu mă gândesc la asta… la tine?”

S-a retras şi s-a împins încă o dată, dând frâu liber puterii lui.

Stelele au licărit în jurul nostru, pătrunzând întunericul minunat. Parcă am fi fost singurele suflete din galaxie. Şi totuşi, Rhys a rămas în faţa mea, cu talia în menghina picioarelor mele.

Mi-am trecut mâinile imaginare peste el şi l-am întrebat în şoaptă: „Poţi să mi-o tragi şi aici?”

Acea încântare şireată a lui a început să dispară. A amuţit.

Şi stelele şi întunericul au încremenit.

Apoi am auzit răspunsul sigur al prădătorului

din el: „Cu mare plăcere!”

Cuvintele nu pot să descrie ce a urmat după aceea.

Mi-a oferit tot ce îmi doream: s-a dezlănţuit în mine – s-a împins necruţător, pielea sa plesnind-o pe a mea, izbindu-ne trupurile în lemn. Noaptea cânta peste tot în jurul nostru, stelele căzând pe lângă noi ca fulgii de zăpadă.

Şi apoi minţile noastre s-au unit prin acea punte dintre suflete.

Acolo nu aveam trupuri, dar l-am simţit seducându-mă, puterea lui întunecată învăluindu-mă, lingându-mi flăcările, sorbindu-mi gheaţa şi atingându-şi ghearele de ale mele.

L-am simţit când puterea lui s-a contopit cu a mea, crescând şi revărsându-se, înăuntru şi în afară, până ce magia mea a ţâşnit şi l-a cuprins, amândoi arzând furios.

În tot acest timp, el s-a tot împins în mine, necruţător ca valurile mării ce se loveau de ţărm. De nenumărate ori, prin puterea, trupul şi sufletul său, până mi s-a părut că ţipam şi că el urla, iar corpul meu muritor l-a învăluit pe al lui, zdruncinându-se.

Apoi m-am zdruncinat *eu,* tot ce eram spărgându-se în stele, galaxii şi comete, doar bucurie pură şi strălucitoare. Rhys m-a ţinut, m-a cuprins, întunericul său absorbind lumina care strălucea şi exploda, ţinându-mă întreagă.

Iar când mintea mea a reuşit să articuleze cuvinte, când am reuşit din nou să îi simt esenţa în jurul meu, corpul său mişcându-se încă în al meu, i-am trimis acea imagine o ultimă dată, în întuneric şi stele – darul meu.

Poate darul nostru, cândva.

Rhys s-a revărsat în mine cu un strigăt, întinzându-şi larg aripile.

Iar în minţile noastre, prin acea legătură, magia lui a explodat, sufletul lui copleşindu-l pe al meu, umplând fiecare fisură şi gol astfel încât să nu existe nicio parte din mine pe care să nu o cucerească, nicio parte care să nu fie plină de esenţa lui întunecată şi minunată şi de dragostea nesfârşită.

El nu s-a îndepărtat, rezemându-se greoi de perete în timp ce gâfâia pe gâtul meu:

— Feyre, Feyre, Feyre…

Tremura. Amândoi tremuram.

Am avut prezenţa de spirit să deschid ochii.

Pe chipul lui se citea epuizarea. Uluirea. A rămas cu gura parţial deschisă când s-a uitat la mine, pielea mea fiind încă strălucitoare, în contrast cu umbrele împestriţate cu stele de pe a lui.

Câteva clipe lungi nu am făcut decât să ne privim. Am respirat.

Apoi Rhys s-a uitat pieziş spre restul camerei.

Spre ce făcusem.

Un zâmbet şiret i-a apărut pe buze când a studiat tablourile care căzuseră într-adevăr de pe pereţi, ramele acestora fiind crăpate pe podea. O vază de pe o masă din apropiere fusese chiar doborâtă la pământ, spărgându-se în cioburi mici şi albastre.

Rhys m-a sărutat sub ureche.

— Să ştii că pe asta am să ţi-o opresc din simbrie.

Am întors capul spre el şi am luat mâna de pe umărul lui ca să îi dau un bobârnac peste nas.

El a râs, atingându-mi uşor tâmpla cu buzele.

Însă m-am uitat la semnele pe care i le lăsasem pe piele şi care deja dispăreau. M-am uitat la tatuajele de pe pieptul şi braţele lui. Chiar dacă aş fi pictat o veşnicie, tot nu aş fi reuşit să surprind fiecare latură a lui. A noastră.

Mi-am ridicat din nou privirea spre a lui şi am găsit stelele şi întunericul ce mă aşteptau. Am găsit *căminul* care mă aştepta.

Niciodată nu aş fi avut timp suficient. Nu ca să îl pictez, ci să îl cunosc. Mileniile nu mi-ar fi fost de ajuns pentru tot ce voiam să fac, să văd împreună cu el. Pentru că tot ce îmi doream era să îl iubesc.

Tabloul strălucea în faţa mea: *Noaptea*

triumfătoare şi stelele eterne.

— Fă-o din nou, i-am şoptit cu vocea răguşită.

Rhys ştia la ce mă refer.

Şi niciodată nu fusesem mai bucuroasă să am un partener ca el ca în clipa în care vigoarea i-a revenit şi m-a coborât pe podea şi m-a întors pe burtă, pătrunzându-mă profund şi respirând sacadat.

Şi chiar după ce ne-am prăbuşit în cele din urmă pe covor, abia evitând tablourile distruse şi cioburile de vază spartă, incapabili să ne mişcăm multă vreme, imaginea darului meu a rămas între noi, licărind la fel de strălucitor ca orice stea.

Acel băiat brunet cu ochi frumoşi şi albaştri, pe care mi-l arătase cândva Cioplitorul de Oase.

Acea promisiune a viitorului.

*

Velarisul încă dormea când Rhys şi cu mine ne-am întors în dimineaţa următoare.

Totuşi, nu ne adusese la casa din oraş, ci la o moşie de lângă râu – clădirea era distrusă, iar grădina neîngrijită.

Înainte de ivirea zorilor, ceaţa plutea peste mare parte din oraş.

Ce făcuserăm şi cuvintele pe care ni le

spuseserăm cu o seară în urmă pluteau între noi, la fel de invizibile şi solide ca legătura noastră de împerechere. La micul dejun nu-şi luase tonicul contraceptiv şi nu avea să-l ia prea curând.

— Nu ai întrebat de cadoul de Solstiţiu, a spus Rhys după o vreme, paşii noştri scârţâind pe pietrişul îngheţat al grădinii de lângă Sidra.

Mi-am ridicat capul din locul în care mă rezemasem de umărul lui cât ne plimbaserăm.

— Presupun că aşteptai să faci o dezvăluire teatrală.

— Cred că da. Rhys s-a oprit, iar eu m-am oprit lângă el când s-a întors spre casa din spatele nostru. Acesta e cadoul meu.

Am clipit la el. La molozul din faţa ochilor.

— Poftim?

— Consideră-l cadoul de Solstiţiu şi pentru ziua ta de naştere. El a gesticulat spre casă, spre grădina şi spre terenul care ajungea până la marginea râului. Cu o privelişte perfectă a Curcubeului noaptea, mulţumită curburii terenului. Este a ta. A noastră. Am cumpărat-o în Ajunul Solstiţiului. Muncitorii vin peste două zile ca să înceapă să care molozul şi să dărâme restul casei.

Am clipit din nou, prelung şi lent.

— Mi-ai cumpărat o *moşie.*

— Practic, va fi moşia *noastră,* dar casa este

a ta. Construieşte-o cum îţi doreşti. Poţi să construieşti tot ce vrei, tot ce îţi trebuie.

Însă cred că preţul plătit pentru un astfel de cadou era imens.

— Rhys…

El a făcut câţiva paşi, trecându-şi mâinile prin părul negru-albăstrui, cu aripile strânse.

— Nu avem loc în casa de la oraş. Lucrurile noastre abia încap în dormitor. Şi nimeni nu vrea să stea în Casa Vântului. El a făcut din nou un semn spre proprietatea minunată din jurul nostru. Aşadar, vom construi o casă pentru noi, Feyre. Îndrăzneşte să visezi nebuneşte. Este a ta!

Nu aveam cuvinte să descriu ce simţeam.

— Costul…

— Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— Dar… M-am uitat cu gura căscată la terenul plin de linişte şi de buruieni, la casa dărâmată, şi mi-am imaginat ce aş fi putut să-mi doresc acolo. Mi s-au clătinat genunchii. Rhys… este prea mult.

Chipul lui a devenit serios.

— Nu pentru tine. Niciodată pentru tine. M-a cuprins de talie şi mi-a sărutat tâmpla. Construieşte o casă cu un atelier de pictură! Mi-a sărutat şi cealaltă tâmplă. Construieşte o casă cu un birou pentru tine şi unul pentru mine! Construieşte o casă cu o cadă de baie suficient

de mare pentru amândoi... şi pentru aripi. Încă un sărut, de data asta pe obraz. Construieşte o casă cu încăperi pentru toată familia noastră. Mi-a sărutat celălalt obraz. Construieşte o casă cu grădină pentru Elain, un ring de antrenament pentru copiii illyrieni, o bibliotecă pentru Amren şi un vestiar imens pentru Mor. M-am sufocat de râs auzindu-l, însă m-a oprit cu un sărut pe gură, prelung şi dulce. Construieşte o casă cu o cameră pentru copii, Feyre!

Inima mi s-a strâns dureros şi l-am sărutat la rândul meu. L-am sărutat de nenumărate ori pe moşia vastă şi goală din jurul nostru.

— Aşa voi face! i-am promis eu.

Capitolul 23

Rhysand

Partida de sex mă distrusese.

Mă distrusese complet.

Orice urmă a sufletului meu care nu îi aparţinea deja lui Feyre cedase necondiţionat în seara aceea.

Şi văzând expresia lui Feyre când i-am arătat moşia de lângă râu... Am păstrat amintirea chipului ei frumos şi strălucitor în inimă când am bătut la uşa crăpată de la intrarea casei lui Tamlin.

Niciun răspuns.

Am aşteptat un minut. Două.

Am deşirat un fir de putere prin casă, cercetând. Pe jumătate temându-mă de ce aş fi putut găsi.

Dar acolo… în bucătărie. La un etaj mai jos… Era viu.

Am intrat, paşii mei răsunând pe podeaua crăpată din marmură. Nu m-am deranjat să acopăr zgomotele. Probabil că-mi simţise sosirea din clipa în care m-am teleportat pe treptele de la intrare.

Era o chestiune de câteva minute să ajung în bucătărie.

Nu eram tocmai pregătit pentru ce am văzut.

Un elan imens zăcea mort pe masa lungă de lucru din mijlocul camerei întunecate, razele slabe care pătrundeau prin ferestrele mici scânteind pe săgeata din gâtul acestuia. Sângele se aduna pe podeaua gri de piatră, picuratul fiind singurul sunet.

Tamlin stătea pe un scaun înaintea animalului, fixându-l cu privirea.

— Ţi se scurge cina, i-am spus în loc să-l salut, dând din cap spre mizeria care se aduna pe podea.

Niciun răspuns. Marele Lord al Primăverii nici măcar nu şi-a ridicat privirea spre mine.

„Partenerul tău ar fi trebuit să ştie că nu trebuia să lovească un mascul doborât.”

Cuvintele pe care Lucien i le spusese lui Feyre cu o zi în urmă rămăseseră în mintea mea. Poate de aceea o lăsasem să încerce noile vopsele dăruite de Azriel şi mă teleportasem aici.

Am studiat elanul masiv, ochii negri deschişi şi lucioşi. Un cuţit de vânătoare era înfipt în lemnul de lângă capul atârnat al acestuia.

Încă niciun cuvânt, nici măcar o urmă de mişcare. Foarte bine, atunci.

— Am vorbit cu Varian, Prinţul din Adriata, am spus eu, zăbovind în partea cealaltă a mesei, coarnele fiind ca nişte mărăcini între noi. I-am cerut să îi spună lui Tarquin să trimită soldaţi la graniţa ta. O făcusem seara trecută, luându-l deoparte pe Varian în timpul cinei. El fusese imediat de acord, jurând că aşa avea să fie. Vor sosi peste câteva zile.

Niciun răspuns.

— Este acceptabil pentru tine?

Până la acest război, o parte din Regatul Verii şi al Primăverii ni se aliase.

Lent, Tamlin şi-a înălţat capul, părul auriu şi liber fiind mat şi încâlcit.

— Crezi că mă va ierta? a întrebat el răguşit, ca şi când ar fi ţipat îndelung înainte.

Ştiam la ce se referea. Nu ştiam răspunsul.

Nu ştiam dacă, dorindu-i să fie fericit, îl iertase; dacă Feyre şi-ar fi dorit vreodată să îi ofere asta. Iertarea putea fi un dar pentru amândoi, dar ceea ce făcuse el…

— Vrei să te ierte?

Ochii lui verzi erau goi.

— Merit?

Nu. Niciodată.

Probabil citise asta pe chipul meu, pentru că m-a întrebat:

— Mă ierţi… pentru mama şi sora ta?

— Nu îmi amintesc să-ţi fi cerut vreodată scuze.

Ca şi când o scuză ar fi îndreptat lucrurile. Ca şi când o scuză ar fi acoperit pierderea care încă mă chinuia, golul care rămânea unde străluciseră cândva vieţile lor minunate şi vesele.

— Oricum nu cred că ar conta, a spus Tamlin, uitându-se din nou la elanul doborât. Pentru niciunul din voi.

Distrus. Era complet distrus.

„Vei avea nevoie de Tamlin ca aliat înainte ca totul să se liniştească”, o avertizase Lucien pe partenera mea. Poate era şi motivul pentru care venisem.

Am fluturat o mână, magia mea tăind şi separând, iar pielea elanului a alunecat la podea odată cu blana aspră, carnea udă

plescăind pe piatră. Încă un licăr de putere şi bucăţile de carne au fost scoase de pe coaste şi adunate lângă plita întunecată – care, curând, s-a aprins.

— Mănâncă, Tamlin! am spus eu.

El nici măcar nu a clipit.

Nu era iertare... nu era blândeţe. Nu puteam şi nu voiam să iert vreodată ce făcuse celor pe care le iubeam cel mai mult.

Dar era Solstiţiul... sau fusese. Şi poate pentru că Feyre îmi dăduse un dar mai important decât aş fi visat vreodată, am spus:

— Poţi să te usuci şi să mori după ce vedem cum procedăm cu lumea noastră nouă.

Un puls al puterii mele a făcut ca tigaia de fier să alunece pe plita acum fierbinte, o bucată de carne căzând pe aceasta cu un zgomot surd şi un sfârâit.

— Mănâncă, Tamlin! am repetat şi am dispărut pe un vânt întunecat.

Capitolul 24

Morrigan

Ea o minţise pe Feyre.

Oarecum.

Se ducea în Regatul Iernii, doar că nu atât de curând cum spusese. Viviane, cel puţin, ştia

când să o aştepte cu adevărat. Deşi trecuseră câteva luni de când îşi trimiteau scrisori, Mor nu îi spusese nici măcar Doamnei Regatului Iernii unde avea să fie între Solstiţiul din Velaris şi vizita ei în casa de la munte a lui Viviane şi a lui Kallias.

Nu îi plăcea să le spună oamenilor despre acest loc. Nu îl menţionase niciodată celorlalţi.

Când Mor galopă peste dealurile înzăpezite călare pe iapa ei, Ellia, voinică şi caldă, îşi aminti de ce.

Ceaţa dimineţii plutea între movilele şi văile moşiei întinse. Era proprietatea ei. Athelwood.

O cumpărase în urmă cu trei sute de ani, pentru linişte. O păstrase pentru cai.

Ellis urcă dealurile cu o graţie desăvârşită, alergând repede ca vântul de vest.

Mor nu fusese crescută să călărească. Teleportarea era infinit mai rapidă.

Dar teleportându-se, nu i se părea niciodată că ar fi *călătorit* cu adevărat undeva. Era de parcă ar fi mers, ar fi alergat şi s-ar fi grăbit spre locul următor. Îşi dorea şi ajungea acolo.

Caii, totuşi… Mor simţea fiecare centimetru de teren pe care galopau. Simţea vântul, mirosul dealurilor şi al zăpezii şi vedea zidul de pădure deasă pe lângă care trecea, în stânga ei.

Viu. Totul era viu, iar ea şi mai mult, când călărea.

Athelwood venise la pachet cu şase cai, fostul proprietar plictisindu-se de ei. Toţi din rase rare şi râvnite, valorând la fel de mult ca proprietatea întinsă şi cei trei sute de acri intacţi de la nord-vest de Velaris. Era un teren cu dealuri şi râuri, cu păduri vechi şi mări agitate.

Nu îi plăcea să fie singură perioade lungi de timp – nu suporta asta. Dar câteva zile din când în când erau necesare şi importante pentru sufletul ei. Şi să iasă cu Ellia o revigora la fel de mult ca orice zi petrecută stând la soare.

O opri pe Ellia pe unul dintre dealurile mai mari, lăsând iapa să se odihnească, chiar dacă aceasta smuci frâiele. Ar fi alergat până i-ar fi cedat inima – nu fusese niciodată atât de docilă pe cât ar fi vrut cei care o îngrijeau. Mor o plăcea şi mai mult pentru asta.

Lucrurile neîmblânzite şi sălbatice din lume o atrăseseră întotdeauna.

Gâfâind ca şi iapa sa, Mor studie terenul deluros şi cerul gri. Înfofolită în hainele de piele illyriene şi încălzindu-se din cauza galopului, nu suferea de frig. Ar fi fost minunat să citească o după-amiază lângă focul aprins din biblioteca mare din Athelwood, să ia o cină copioasă şi să meargă devreme la culcare.

Continentul şi cererea lui Rhys – de a pleca să facă pe spionul, curteanul şi ambasadorul, să vadă regatele demult închise, unde locuiseră

cândva prietenii – i se păreau departe… „Da”, o chema descendenţa ei. „Du-te cât de departe poţi! Călătoreşte pe aripile vântului!”

Dar să plece, să îl lase pe Keir să creadă că el o *obligase* să plece făcând înţelegerea cu Eris…

„Laşo! Eşti o laşă jalnică!”

Alungă gândurile din minte, trecându-şi o mână peste coama înzăpezită a Elliei.

În ultimele câteva zile petrecute în Velaris, nu deschisese subiectul. Dorise să fie alegerea ei şi înţelesese cum ştirea ar fi putut umbri bucuria tuturor.

Ştia că Azriel nu ar fi acceptat, că şi-ar fi dorit să o ştie în siguranţă, aşa cum procedase dintotdeauna. Cassian ar fi acceptat şi Amren odată cu el, iar Feyre s-ar fi îngrijorat, dar ar fi fost de acord. Az s-ar fi supărat, s-ar fi retras şi ar fi devenit şi mai rezervat.

Nu îşi dorise să îi răpească bucuria mai mult decât o făcuse deja.

Dar indiferent ce ar fi hotărât, trebuia să îi anunţe la un moment dat.

Iepei i se lipiră urechile de cap.

Mor înţepeni, urmărind privirea iepei, spre pădurea deasă din stânga lor, care părea un desiş de la distanţa asta.

O mângâie pe Ellia pe grumaz.

— Uşor, şopti Mor. Uşor.

Se ştia că până şi din aceste păduri ieşiseră creaturi îngrozitoare.

Dar Mor nu simţi şi nu văzu nimic. Firul de putere pe care îl întinse spre pădure dezvălui doar păsările obişnuite şi animalele mici. Un cerb care bea dintr-o copcă din râul îngheţat.

Nimic, în afară de...

Acolo, printre spini, era un petic de beznă.

Nu se mişca, părând doar să zăbovească şi să privească.

Cunoscută şi străină în acelaşi timp.

Ceva din puterea ei îi şopti să nu atingă şi să nu se apropie de ea, să păstreze distanţa.

Mor se supuse.

Dar urmări în continuare bezna dintre spini, ca şi când o umbră ar fi adormit acolo.

Nu era ca umbrele lui Azriel, împletite şi şoptitoare.

Era diferită.

Ceva care se uita la ea şi o urmărea la rândul ei.

Era mai bine să nu o deranjeze, mai ales când acasă o aşteptau un foc pârâitor şi un pahar cu vin.

— Să ne întoarcem pe scurtătură, îi şopti ea Elliei, mângâind-o pe grumaz.

Iapa nu mai avu nevoie de o altă încurajare înainte să pornească la galop, întorcându-se dinspre pădure şi dinspre bezna ce le urmărea.

Trecură peste şi printre dealuri, până ce pădurea se ascunse în ceaţa din urma lor.

Ce altceva ar mai fi putut să vadă pe tărâmul în care nimeni din Regatul Nopţii nu se aventurase de milenii?

Întrebarea o însoţi cu fiecare pas zgomotos al Elliei peste zăpadă, pâraie şi dealuri.

Răspunsul răsună din pietre şi copaci şi norii negri de deasupra.

„Diii! Diii!”

Capitolul 25

Feyre

Două zile mai târziu, stăteam în pragul uşii atelierului abandonat al Polinei.

Trecuse vremea ferestrelor acoperite cu scânduri, a pânzelor de păianjen căzute. Rămăsese doar spaţiul deschis, curat şi mare.

Încă mă uitam cu gura căscată când m-a găsit Ressina, oprindu-se pe stradă din drumul ei, cu siguranţă întorcându-se de la propriul atelier.

— Solstiţiu fericit, doamnă! a spus ea, zâmbind veselă.

Nu i-am zâmbit când m-am uitat încontinuu la uşa deschisă, la spaţiul de dincolo de aceasta.

Ressina a pus o mână pe braţul meu.

— S-a întâmplat ceva?

Mi-am strâns degetele pe lângă corp, ţinând cu putere cheia de alamă din palmă.

— Este al meu, am spus încet.

Ressina a zâmbit din nou larg.

— Serios?

— Ei… Familia ei mi l-a dăruit.

Se întâmplase în dimineaţa aceea. Mă teleportasem la ferma familiei Polinei, fără să surprind cumva pe nimeni cu apariţia mea. Era ca şi când m-ar fi aşteptat.

Ressina şi-a înclinat capul.

— Aşadar, de ce ai expresia asta?

— Mi l-au *dăruit.* Mi-am întins braţele. Am încercat să îl cumpăr. Am oferit bani familiei. Am scuturat din cap, amintindu-mi încă. Nici măcar nu mă întorsesem la casa din oraş. Nici măcar nu îi spusesem lui Rhys. Mă trezisem la răsărit, Rhys fiind deja plecat să se vadă cu Az şi Cassian în tabăra lui Devlon, şi hotărâsem să dau naibii aşteptarea. Să nu fac nimic nu avea niciun sens. Ştiam ce voiam. Nu aveam niciun motiv să amân *să trăiesc.* Mi-au dat actul, mi-au spus să îmi scriu numele şi mi-au dat cheia. Mi-am frecat faţa. Mi-au refuzat banii.

Ressina a fluierat prelung.

— Nu mă surprinde.

— Totuşi, sora Polinei, am spus eu cu vocea

tremurându-mi când am băgat cheia în buzunarul hainei, mi-a sugerat să folosesc banii pentru altceva. Că dacă vreau să îi donez, să îi dau celor de la Pensulă şi Daltă. Ştii ce e asta?

Fusesem prea uluită ca să întreb, să fac orice în afară de a da aprobator din cap şi a spune că aşa aveam să fac.

Ochii ca de ocru ai Ressinei se îndulciră.

— Este o instituţie filantropică pentru artiştii care au nevoie de ajutor financiar – ca să le ofere lor şi familiilor bani pentru mâncare, chirie sau haine. Astfel încât să nu flămânzească şi să aibă tot ce le trebuie cât creează.

Nu mi-am putut stăvili lacrimile care îmi înceţoşau privirea. Nu am putut să nu îmi amintesc de anii din coliba aceea, durerea de stomac din cauza foamei, de cele trei mici cutii cu vopsea de care mă bucurasem.

— Nu ştiam că există, am reuşit eu să şoptesc.

Deşi îmi oferisem ajutorul multor comisii, nimeni nu spusese nimic despre asta.

Nu ştiam că exista un loc, o lume, unde artiştii puteau fi preţuiţi, îngrijiţi. Nu visasem niciodată la un asemenea lucru.

O mână caldă şi subţire mi-a atins umărul, strângându-l uşor.

— Aşadar, ce vei face cu el? a întrebat Ressina. Cu atelierul.

Am studiat spaţiul gol din faţa mea. Nu gol, ci… în aşteptare.

Şi de departe, ca şi când ar fi fost purtată de un vânt rece, i-am auzit vocea lui Suriei.

„Feyre Archeron, o rugăminte. Lasă lumea asta mai bună decât ai găsit-o!”

Mi-am înghiţit lacrimile şi mi-am prins o şuviţă rebelă în cosiţă înainte să mă întorc spre spiriduş.

— Nu se întâmplă să cauţi un partener de afaceri complet lipsit de experienţă, nu-i aşa?

Capitolul 26

Rhysand

Fetele se antrenau în ring.

Doar şase dintre ele şi niciuna nu părea prea mulţumită, dar erau acolo, crispându-se la instrucţiunile reci ale lui Devlon privind folosirea pumnalului. Cel puţin Devlon le dăduse ceva relativ simplu de învăţat – spre deosebire de arcurile illyriene, care zăceau într-un teanc lângă ringul fetelor, desenat cu creta. Ca şi când le-ar fi luat peste picior.

Puţini masculi aveau forţa necesară să mânuiască acele arcuri puternice. Încă simţeam lovitura coardei pe obraz, încheietura mâinii şi degete, în anii petrecuţi învăţând cum să-l

stăpânesc.

Dacă una dintre fete ar fi hotărât să înveţe să tragă cu arcul illyrian, i-aş fi supravegheat personal lecţiile.

Am zăbovit cu Cassian şi Azriel în capătul îndepărtat al ringului de antrenament, tabăra Windhaven strălucind puternic de la zăpada proaspătă adusă de furtună.

După cum era de aşteptat, furtuna se oprise cu o zi în urmă – la două zile după Solstiţiu. Aşa cum promisese, Devlon le ordonase fetelor să intre în ring. Cea mai tânără avea vreo doisprezece ani, iar cea mai mare, şaisprezece.

— Credeam că sunt mai multe, a mormăit Azriel.

— Unele au plecat cu familiile lor de Solstiţiu, a spus Cassian uitându-se la antrenament, şoptind uneori când una dintre fete făcea o mişcare dureros de greşită ce rămânea necorectată. Nu se vor întoarce decât peste câteva zile.

Îi arătasem listele cu posibilii scandalagii din taberele astea, întocmite de Az. De atunci, Cassian fusese distant. Erau mai mulţi decât ne aşteptaserăm. Mulţi erau din tabăra Ironcrest, rivala celebră a acestui clan, unde Kallon, fiul lordului acesteia, se chinuia să tulbure cât mai mult lucrurile. Tot ce făcea era împotriva mea şi a lui Cassian.

O mişcare curajoasă, având în vedere că acest Kallon era încă un războinic începător. Nici măcar potrivit să participe la Ritual până în primăvara asta sau următoarea. Dar el era la fel de rău ca tatăl lui. Mai rău, afirmase Az.

„Se întâmplă accidente în timpul Ritualului”, sugerasem pur şi simplu când încordarea se întipărise pe chipul lui Cassian la auzirea veştilor.

„Nu vom dezonora Ritualul manipulându-l”, fusese singurul său răspuns.

„Atunci, se întâmplă accidente tot timpul în văzduh”, replicase calm Azriel.

„Dacă tânărul prost crescut îmi face probleme, poate să îşi facă destul curaj să mă înfrunte”, mormăise Cassian, şi asta fusese tot.

Îl cunoşteam destul de bine încât să îl las să se ocupe de asta – să decidă cum şi când să se ocupe de Kallon.

— În ciuda nemulţumirilor din tabere, i-am spus eu lui Cassian, gesticulând spre ringurile de antrenament. Masculii păstrau distanţa faţă de locul în care se antrenau cele câteva femele, ca şi când s-ar fi temut să nu ia vreo boală. Jalnic. Ăsta e un semn bun, Cass!

Azriel a dat din cap afirmativ, umbrele încolăcindu-se în jurul lui. Majoritatea femeilor din tabără intraseră în case când el îşi făcuse apariţia.

O vizită rară din partea îmblânzitorului umbrelor. Un mit şi o grozăvie. Az părea la fel de nemulţumit să se afle aici, dar venea când îl chemam.

Era probabil mai bine ca Az să îşi amintească uneori de unde se trăgea. Tot mai purta hainele de piele illyriene şi nu încercase să îşi şteargă tatuajele. O parte din el era încă illyriană. Întotdeauna avea să fie, chiar dacă îşi dorea să uite.

Cassian nu a spus nimic timp de un minut, chipul lui fiind o mască de piatră. Fusese distant chiar dinainte să ne adunăm în jurul mesei din fosta casă a mamei mele ca să îmi dea raportul în dimineaţa aceea. De la Solstiţiu. Aş fi pariat mulţi bani pe motiv.

— Va fi un semn bun, a spus în cele din urmă Cassian, când vor fi douăzeci de fete aici şi se vor antrena o lună întreagă.

Az a pufnit încet.

— Pariez că...

— Fără pariuri! a zis Cassian. Nu pentru asta.

Az s-a uitat în ochii lui Cassian o clipă, pietrele Siphon de culoarea cobaltului licărind, iar apoi a dat din cap. Înţelesese. Misiunea asta a lui Cassian începuse cu câţiva ani în urmă şi, probabil, era cât pe ce să dea roade... Era dincolo de pariuri pentru el. Viza o rană care nu

se vindecase niciodată cu adevărat.

L-am cuprins pe Cassian de umeri.

— Paşi mici, frate! I-am zâmbit, deşi ştiam că zâmbetul nu mi se oglindea în privire. Paşi mici!

Pentru noi toţi.

Era foarte probabil ca lumea noastră să depindă de asta.

Capitolul 27

Feyre

Clopotele oraşului au sunat ora unsprezece dimineaţa.

O lună mai târziu, eu şi Ressina stăteam în apropierea uşii de la intrare, amândouă îmbrăcate aproape la fel: pulovere groase şi lungi, pantaloni călduroşi şi cizme rezistente de lucru, căptuşite cu blană.

Cizme care erau deja stropite cu vopsea.

În săptămânile de când familia Polinei îmi dăruise atelierul, eu şi Ressina fuseserăm acolo aproape zilnic. Pregătind locul, strategia şi lecţiile.

— Dintr-o clipă în alta, a şoptit Ressina, privind spre ceasul mic montat pe zidul alb strălucitor al atelierului.

Discutaserăm de nenumărate ori despre

culoarea în care să vopsim spaţiul. Ne doriserăm galben, dar apoi ajunseserăm la concluzia că nu ar fi scos destul de bine în evidenţă operele de artă. Negrul şi griul erau prea mohorâte pentru atmosfera pe care o doream, iar bejul s-ar fi putut dovedi la fel de nepotrivit... Aşadar, aleseserăm albul. Cel puţin camera din spate o vopsiserăm strălucitor, fiecare perete având o altă culoare: verde, roz, roşu şi albastru.

Dar spaţiul din faţă... Era gol. În afară de tapiseria pe care o atârnasem pe un perete, negrul Vidului fascinându-ne şi oferindu-ne irizarea incredibilă a Speranţei ce strălucea peste tot: să lucrăm când pierdem, indiferent cât de copleşitor este. Să creăm.

Şi mai erau şi cele zece şevalete şi taburete puse în cerc, în mijlocul galeriei.

Aşteptând.

— Vor veni? i-am şoptit Ressinei.

Spiriduşul s-a mişcat pe loc, singurul semn al îngrijorării ei.

— Au spus că vor veni.

În luna în care lucraserăm împreună, îmi devenise bună prietenă. O prietenă apropiată. Ressina se pricepea la schiţe suficient de bine încât să îi cer să mă ajute să întocmesc planul casei de la râu. Aşa o numisem. De vreme ce *conacul de la râu...* Nu. Avea să fie o *casă,* chiar

dacă ar fi fost cea mai mare din acest oraş. Nu ca să mă laud, ci doar ca să fie practică. Pe mărimea regatului nostru, a familiei noastre. O familie care, probabil, avea să se mărească.

Dar asta s-ar fi întâmplat mai târziu. Pentru moment…

A trecut un minut. Apoi încă unul.

— Haide, a mormăit Ressina.

— Poate au înţeles greşit ora?

Dar când am spus asta, ei au apărut. Amândouă ne-am ţinut respiraţia când un grup a cotit, îndreptându-se spre atelier.

Zece copii, Mari Spiriduşi şi spiriduşi şi o parte din părinţii lor.

O parte din ei – de vreme ce alţii nu mai trăiau.

Am afişat un zâmbet amabil, deşi inima mi-a bătut cu putere de fiecare dată când un copil a trecut pragul atelierului, circumspect şi nesigur, toţi adunându-se în jurul şevaletelor. Palmele mi-au transpirat când părinţii au venit lângă ei, mai puţin precauţi, dar tot ezitând. Ezitau şi erau plini de speranţă în acelaşi timp.

Nu doar pentru ei, ci şi pentru copiii pe care îi aduseseră de mână.

Nu ne făcuserăm multă reclamă. Ressina îşi anunţase o parte din prieteni şi cunoştinţe şi îi rugase să răspândească vestea, să afle dacă în oraş erau copii care ar fi putut să aibă nevoie de

un loc în care să dea glas ororilor care se petrecuseră în timpul războiului; dacă erau copii care nu puteau vorbi despre ce suferiseră, dar care ar fi putut probabil să picteze, să deseneze sau să sculpteze durerea lor. Poate n-aveau să facă nimic din toate astea, dar actul creării unui lucru… ar fi putut fi un leac pentru ei.

Aşa cum era pentru mine.

Aşa cum era pentru ţesătoare şi Ressina şi pentru atât de mulţi artişti din oraş.

Odată cu răspândirea veştii, sosiseră şi cererile. Nu doar din partea părinţilor sau a tutorilor, ci şi din partea posibililor instructori, a artiştilor din Curcubeu care erau nerăbdători să ajute – să predea în clasă.

Eu urma să predau o oră pe zi, în funcţie de ce mi se cerea ca Mare Lady, iar Ressina o altă oră. Şi un program prin rotaţie al profesorilor ar fi asigurat a treia şi a patra oră din program, incluzând-o şi pe ţesătoarea Aranea.

Pentru că răspunsul din partea părinţilor şi a familiilor fusese copleşitor.

„Cât de curând încep cursurile?” era cea mai frecventă întrebare, următoarea fiind „Cât costă?”

Nimic. Nimic, le spuneam noi. Era gratis. Niciun copil şi nicio familie nu aveau să plătească pentru cursurile de aici – sau pentru materiale.

Camera s-a umplut, iar Ressina şi cu mine ne-am aruncat rapid o privire uşurată şi neliniştită, totodată.

Iar când m-am întors spre familiile adunate, camera fiind deschisă şi însorită în jurul nostru, am zâmbit din nou şi ne-am apucat de treabă.

Capitolul 28

Feyre

Mă aştepta o oră şi jumătate mai târziu.

Când ultimii copii au ieşit, unii râzând, alţii încă serioşi şi cu priviri goale, el a ţinut uşa deschisă pentru ei şi familiile lor. Toţi au făcut ochii mari, plecându-şi capetele, iar Rhys le-a oferit în schimb un zâmbet larg şi dezinvolt.

Îmi plăcea acel zâmbet. Îmi plăcea acea graţie nonşalantă cu care a intrat în galerie, fără ca în acea zi să i se vadă aripile, şi a studiat tablourile care încă se uscau şi vopseaua care-mi stropise faţa, puloverul şi cizmele.

— Ai avut zi grea la birou?

Mi-am îndepărtat o şuviţă de păr ştiind că era probabil brăzdată cu vopsea albastră, de vreme ce degetele mele erau încă murdare.

— Ar trebui să o vezi pe Ressina.

Într-adevăr, ea se dusese în camera din spate în urmă cu câteva clipe ca să-şi spele faţa

plină de vopsea roşie graţie unuia dintre copii, căruia i se păruse o idee bună să facă o bulă cu *toate* vopselele ca să vadă *ce* culoare ar fi obţinut, iar apoi o aruncase prin cameră, aceasta izbindu-se de chipul ei.

Rhys a râs când i-am arătat prin legătură.

— Cel puţin îşi folosesc excelent puterile fragede!

Am zâmbit, studiind unul dintre tablourile de lângă el.

— Asta am spus şi eu. Ressinei nu i s-a părut atât de amuzant.

Deşi râsese. Totuşi, îi fusese destul de greu să o facă, având în vedere că atât de mulţi copii aveau cicatrici vizibile şi invizibile.

Eu şi Rhys am studiat tabloul făcut de un spiriduş tânăr care-şi pierduse părinţii în atac.

— Nu le-am sugerat prea multe, am spus când Rhys s-a uitat la tablou. Le-am spus doar să picteze din memorie. Asta a pictat ea.

Cele două siluete, vopseaua roşie, trupurile din văzduh, dinţii urâţi şi ghearele întinse erau greu de privit.

— Nu îşi iau tablourile acasă?

— Acestea trebuie să se usuce mai întâi, dar am întrebat-o dacă vrea să îl păstrez într-un loc special. Mi-a spus să îl arunc.

Îngrijorarea se citea în ochii lui Rhys.

— Vreau să îl păstrez, am zis încetişor. Să îl

pun în viitorul meu birou. Ca să nu uităm.

Să nu uităm ce se întâmplase, la ce lucram – exact motivul pentru care tapiseria Araneei cu blazonul Regatului Nopţii atârna aici, pe perete.

Drept răspuns, el m-a sărutat pe obraz şi a trecut la următorul tablou, râzând.

— Explică-mi-l pe ăsta.

— Băiatul a fost *foarte* dezamăgit de cadourile de Solstiţiu. Mai ales de vreme ce nu a primit un căţel. Aşadar, „amintirea” lui este una pe care speră să o aibă în viitor – cu el şi „câinele” lui. Cu el şi părinţii lui într-o cuşcă de câine, în timp ce patrupedul locuieşte într-o casă adevărată.

— Mama să îi ajute părinţii!

— El a fost cel care a creat bula.

Partenerul meu râse din nou.

— Mama să te ajute *pe tine!*

L-am înghiontit, acum râzând.

— Mă conduci acasă la prânz?

El a mimat o plecăciune.

— Va fi onoarea mea, Lady!

Mi-am dat ochii peste cap, strigând la Ressina că urma să revin într-o oră, iar ea mi-a strigat că nu trebuia să mă grăbesc. Următorul curs nu începea înainte de ora două. Hotărâserăm să fim amândouă la aceste prime cursuri, astfel încât părinţii şi tutorii să ne poată cunoaşte. Şi copiii. Astfel, ar fi trecut două

săptămâni până i-am fi cunoscut pe toţi.

Rhys mi-a ţinut haina, sărutându-mă înainte să ieşim în ziua însorită şi friguroasă. Curcubeul era aglomerat în jurul nostru, artiştii şi cumpărătorii dând din cap şi făcându-ne semn din mână când ne-am îndreptat spre casa de la oraş.

L-am luat de braţ, bucurându-mă de căldura lui.

— Este ciudat, am şoptit eu.

Rhys şi-a înclinat capul.

— Ce este?

Am zâmbit. Lui, Curcubeului, oraşului.

— Sentimentul ăsta, entuziasmul de a mă trezi în fiecare zi. Să te văd şi să lucrez şi *să fiu* pur şi simplu aici.

În urmă cu aproape un an, îi spusesem opusul. Îmi dorisem opusul. Chipul lui s-a îmblânzit, ca şi când şi el şi-ar fi amintit şi ar fi înţeles.

— Ştiu că sunt multe de făcut, am continuat. Ştiu că sunt lucruri pe care va trebui să le înfruntăm. Câteva mai curând decât mai târziu. O parte din stelele din ochii lui s-au înclinat auzind asta. Ştiu că avem de-a face cu illyrienii, cu reginele umane, cu oamenii şi cu toate celelalte. Dar, în ciuda lor…

Nu am putut să-mi termin gândul; nu am reuşit să găsesc cuvintele potrivite. Sau să le

rostesc fără să cedez.

Aşadar m-am înclinat spre el, spre acea putere statornică şi i-am spus prin legătură: „Mă faci atât de fericită! Viaţa mea este fericită şi nu voi înceta nicicând să fiu recunoscătoare că faci parte din ea”.

Mi-am ridicat privirea ca să văd că nu era deloc ruşinat că îi curgeau lacrimi pe obraz în public. I-am şters câteva înainte ca vântul rece să le îngheţe, iar Rhys mi-a şoptit la ureche:

— Nici eu nu voi înceta să fiu recunoscător că faci parte din viaţa mea, dragă Feyre! Şi indiferent ce ne-ar aştepta – a zâmbit uşor şi vesel când a zis asta –, vom înfrunta totul împreună. Mă voi bucura de fiecare clipă împreună.

M-am aplecat din nou spre el, iar Rhys mi-a cuprins umerii cu braţul, în partea de sus, unde amândoi aveam acelaşi tatuaj – promisiunea dintre noi: de a nu ne despărţi niciodată înainte de sfârşit.

Şi nici măcar după aceea.

„Te iubesc!” i-am spus prin legătură.

„Cum ai putea să nu mă iubeşti?”

Înainte să îl pot înghionti cu cotul, Rhys m-a sărutat din nou, repede şi cu respiraţia tăiată.

„Spre stelele care ascultă, Feyre!”

I-am atins obrazul cu mâna ca să-i şterg ultimele lacrimi, simţindu-i pielea caldă şi

moale, şi am cotit pe strada care conducea spre casă. Spre viitorul nostru… şi tot ce ne aştepta.

„Spre visele împlinite, Rhys!”

Mulțumiri

Cât am scris această poveste, am ajuns să trec prin două dintre cele mai importante evenimente ale vieţii mele. Vara trecută, scrisesem o treime din manuscrisul volumului *Regatul gheţurilor şi al înstelării* când am primit cea mai rea veste prin telefon, de la mama: tatăl meu suferise un grav atac de cord şi era puţin probabil să supravieţuiască. Ce s-a întâmplat după aceea a fost un miracol, iar faptul că tata este în viaţă astăzi ca să vadă cartea tipărită mă umple de mai multă bucurie decât pot exprima în cuvinte.

Îi voi fi mereu profund recunoscătoare echipei incredibile de la Unitatea de Terapie Intensivă a Universităţii Vermont din Burlington. Nu doar pentru că i-au salvat viaţa tatălui meu, ci şi pentru grija nemaiîntâlnită pe care el şi toată familia mea au primit-o în timpul celor două săptămâni pe care ni le-am petrecut în spital. Asistentele de la UTI vor fi întotdeauna eroinele mele – munca voastră neobosită, optimismul constant şi inteligenţa remarcabilă sunt de legendă. Aţi oferit familiei mele o rază

de speranţă în timpul celor mai întunecate zile din viaţa noastră şi niciodată nu ne-aţi făcut să simţim greutatea imensă a şanselor mici ca totul să fie bine. Vă mulţumesc, vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru tot ce faceţi şi aţi făcut, pentru familia mea şi pentru nenumărate alte familii!

Am reuşit să termin de scris *Regatul gheţurilor şi al înstelării* după asta (mulţumită celor câteva săptămâni de vindecare petrecute în frumosul Maine), însă abia la începutul toamnei s-a petrecut celălalt eveniment care mi-a schimbat viaţa: am aflat că sunt însărcinată. Să trec de la o vară ale cărei zile s-au numărat printre cele mai proaste din viaţa mea la acel gen de bucurie a fost o mare binecuvântare şi, chiar dacă această poveste va fi lansată cu câteva săptămâni înainte să nasc, *Regatul gheţurilor şi al înstelării* va avea întotdeauna un loc special în inima mea din acest motiv.

Însă nu aş fi putut trece prin aceste luni lungi în care am lucrat la proiectul de faţă fără soţul meu, Josh. (Nu aş putea *trăi* fără Josh.) Aşadar, îi mulţumesc celui mai minunat soţ din lume pentru că a avut atât de multă grijă de mine, atât înainte, cât şi în timpul acestei sarcini, şi pentru că s-a asigurat că am tot ce îmi trebuie ca să nu-mi pierd concentrarea şi să

dau viaţă acestei cărţi (printre cele mai importante lucruri se numără farfuriile nesfârşite de gustări, ceaiul adus la cerere şi găsirea celor mai comode perne pe care să îmi sprijin picioarele umflate). Te iubesc până la stele şi înapoi şi abia aştept următorul capitol din călătoria noastră!

Şi lui Annie. Căţeluşei mele dragi şi obraznice, Annie. Îţi mulţumesc pentru îmbrăţişările calde şi sărutările cu mustăţi, pentru că eşti o bucurie atât de mare şi o alinare în zilele cele mai frumoase şi cele mai întunecate! Nu există un tovarăş canin mai bun sau mai credincios decât tine. Te iubesc pentru totdeauna!

Ca de fiecare dată, îi sunt foarte îndatorată agentei mele, Tamar Rydzinski. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc pentru că eşti de partea mea, pentru că nu mă laşi să o iau razna şi pentru înţelepciunea şi îndrumarea ta. Fără tine nu aş fi reuşit nimic!

Echipei grozave de la Laura Dail Literary Agency: sunteţi cei mai buni! Vă mulţumesc! Şi lui Cassie Homer: eşti cea mai bună şi sunt foarte recunoscătoare pentru tot ce faci!

Bethany Buck: îţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai oferit cu această carte şi pentru că eşti o persoană atât de specială! Şi mulţumesc de un infinit de ori întregii echipe de

la Bloomsbury: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Sonia Palmisano, Emma Hopkin, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Alona Fryman, Alexis Castellanos, Grace Whooley, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Beth Eller, Kelly de Groot, Lucy Mackay-Sim, Hall Baumstein, Melissa Kavonic, Diane Aronson, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Anna Bernard, Kate Sederstrom, şi întregii echipe pentru drepturi în străinătate: sunt atât de încântată să fiu publicată de voi!

Charlie Bowater: arta ta mă inspiră enorm, din multe puncte de vedere. Mulţumesc pentru toată munca ta extraordinară şi pentru marginea cu adevărat uluitoare a copertei! Este un vis devenit realitate să colaborez cu tine şi abia aştept să mai lucrăm împreună în viitor!

Familiei mele: vă mulţumesc pentru dragostea şi sprijinul oferit mie şi tatălui meu în vara asta. Aţi zburat şi condus din cealaltă parte a ţării ca să fiţi aici pentru noi, în Vermont, şi, după aproape un an, încă nu am cuvinte să îmi exprim recunoştinţa sau să vă spun cât de mult vă iubesc pe toţi. Sunt foarte binecuvântată să vă am în viaţa mea!

Părinţilor mei: a fost un an greu, dar am reuşit. Nu voi înceta niciodată să fiu uimită şi

recunoscătoare că pot spune măcar aceste cuvinte. Vă iubesc pe amândoi!

Prietenilor mei minunaţi (ştiţi voi cine sunteţi): vă mulţumesc pentru că m-aţi sprijinit când aveam mai mare nevoie de voi, pentru că v-aţi interesat de mine şi familia mea şi pentru că aţi reuşit întotdeauna să mă faceţi să zâmbesc.

Şi, în cele din urmă, tuturor celor care mi-au ales cărţile: vă mulţumesc! Sunteţi cel mai minunat grup de oameni pe care i-am cunoscut vreodată şi sunt onorată să vă am drept cititori. Stelelor care ascultă... şi visurilor care se împlinesc.

Regatul spinilor şi al trandafirilor

Seria va continua

Citiţi mai departe ca să vă faceţi o idee despre ce vă aşteaptă în următorul volum

Regatul flăcărilor de argint

Apa neagră de la călcâiele-i lovite era rece.

Nu ca muşcătura vântului de iarnă şi nici ca arsura gheţii, ci mai rece. Într-un mod mai profund.

Era răceala distanţei dintre stele, răceala unei lumi înainte de răsărit.

Răceala iadului – a adevăratului iad, îşi dădu ea seama în timp ce se zvârcolea şi lovea cu picioarele acele mâini puternice care încercau

să o vâre în Cazan.

A adevăratului iad, căci Elain era cea care zăcea pe podea, în umbra masculului Fae roşcat şi cu un singur ochi; căci printre şuviţele ude şaten-aurii se iveau urechi ascuţite, iar pielea albă a lui Elain avea acum o strălucire nemuritoare.

A adevăratului iad, mai înspăimântător decât profunzimile întunecate care o aşteptau la doar câţiva centimetri de degetele ei de la picioare.

— Vârâţi-o în Cazan! porunci regele cu chip împietrit.

Şi sunetul acelei voci, a masculului care-i făcuse asta…

Ştia că urma să intre în Cazan şi să piardă lupta aceasta.

Ştia că nimeni nu venea să o salveze, nici Feyre cea înlăcrimată, nici fostul iubit al lui Feyre, cu căluş în gură, nici noul ei partener devastat; nici Cassian, înfrânt şi sângerând pe podea, încă încercând să se ridice pe braţele-i tremurânde.

Regele… făcuse asta. Regele le făcuse asta lui Elain, lui Cassian… şi ei.

Apa rece îi muşca tălpile.

Era o muşcătură veninoasă, o muşcătură a morţii atât de puternică încât fiecare centimetru din trupul ei urla sfidător.

Avea să intre, însă nu cu uşurinţă. Nu

intenţiona să se plece înaintea acestui rege Fae.

Apa o apucă de glezne cu mâini invizibile, trăgând-o în jos.

Aşa că ea se suci, eliberându-şi braţul din prinsoarea străjerului care i-l ţinea şi, cu un deget, arătă spre rege.

Apa voia s-o tragă *tot mai în jos, tot mai în jos, tot mai în jos,* dar Nesta Archeron tot îl arăta cu degetul pe regele Hybernului.

Era o promisiune a morţii. O ţintă însemnată.

Mâinile o împinseră în ghearele apei, care o aşteptau.

Nesta Archeron râse de teama care se strecură în privirea regelui… chiar înainte ca apa să o înghită cu totul.

La început

Şi la sfârşit

A fost Întunericul

Şi nimic altceva…

Ea nu simţi frigul când se scufundă în marea neagră care nu avea nici fund, nici orizont, nici suprafaţă.

Dar simţi arsura când începu.

Nemurirea nu era o tinereţe liniştită.

Era foc.

Era minereu topit turnat în vene şi care-i făcea sângele de om să fiarbă până când nu mai rămânea decât abur, forjându-i oasele fragile în oţel proaspăt.

Când deschise gura să ţipe, când durerea îi sfâşie chiar sinele, nu se auzi niciun sunet. În locul acesta, în afară de întuneric, agonie şi putere, nu era nimic…

Nu cu uşurinţă.

Nu avea să accepte asta cu uşurinţă.

Nu intenţiona să le *permită* să-i facă asta ei şi lui Elain.

Nu intenţiona să se plece, să cedeze sau să se înjosească.

Aveau să plătească. Toţi.

Începând cu *locul* acesta, cu această *chestie.*

Începând *de acum.*

Sfâşie întunericul cu ghearele şi cu dinţii; crăpă, despică şi rupse în bucăţi.

Eternitatea întunecată din jurul ei se cutremură, se împotrivi şi se zvârcoli.

Ea râse când aceasta încercă să se retragă. Râse pe lângă gura de putere brută pe care o smulse din întunericul ca smoala ce o înconjura şi o înghiţi cu totul; râse la pumnii de veşnicie pe care şi-i vârî în inimă, în vene.

Cazanul se zbătea ca o pasăre sub laba unei pisici.

Avea să ia înapoi tot ce-i furase Hybernul, tot ce furase acesta de la Elain.

Aşadar, o făcu.

În străfundurile veşniciei întunecate, Nesta şi

Cazanul se uniră şi căzură, arzând prin beznă ca o stea nou-născută.

În holul slab luminat, Cassian ridică pumnul în faţa uşii vopsite în verde… şi ezită.

Omorâse mai mulţi duşmani decât putea să numere sau să-şi aducă aminte, stătuse până la genunchi în sânge pe câmpul de luptă şi tot lovise, făcuse alegeri care-l costaseră vieţile unor războinici pricepuţi, fusese general, luptător şi asasin şi totuşi, iată-l acum coborându-şi pumnul. Dând înapoi.

Clădirea din partea nordică a râului Sidra trebuia văruită din nou şi avea nevoie de podele noi, dacă ar fi fost să se ia după scândurile care-i scârţâiseră sub cizme cât urcase cele două etaje. Dar măcar era curată. După standardele Velarisului, era tot sinistră, dar cum în oraş nu existau mahalale, asta nu spunea prea multe. Văzuse şi locuise în încăperi mult mai dărăpănate.

Însă nu prea îşi putea explica *de ce* ea stătea aici, de ce insistase să locuiască aici, când casa din oraş era goală mulţumită terminării lucrărilor la moşia de pe malul râului. Putea să înţeleagă de ce nu se deranjase să ocupe vreo cameră în Casa Vântului – era prea departe de oraş, iar ea nu putea să ajungă acolo zburând sau teleportându-se.

Totuşi, Feyre şi Rhys îi plăteau simbria – îi dădeau aceeaşi sumă generoasă pe care o primeau el şi toţi ceilalţi membri din cercul lor. Aşadar, Cassian ştia că ea îşi putea permite o locuinţă mult, mult mai bună.

Se încruntă văzând vopseaua care se desprindea de pe uşa verde din faţa lui. Prin spaţiul considerabil dintre podea şi uşă nu se auzea niciun sunet; în hol nu persista niciun parfum proaspăt. Poate avea noroc, iar ea era plecată în oraş. Poate încă dormea prin vreo tavernă în care ajunsese cu o seară în urmă, sub barul de acolo. Deşi probabil varianta asta ar fi fost mai rea, pentru că ar fi fost nevoie să-i dea de urmă. Şi o scenă în public…

Ridică din nou pumnul, roşul pietrei sale Siphon licărind în vechile globuri cu lumină ascunse în tavan.

„Laşule! Ia-ţi inima-n dinţi şi fă ce ai de făcut!”

Cassian ciocăni.

O dată. De două ori.

Era linişte.

Cassian aproape oftă. Slavă Mamei…

Zgomotul surd al paşilor mici şi fermi se auzi de cealaltă parte a uşii – fiecare mai nervos decât celălalt.

El îşi strânse bine aripile, îşi îndreptă umerii şi-şi depărtă uşor picioarele.

Uşa ei avea *patru* zăvoare, iar zgomotele pe care le scoaseră când îl trase pe fiecare în parte ar fi putut, la fel de bine, să fie bătăile unei tobe de război. El se gândi la tot ce trebuia să-i spună, la *cum* îi sugerase Feyre să vorbească, dar…

Uşa se deschise brusc, mânerul răsucindu-se atât de tare încât Cassian se întrebă dacă ea îşi imagina că era gâtul lui.

Nesta Archeron deja se încrunta.

Dar iat-o în faţa lui. Şi arăta ca naiba.

— Ce vrei? zise fără să deschidă uşa mai mult de un cot.

Când naiba o văzuse ultima dată? Luna trecută, la petrecerea de sfârşit de vară pe şalupa aceea, când navigau pe Sidra? Nu arătase atât de rău. Deşi, după o noapte în care încerca să se înece în alcool, nimeni nu arăta deosebit de bine a doua zi dimineaţă. Mai ales când era…

— E şapte dimineaţa! spuse ea printre dinţi şi-l privi cu acei ochi gri-albaştri care, de obicei, îi stârneau pornirile. Vino mai târziu!

Într-adevăr, purta bluza unui mascul. Cu siguranţă nu era a ei.

Sprijinindu-şi o mână de cadrul uşii, el îi oferi acel zâmbet leneş pe care-l ştia capabil că o scoată din minţi.

— Ai avut o noapte grea?

„Un an greu”, mai că zise el. Pentru că acel chip frumos era, într-adevăr, palid, mai scobit decât înainte de război, buzele-i erau vineţii, iar ochii aceia… reci şi pătrunzători ca o dimineaţă de iarnă. Nicio bucurie şi niciun zâmbet nu-i umpleau chipul frumos.

— Vino după-amiază, îi spuse ea şi dădu să trântească uşa peste mâna lui.

Cassian întinse un picior înainte ca Nesta să-i poată rupe degetele. Ea îşi umflă uşor nările.

— Feyre te vrea acasă.

— Unde, mai exact? zise Nesta pe un ton egal, încruntându-se la vederea piciorului care blocase uşa. La urma urmei, are trei case.

El se abţinu să-i dea o replică şi să-i pună întrebări. Nu erau pe câmpul de luptă, iar Cassian nu era inamicul ei. Nu, sarcina lui era doar să o aducă în locul desemnat. Şi apoi să se roage ca frumoasa locuinţă de pe malul râului în care abia se mutaseră Feyre şi Rhys să nu ajungă un morman de moloz.

— E în casa cea nouă.

— De ce n-a venit personal să mă ia?

Ştia că îndoiala îi licărea în privire şi că spatele îi înţepenise uşor. Şi el avea instincte care voiau să le întâlnească pe ale ei. Voia să tot insiste ca să vadă ce s-ar putea întâmpla.

— Pentru că e Marea Doamnă a Regatului Nopţii şi e ocupată să conducă teritoriul.

Bine. Poate c-aveau să se ia la harţă chiar acum şi aici.

Un preludiu încântător pentru bătălia ce urma.

Nesta îşi înclină capul, iar părul şaten-auriu îi alunecă pe umărul prea firav. În cazul oricărei alte persoane, mişcarea ar fi fost contemplativă. În cazul ei, anunţa un prădător care-şi evalua ţinta.

— Şi sora mea, spuse pe tonul egal care refuza să trădeze vreo emoţie, a crezut că este necesar să ne întâlnim *chiar acum*?

— Ştia că probabil va trebui să te aranjezi şi a vrut să-ţi ofere un răgaz. Eşti aşteptată la ora unsprezece.

Câtă vreme ea analiză cuvintele şi făcu nişte calcule, el aşteptă explozia.

Pupilele i se măriră.

— Ţi se pare că-mi trebuie *patru ore* ca să fiu prezentabilă?

El acceptă invitaţia de a o privi îndeaproape: picioare lungi şi goale, şolduri care se unduiau elegant, talie subţire – din nou, prea subţire – şi sâni plini, îmbietori, care nu se potriveau câtuşi de puţin cu unghiurile ascuţite ale oaselor ei. Dacă ar fi fost o altă femelă, ar fi spus că prezenţa ei l-ar fi făcut să saliveze. Ba poate chiar ar fi început să o curteze din clipa în care ar fi întâlnit-o.

Dar de când o cunoscuse pe Nesta, focul rece din ochii ei gri-albaştri fusese o altfel de ispită. Şi acum că era Mare Spiriduş, influenţa inerentă, agresiunea… şi atitudinea nepotrivită… Nu degeaba o evita pe cât de mult posibil. Chiar dacă războiul se încheiase, în Regatul Nopţii şi în lumea de dincolo de acesta situaţia era încă prea instabilă. Iar femela dinaintea lui îl făcuse dintotdeauna să se simtă de parcă ar fi stat cu picioarele afundate într-un nisip mişcător.

— Mi se pare că ţi-ar prinde bine câteva mese îndestulătoare, o baie şi nişte haine adevărate, zise Cassian în cele din urmă.

Ea îşi dădu ochii peste cap, dar împunse cu degetul bluza pe care o purta.

— La ora unsprezece, adăugă Cassian. Dacă-l dai afară pe sărman, îţi aduc personal micul dejun.

Nesta ridică uşor din sprâncene.

El îi zâmbi pe jumătate.

— Crezi că nu-l aud pe masculul din dormitorul tău care încearcă se se îmbrace în linişte şi să se furişeze pe fereastră?

De parcă i-ar fi răspuns, un zgomot înfundat se auzi din dormitor. Nesta şuieră.

— Mă întorc într-o oră să văd cum merg lucrurile, spuse Cassian destul de tăios încât soldaţii lui să ştie că nu trebuiau să-l calce pe

nervi, că era un motiv al naibii de întemeiat pentru care purta şapte pietre Siphon. Însă Nesta nu zbura în legiunile lui şi nici nu se antrena sub comanda sa şi cu siguranţă nu părea să se deranjeze să-şi aducă aminte că el era cu cinci sute de ani mai în vârstă şi…

— Nu-i nevoie. Am să ajung la timp.

El se îndepărtă de uşă, aripile umflându-i-se uşor când se retrase câţiva paşi şi afişă acel zâmbet care ştia că o făcea să vadă roşu în faţa ochilor.

— Nu asta mi s-a cerut să fac. Trebuie să te iau de aici şi să te conduc până acolo.

Chipul i se încordă vizibil.

— Du-te şi cocoaţă-te pe un coş!

Cassian schiţă o plecăciune, fără a îndrăzni să-şi ia privirea de la ea. Nesta ieşise înzestrată cu puteri din acel Cazan – cu puteri considerabile, întunecate. Şi cu toate că nu le folosise, nu le explicase nici măcar lui Feyre şi lui Amren ce erau, şi nici nu şi le arătase câtuşi de puţin în anul de după război… ştia că nu trebuia să devină vulnerabilă în faţa unui alt prădător.

— Vrei ceaiul cu lapte sau cu lămâie?

Ea îi trânti uşa în faţă.

Apoi, trase încet şi zgomotos toate cele patru zăvoare.

Fluierând de unul singur şi întrebându-se

dacă bietul nenorocit din apartament chiar avea să iasă pe fereastră – în mare parte ca să scape de *ea* – Cassian străbătu holul slab luminat şi plecă să găsească ceva de mâncare.

Şi el trebuia să mănânce în acea zi – mai ales că Nesta aflase exact de ce anume o chemase sora ei.

Nesta Archeron nu ştia cum îl chema pe mascul.

Cât se îndreptă spre dormitor, ocolind teancurile de cărţi şi grămezile de haine, ea îşi stoarse creierii, amintindu-şi privirile aprinse din tavernă, primul sărut umed şi fierbinte, transpiraţia care o năvălise cât îl călărise până când plăcerea şi vinul o făcuseră să uite totul, dar… nu-şi aminti numele.

Masculul era deja la fereastră, iar Cassian fără îndoială stătea la pândă pe strada de dedesubt ca să vadă ieşirea aceasta spectaculos de jalnică în clipa în care Nesta ajunse în dormitorul înghesuit şi slab luminat. Cearşafurile de pe patul de aramă cu baldachin erau mototolite, pe jumătate întinse pe podeaua care scârţâia, iar fereastra crăpată deja deschisă când masculul se întoarse către ea.

Era chipeş, ca majoritatea masculilor spiriduşi. Cam slăbuţ pentru gusturile ei – practic un băiat, în comparaţie cu masculul bine făcut care tocmai plecase din faţa uşii ei. El

tresări când ea intră şi se uită la bluza ei.

— Eu… Asta-i…

Nesta îşi scoase bluza peste cap, rămânând goală. El făcu ochii mari, dar mirosul fricii lui nu se risipi – nu de ea se temea, ci de cel pe care-l auzise la uşa de la intrare, când îşi aduse aminte cine era Nesta, atât la curte, cât şi pentru Cassian. Ea îi aruncă bluza albă.

— Poţi să ieşi acum pe uşa din faţă.

El înghiţi, îmbrăcând bluza pe cap.

— Eu… el tot mai este…

Privirea i se tot oprea asupra sânilor ei, semeţi în frigul dimineţii, asupra pielii goale şi a locului în care i se împreunau coapsele.

— La revedere! fu tot ce spuse Nesta şi se îndreptă spre baia plină de rugină şi apă ce picura de peste tot, alipită dormitorului ei. Măcar avea apă caldă.

Uneori.

Feyre şi ceilalţi încercaseră să o convingă să se mute de mai multe ori decât putea să numere, iar ea îi ignorase de fiecare dată.

Elain era bucuroasă să se ascundă în noua moşie de pe malul râului şi-şi petrecuse primăvara şi vara făcând planuri pentru grădinile-i spectaculoase şi îngrijindu-le – evitându-şi, totodată, partenerul – dar Nesta… Era nemuritoare, frumoasă şi nu intenţiona să înceapă prea curând o eternitate în care să

muncească pentru indivizii aceştia. Nu înainte de a se bucura de tot ce aveau să îi ofere Spiriduşii.

Era sigură că Feyre plănuise s-o mustre la mica lor întâlnire de astăzi.

La urma urmei, cu o seară în urmă, Nesta trecuse uriaşa notă de plată de la tavernă în contul surorii ei. Dar în afară de a o ameninţa în dorul lelii, Feyre şi partenerul ei nu ar fi făcut nimic în privinţa asta.

Nesta pufni, rotind vechiul robinet din baie. Acesta gemu, metalul fiind rece la atingere, iar apa bolborosi… şi apoi împroşcă pereţii pătaţi şi crăpaţi ai căzii de baie.

Acesta era locul ei – fără servitori, fără ochi care să o supravegheze şi să-i judece fiecare mişcare, fără companie, asta dacă nu… Dacă nu cumva vreun războinic băgăcios şi bine făcut îşi propunea să treacă pe aici.

Dură cinci minute ca apa să se încălzească îndeajuns şi să umple cada. Faptul că avea să intre în cadă era cea mai mare realizare a ei din anul ce trecuse. Începuse prin a-şi impune, a *se forţa* să-şi bage tălpile. Apoi de fiecare dată avansase câte un pic, până fusese în stare să stea în şezut în apă fără ca inima să-i bată cu putere. Luni de zile trecuseră ca să ajungă atât de departe.

Astăzi, cel puţin, se strecurase încrezătoare

în apa fierbinte. După ce îndepărtă transpiraţia şi alte rămăşiţe ale serii din urmă, aruncă o privire în dormitor şi văzu că, într-adevăr, masculul ieşise pe fereastră.

Partida de sex nu fusese rea. Avusese parte şi de mai bune, dar şi de mai rele. Nemurirea tot nu era de ajuns pentru ca unii masculi să înveţe arta amorului.

Aşa că-i instruise ea, începând cu primul mascul pe care-l adusese aici şi care, până nu văzuse stropii de sânge de pe cearşafuri, nu ştiuse că nu era deflorată. Chipul i se albise de groază – era alb ca o fantomă.

Nu de teama mâniei lui Feyre şi a lui Rhysand, ci de a mâniei acelei brute illyriene de nesuferit.

Cumva, toată lumea ştia ce se întâmplase în timpul războiului, în ultima luptă cu Hybernul.

Toţi ştiau că masculul Cassian mai că sângerase până la moarte apărând-o de regele Hybernului şi că ea alesese să-l protejeze cu trupul ei în acele ultime clipe.

Nu vorbiseră niciodată despre asta.

Abia dacă vorbea cu careva despre orice, darămite de război.

Totuşi, în ceea ce-i privea acum pe toţi, evenimentele acelei ultime bătălii îi legaseră pe ea şi pe Cassian – chiar dacă abia suporta să fie în preajma lui; chiar dacă o dată, cu mult timp

în urmă, într-o casă ce nu mai exista şi pe când era om, îi permisese să o sărute pe gât. Să se afle în preajma lui o făcea să-şi dorească să facă totul ţăndări.

Aşa cum puterile ei o făceau uneori, nepoftite. În secret.

Nesta cercetă apartamentul întunecat şi sărăcăcios, mobila mizerabilă şi deformată pe care o primise odată cu acesta, hainele şi vasele lăsate peste tot.

Rhysand îi oferise funcţii, poziţii.

Ea nu şi le dorea.

Erau oferte făcute din milă, încercări de a o convinge să facă parte din viaţa lor, să aibă o ocupaţie plătită – şi nu pentru că Rhysand o plăcea în mod deosebit, ci pentru că o iubea atât de mult pe Feyre. Nu, Marele Lord nu o plăcuse niciodată, iar conversaţiile lor erau, în cel mai bun caz, reci şi politicoase.

Aşadar, ştia că orice ofertă i s-ar fi făcut era de dragul partenerei lui. Nu pentru că ar fi avut cu adevărat nevoie de Nesta… că şi-ar fi dorit-o într-adevăr acolo.

Era mai bine să-şi petreacă timpul aşa cum îşi dorea. La urma urmei, cei doi plăteau totul.

Bătaia din uşă răsună în tot apartamentul.

Ea se încruntă privind spre camera din faţă, gândindu-se dacă să pretindă că plecase, dar… el putea să o audă, să-i simtă mirosul.

Şi în cazul în care Cassian ar fi dărâmat uşa – fapt foarte probabil – s-ar fi ales doar cu o durere de cap explicându-i proprietarului zgârcit ce se întâmplase.

Aşa că trase toate cele patru zăvoare.

Să închidă uşa cu toate zăvoarele era o parte din ritualul de seară – în ciuda masculului fără nume care fusese aici şi a vinului, îşi amintise să îl tragă pe fiecare în parte… dintr-un instinct vechi. Le montase în prima zi în care ajunsese, cu multe luni în urmă, şi de atunci le trăgea în fiecare noapte.

Nesta deschise uşa îndeajuns cât să-l vadă pe Cassian rânjind îngâmfat şi o lăsă întredeschisă cât se întoarse să-şi caute încălţările.

El acceptă invitaţia nerostită şi intră, cu o cană de ceai în mână – fără îndoială, împrumutată de la prăvălia de la colţ sau poate de-a dreptul oferită lui, având în vedere că oamenii aveau tendinţa să venereze pământul pe care călcau cizmele-i pline de noroi.

Văzând murdăria, fluieră.

— Ştii că ai putea să angajezi o slujnică, nu?

Ea se uită cu atenţie după încălţări în micuţa cameră de zi – o canapea, un şemineu pătat de funingine, un fotoliu ros de molii – şi apoi în bucătărioara veche şi plină de crăpături, după care se întoarse în dormitor. Unde îi aruncase cu

o noapte în urmă?

— Nişte aer proaspăt ar fi un început bun, adăugă el din cealaltă încăpere, fereastra scârţâind când, fără îndoială, o deschise pentru ca vântul de toamnă timpurie să intre în apartament.

Nesta îşi găsi pantofii în colţuri opuse ale dormitorului. Unul duhnea a vin vărsat şi bere.

Se aşează pe marginea pe patului şi încălţă pantofii, trăgând şireturile. Nu se deranjă să-şi ridice privirea când Cassian se apropie cu paşi fermi şi se opri în pragul uşii.

El adulmecă o dată. Zgomotos.

Şi asta îi spuse destule.

— Speram ca măcar cearşafurile să le fi schimbat între musafiri, dar… din câte se pare, nici asta nu te-ai deranjat să faci.

Ea legă şireturile primului pantof şi-l privi pe sub sprâncenele-i plecate.

— Şi ce treabă ai tu cu asta?

El ridică din umeri, deşi încordarea de pe chipul său îl dădu de gol.

— Dacă eu pot să simt că pe aici au trecut câţiva masculi, atunci sigur şi… tovarăşii tăi pot să le simtă mirosul.

— Asta nu i-a împiedicat până acum.

Sub privirea atentă a ochilor căprui a lui Cassian, legă şi şireturile celuilalt pantof.

— Ţi se răceşte ceaiul, spuse el printre dinţi.

Ea îl ignoră şi se ridică de pe pat, uitându-se din nou prin dormitor. Haina ei…

— Haina ta e pe podea, lângă uşa de la intrare, zise el tăios. Şi o să fie frig, aşa că să-ţi iei un fular.

Nesta îl ignoră şi de data asta, dar trecu pe lângă Cassian cu paşi mari, atentă ca nu cumva să-l atingă, şi-şi găsi haina de un albastru-închis exact unde îi spusese el. Vara începuse să cedeze în faţa toamnei cu doar câteva zile în urmă, destul de vertiginos încât să fie nevoită să-şi scoată la iveală ţinutele mai călduroase.

Nesta deschise cu o smucitură uşa de la intrare şi-i făcu semn să plece.

Cassian o ţintui cu privirea cât se îndreptă spre ea şi apoi întinse un braţ…

Şi luă din cârligul de aramă de pe perete fularul albastru cu crem pe care Elain i-l dăruise în primăvara aceasta, de ziua ei. Îl strânse-n pumn când ieşi, fularul atârnând ca un şarpe strangulat.

Ceva nu-i dădea pace. De obicei, Cassian nu-şi pierdea cumpătul atât de repede. Probabil avea legătură cu ce voia Feyre să-i spună acasă.

Stomacul i se strânse uşor când intră în hol şi trase fiecare zăvor, inclusiv pe cel magic, legat de sângele şi voia ei, pe care Feyre şi Rhys insistaseră să-l monteze.

Nu era proastă – ştia că, de la terminarea

războiului, se iscase agitaţie atât în Prythian, cât şi pe continent; ştia că unele teritorii Fae îşi forţau noile limite privind lucrurile de care puteau să scape basma curată, în legătură cu revendicările de teritoriu, şi cum îi tratau pe oameni.

Dar, dacă se ivise vreo nouă ameninţare…

Nesta alungă ideea. Avea să se gândească la asta la momentul potrivit. *Dacă* momentul ar fi venit. Era inutil să-şi irosească energia cu o frică invizibilă.

Cele patru zăvoare parcă râseră de ea înainte să-l urmeze în tăcere pe Cassian, ieşind din clădire şi în oraşul agitat de dincolo.

Casa de pe malul râului era mai mult o moşie, şi atât de nouă, de curată şi de frumoasă, încât Nesta îşi dădu seama că purta aceleaşi haine de două zile, nu-şi spălase părul, iar pantofii ei chiar miroseau a vin stătut tocmai când trecu pe sub arcada înaltă de marmură şi intră în strălucitorul hol de la intrare, decorat cu alb şi nisipiu.

O scară impresionantă împărţea în două spaţiul enorm, ambele laturi luând forma unei perechi de aripi întinse, iar un candelabru din sticlă suflată de Velaris, făurit după un grup de stele căzătoare, cobora din tavan ca să o întâlnească. Luminile din fiecare glob auriu

împrăştiau raze strălucitoare pe podelele de marmură albă lustruită, întrerupte doar de ghivece cu plante, piese de mobilier de lemn – *tot* în Velaris fabricate – şi foarte multe obiecte de artă. Covoare pufoase albastre întrerupeau perfecţiunea podelelor, două întinzându-se până spre holul cavernos, de ambele părţi ale intrării, iar unul direct sub scări, până spre peluza uşor înclinată şi râul scânteietor de dincolo de aceasta.

În urma lui Cassian, Nesta coti la stânga, spre încăperile oficiale de *afaceri,* îi spusese Feyre în primul şi singurul tur al casei din urmă cu două luni.

Pe atunci fusese pe jumătate beată şi urâse fiecare secundă, fiecare cameră veselă şi perfectă.

De Solstiţiu, cei mai mulţi masculi le cumpărau soţiilor şi partenerelor bijuterii drept cadouri scumpe.

Rhys îi cumpărase lui Feyre un palat.

Nu… cumpărase terenul năruit de război şi apoi îi dăduse partenerei lui libertatea de a clădi reşedinţa viselor *amândurora.*

Şi cumva, Feyre şi Rhysand reuşiseră să facă locul acesta confortabil şi primitor, gândi Nesta când îl urmă în tăcere pe Cassian cel neobişnuit de tăcut spre unul dintre birourile ale căror uşi erau deja deschise. Era o clădire uriaşă dar, într-

un fel, un *cămin.*

Până şi piesele de mobilier protocolare, deşi erau frumoase, păreau concepute să ofere confort şi locuri în care să te tolăneşti şi să pierzi vremea discutând, în faţa unor mâncăruri bune. Fiecare obiect de artă fusese ales chiar de Feyre sau pictat de ea, atât de multe fiind portrete sau înfăţişări ale *lor* – ale prietenilor ei, ale noilor membri ai familiei sale.

Evident, niciunul nu o înfăţişa pe ea.

Până şi blestematul lor tată îşi avea locul într-un tablou alături de Elain, voios şi zâmbitor, aşa cum fuseseră înainte ca lumea să se ducă naibii.

Dar în timpul acelui tur, Nesta observase că ea lipsea de aici. Nu spusese nimic, bineînţeles, dar absenţa era una cu înţeles, iar asta fu de ajuns ca să se enerveze când Cassian se strecură în birou şi spuse „Este aici” oricui s-ar fi aflat acolo.

Nesta se pregăti pentru orice o aştepta înăuntru, dar Feyre doar chicoti şi spuse:

— Ai ajuns cu cinci minute mai devreme. Sunt impresionată!

— Pare un semn bun pentru jocurile de noroc. Ar trebui să ne ducem la Rita, zise Cassian tocmai când Nesta intra în încăperea lambrisată.

Studioul se deschidea spre o grădină, spaţiul

fiind călduros, vesel şi luxos, şi dacă nu ar fi văzut cine era înăuntru, Nesta ar fi putut să admită că-i plăceau rafturile pentru cărţi – de stejar şi de la podea până-n tavan – şi piesele de mobilier tapiţate cu catifea verde din faţa vetrei de marmură gălbuie.

Feyre stătea cocoţată pe canapea, îmbrăcată cu un pulover crem gros şi pantaloni mulaţi negri.

Rhys, în haine negre ca de obicei, se sprijinea de poliţa de marmură a şemineului, cu braţele încrucişate.

Iar Amren, în gri ca întotdeauna, stătea cu picioarele încrucişate în fotoliul illyrian de lângă focul mistuitor, acei ochi argintii şi mari privind-o pe Nesta cu antipatie. Atât de multe lucruri se schimbaseră între ea şi mica doamnă… poate mai multe decât în oricare altă relaţie.

Nesta nu-şi îngădui să se gândească la cearta de la petrecerea de sfârşit de vară, de pe şalupă… ori la tăcerea dintre ea şi Amren, de atunci.

Feyre, cel puţin, zâmbi.

— Am auzit că ai avut o noapte memorabilă.

Nesta doar aruncă o privire între Cassian, care ocupase fotoliul din faţa lui Amren, locul gol de pe canapea, de lângă Feyre, şi cel în care stătea Rhys lângă vatră.

În haine mult mai protocolare decât de

obicei.

În hainele lui de Mare Lord.

Chiar dacă Marea Doamnă a Regatului Nopţii avea o ţinută potrivită pentru a pierde vremea în ziua însorită de toamnă.

Nesta îşi ţinu spatele drept şi bărbia ridicată, detestând faptul că toţi o priviră când se aşeză pe canapea, lângă sora ei şi că Rhys şi Amren cu siguranţă observaseră pantofii murdari, simţiseră mirosul hainelor purtate de două zile şi, probabil, intuiseră că-şi petrecuse noaptea cu un mascul.

— Arăţi groaznic! zise Amren.

Nesta nu era îndeajuns de nesăbuită încât să-i arunce o privire urâtă, aşa că o ignoră pur şi simplu.

— Deşi e greu să arăţi bine când stai în oraş până noaptea târziu, bei ca proasta şi ţi-o tragi cu cine apuci, continuă Amren.

Feyre întoarse capul spre Aghiotanta Marelui Lord, dar Rhysand părea înclinat să fie de acord cu Amren.

Cassian măcar îşi ţinu gura şi înainte ca Feyre să poată spune ceva care să confirme sau să nege zisele lui Amren, Nesta i-o luă înainte:

— Nu ştiam că a-ţi da cu părerea despre felul în care arăt intră în atribuţiile tale.

Sunetul scos de expiraţia lui Cassian păru un avertisment.

Ochii argintii ai lui Amren licăriră, o urmă a puterii grozave pe care o avusese cândva.

— Ţine, când cheltuieşti atâţia galbeni de-ai noştri pe vin şi gunoaie.

Poate-i enervase prea mult cu nota neachitată din seara precedentă. Interesant.

Nesta se uită la Feyre, care era crispată în celălalt colţ al canapelei.

— Deci m-ai obligat să vin *la tine* ca să mă dojeneşti?

Ochii lui Feyre – ochii pe care-i moşteneau amândouă – părură să se îmblânzească un pic.

— Nu, nu te dojenesc, zise şi-i aruncă o privire tăioasă lui Rhys – încă tăcut şi rece, sprijinit de poliţă – şi apoi lui Amren, care fierbea în fotoliul ei. Gândeşte-te la asta ca la o… discuţie.

— Nu-mi dau seama cum vă priveşte viaţa mea sau cum ar putea să fie subiectul unei *discuţii,* spuse Nesta cu duritate şi se ridică de pe canapea.

— Ia loc! mârâi Rhysand.

Iar ordinul nemilos din vocea lui…

Nesta încremeni, luptându-se şi urând acea parte din ea care se supunea unor astfel de lucruri. Cassian se aplecă înainte în fotoliul său, ca şi când ar fi sărit între ei.

Însă Nesta continuă să-l privească în ochi pe Rhysand; se uită la el cu toată sfidarea de care

putea da dovadă, deşi ordinul lui o ţinea pe loc şi-i făcea genunchii *să vrea* să se îndoaie, să ia loc.

— Ai să iei loc. Ai să asculţi, spuse Rhys prea încet.

Ea râse încetişor.

— Nu eşti Marele meu Lord. Nu-mi dai ordine!

Dar ştia, văzuse şi simţise cât de puternic era – încă tremura în preajma lui, cel mai puternic Mare Lord din istorie.

Rhys îi simţi teama; îşi dădu seama din clipa în care un colţ al gurii i se strâmbă într-un zâmbet crud.

— De-ajuns! zise Feyre, mai mult lui Rhysand decât ei. Ţi-am zis să nu te amesteci! se răsti apoi la partenerul ei.

El îşi îndreptă privirea împestriţată cu stele spre Feyre, iar Nesta abia reuşi să nu se prăbuşească pe canapea când genunchii îi cedară.

Feyre îşi înclină capul spre partenerul ei, inspirând profund.

— Poţi *să pleci,* îi spuse printre dinţi, sau poţi să rămâi şi să-ţi ţii gura.

Rhys îşi încrucişă pur şi simplu braţele, dar nu rosti o vorbă.

— E valabil şi pentru tine! se răsti Feyre la Amren.

Femela micuţă îşi drese afectată glasul şi se culcuşi din nou în fotoliu.

Nesta nu se sinchisi să pară plăcută când Feyre se întoarse cu faţa la ea. Sora ei înghiţi în sec.

— Trebuie să facem nişte schimbări, Nesta, zise Feyre răguşit. Şi tu, şi *noi.*

O alungau. O aruncau în sălbăticie, poate înapoi în tărâmul oamenilor…

— Am să-mi asum vina pentru că s-a ajuns până aici şi situaţia e atât de gravă, continuă Feyre. După război, cu toate lucrurile care se întâmplau… tu… Eu ar fi trebuit să-ţi fiu alături ca să te ajut, dar nu am fost, şi sunt pregătită să recunosc faptul că, într-o anumită măsură, totul e din vina mea.

— *Ce anume* a fost din vina ta? voi Nesta să ştie.

— Tu, se auzi Cassian din fotoliul din stânga ei. Comportamentul mizerabil!

Şira spinării îi înţepeni, sângele i se aprinse în vene din cauza insultei, a *aroganţei…*

— Înţeleg cum te simţi, interveni Feyre.

— Nu ştii *nimic* despre asta! se răsti Nesta.

— E vremea să facem nişte schimbări, continuă Feyre. Începând de *acum.*

— Ţine-ţi prostiile de fiinţă dreaptă şi binefăcătoare departe de viaţa mea!

— Tu nu trăieşti, îi răspunse Feyre. De fapt,

mai mult îţi distrugi viaţa, iar eu nu mai am de gând să stau un minut cu mâinile-n sân şi să văd cum te nenoroceşti.

— O?

Tonul batjocoritor îl făcu pe Rhysand să se încordeze, dar nu zise nimic, aşa cum promisese.

— Vreau să pleci din Velaris, şopti Feyre cu vocea tremurândă.

Nesta încercă – şi nu reuşi – să nu simtă lovitura, usturimea cuvintelor, cu toate că nu ştia de ce o surprindeau.

În casa aceasta nu erau tablouri cu ea, ei nu o mai invitau la petreceri sau la cină, şi cu siguranţă nu o vizitau…

— Şi unde ar trebui să mă duc? întrebă Nesta cu răceală în glas, din fericire.

Feyre doar se uită la Cassian.

Şi, pentru prima dată, războinicul illyrian nu rânji când spuse „Ai să vii cu mine în Munţii Illyrieni.”

De aceeaşi autoare

SERIA REGATUL SPINILOR ŞI AL TRANDAFIRILOR

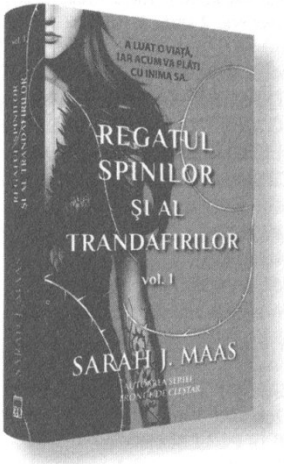

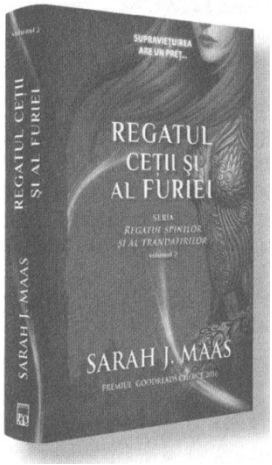

Regatul spinilor şi al trandafirilor (vol. 1)
Regatul ceţii şi al furiei (vol. 2)

Mânată de promisiunea de a-şi apăra familia, făcută mamei ei, Feyre va afla că în lumea zânelor totul este posibil, chiar şi să te îndrăgostești de un Mare Lord al spiriduşilor. O ameninţare pluteşte, însă, asupra acestui tărâm magic, iar Feyre este singura care poate salva de la pieire regatul zânelor şi lumea oamenilor.

După ce a aflat că magia există şi a primit acest dar preţios de la stăpânii lumii fermecate a zânelor, Feyre nu poate uita evenimentele

întunecate prin care a trecut. Nu poate uita nici înţelegerea pe care a făcut-o cu Rhysand, vicleanul stăpân al Regatului Nopţii. Care va fi preţul pe care îl va plăti pentru a-şi recăpăta libertatea? Şi, mai presus de orice, va reuşi Feyre să-şi vindece sufletul ca să schimbe, pentru totdeauna, soarta lumii sale?

„Suspans, romantism, intrigă captivantă și acțiune. Aceste cărți nu trebuie să fie ratate!"

Huffington Post

„O poveste superb scrisă, pe cât de romantică și nuanțată, pe atât de sălbatică. Te vrăjește fără să-ți dai seama."

Alexandra Bracken

ISBN: 978-606-006-444-2

9 786060 064442

www.raobooks.com